

Harry Harrison

Počátek konce

Když velký vůdce Usseldik prosadil své myšlenky nemohli už Elstarané zvítězit a jejich hnutí upadlo v zapomenutí. Konec věty. Konec odstavce. Konec kapitoly. Konec knihy. Psát.

Když obrazovka potemněla, Dehan se pohodlně protáhl. Pak se před ním objevilo několik posledních vět, které nadiktoval. Dotkl se perem na několika místech obrazovky, aby opravil drobné chyby, pak spokojeně přikývl.

"Tisk," pronesl a vstal od stolu. Zjistil, že hodiny ukazují už 75, kdy si chodí obvykle zaplavat do Soubois, ale dnes byl příliš unavený. Intenzivně a soustředěně pracoval a nedopřál si dost odpočinku. Znovu se protáhl, zív a s úlevou se natáhl na lůžko.

"Zhasnout," přikázal a zavřel oči. Světlo pomalu pohasínalo a on upadl do spánku.

Bylo 84, když se vzbudil. Uvědomil si, že na Soubois je už dávno pozdě, ale stále měl chuť se vykoupat. Rychle ze sebe stáhl denní oděv, navlékl si plášť a zamířil ke Dveřím na pravé straně, které používal *ze zvyku vždycky, když vycházel. Zatímco si vybavoval obraz krajiny zalité sluncem a vodní hladinu, vyčukaly jeho prsty mechanicky na signální desce příslušný kód. Povrch Dveří zmatněl a Dehan jimi prošel.

Z chladné podzemní místnosti vyhloubené uprostřed skály na jakési planetě se ocitl v modravém slunečním svitu na pobřeží Ytong. Nadechl se horkého vzduchu a rozběhl se po žlutém písku k vodě. Když dorazil ke břehu, na který narážely jemné vlnky, rychle shodil plášť, zul sandály a vrhl se do vody. Cítil její chladivou náruč a nadšeně začal plavat.

V dálce viděl úzký pás pobřeží a za nimi šedivou stěnu. Jako vždycky, když se na tuto hradbu díval, kladl si otázku, co může být za ní, i když ho to příliš nezajímalo. Kdosi mu to řekl, že asi jen další skály, protože na téhle zemi ani v moři nebyl život. Pod horami a blízko nich bylo množství Dveří, protože tohle místo bylo na koupání velmi oblíbené. Do Dveří vcházeli lidé, jiní z nich vycházeli a voda se hemžila plavci. Ponořil se, aby si zchladil rozpálenou hlavu, a pomalu plaval kupředu. Když se vynořil, viděl, že ze Dveří, které předtím použil, vyšel muž a rychle běží kupředu. Za chvíli už skočil do vody a vynořil se blízko Dehana.

"Linkica," představil se příchozí, když zjistil, že není sám.

"Dehan."

Chvilí spolu plavali a povinně mlčeli, kdyby si jeden z nich nepřál konverzovat. Ale zůstali spolu.

"Zdá se, že slunce brzy zapadne," poznamenal Dehan.

"Ano. Brzy si budeme muset najít jinou pláž, než znovu vyjde. Jednou jsem to propočítal. Tahle planeta má dobu rotace 6, 430 časových jednotek. Den má délku 3,215.1 když tu není tak chladno, aby se nedalo za časného rána plavat."

"Vy jste vědec?"

Dehan věděl, že jeho společník musí mít vysoké postavení, jinak by nebyl použil právě těchto Dveří. Ytongského moře mohl samozřejmě užívat každý, ale kódy Dveří si navzájem vyměňovali lidé, kteří dosáhli stejného postavení. Někde na tomto pobřeží byly Dveře pro děti; snad i Dveře pro blázny. To nevěděl a ani se o to nestaral. -

"Jsem fylogenetik."

Dehan nepochopil, ale přikývl a opláchl si hlavu. Zase nějaká další specializace. Musí jich být tisíce, nebo i miliony. "Já jsem historiokolátor."

"Zajímavé. Vždycky jsem se chtěl s některým setkat."

Dehan otevřel oči a ve tváři měl vepsán výraz hlubokého údivu. "Je tohle možné, kromě jiných historiokolátorů jsem nikdy nepotkal nikoho, kdo by o mé specializaci kdy slyšel."

Jeho společník si přejel rukou po holé lebce, která začínala na slunci rudnout, a usmál se.

- "Nemohu tvrdit, že o tom vím mnoho. Ale připouštím, že jsem po takových pátral. Přirozeně s ohledem na svou vlastní práci..."

Zarazil se, když začal mluvit o práci; nebylo to tu zvykem. Dehan se ponořil a začal pomalu kroužit okolo. Když se vynořil, navrhl: "Myslím, že to už stačí. A co vy?"

"Souhlasím." Vyšli na břeh a rychle si natáhli pláště.

"Nedávno jsem navštívil velice nezvyklou ledovou rezervaci," řekl Linkica a doufal, že touto informací odčiní svůj prohrěšek proti dobrému chování.

Nahlas vyslovil kód; jeho prsty jako by jej mechanicky vyčukávaly ve vzduchu.

"Tu neznám. Rád bych ji s vámi navštívil."

Uklidněný Linkica pokročil rychle ke Dveřím a zapnul je. Dehan jimi prošel a naskočila mu husí kůže; teplota byla pod nulou a kolem poletoval sníh.

Stáli na ledové stěně, která se svažovala kamsi dolů. Ale dál už nebylo ve sněhu a mlze nic vidět. Před nimi prosvítaly obrysy dalších dvou Dveří.

Linkica musel hulákat Dehanovi přímo do ucha, aby ho jeho druh vůbec slyšel.

"Když zrovna nepadá sníh, je tímto směrem vidět velmi daleko. Hory, údolí, zasněžené vrcholky - vypadá to nádherně."

"Budu si to... pamatovat," zamumlal Dehan ztuhlými rty.

Pomalu postupovali po ledovém povrchu podél jiných stop, vědomi si toho, že od záhuby je dělí jen krůček. S úlevou prošli Dveřmi do šatny. Každý vešel do kabinky. Dehan poslal svůj plášť malými Dveřmi do svého bytu, aby uschl a vzal si z nabízeného sortimentu nový oděv. Cítil se báječně. To bylo po koupeli skvělé ochlazení. Určitě to znovu zkusí, až tam bude jasno.

Linkica na něj čekal u stolu pod velikánským oknem. Údolí osvětlovala záře dvou měsíců. Hory, džungle i řeky byly zality šedavým světlem, které zakrývaly černé stíny. Dehan znal toto místo, zařízené na vyvýšenině nějaké tropické planety. Objednali si nápoje, které srkali pomalými doušky.

"Jaká je vaše práce?" zeptal se Dehan. "Fylogen -tak nějak jste to říkal."

"Fylogenetik. Pokouším se zjistit původ jednotlivých živých druhů, jejich předchůdce a vzájemné vztahy. Je to užitečné při křížem, rostlinné výrobě atak."

Dehan přikývl, i když neměl ponětí, o čem jeho společník mluví. Linkica ale pokračoval:

"Před nějakou dobou mě požádali, abych se zabýval jakousi lidskou nemocí genetického původu. Vypátral jsem její původ a navrhl jsem potřebné změny.

Díky tomu jsem se začal zajímat o lidstvo jako takové.

Člověk je nejzajímavější ze všech zvířat, a tak jsem' začal zkoumat jeho dějiny. V jistém smyslu by se dalo říci, že je tu jistá podobnost mezi mými nepatrnými výzkumy a vaším velkým dílem. Jde vám v poslední době práce dobře?"

Dehan přikývl a usmál se. Ten člověk měl koneckonců dobré vychování.

Člověk nikdy nehovoří o své práci příliš podrobně, aniž by nejprve nechal mluvit ostatní.

"Zabýval jsem se Elstarany. Dost namáhavá práce. To období je z našeho hlediska dost nudné a samo o sobě bylo příliš dlouhé. Několik sluncí, asi tak dvacet planet - všechno to už naštěstí zmizelo díky jedné náhodné supernově. Z devíti set knih jsem udělal jednu, aniž by pozbyly své hodnoty.

"Obdivuhodné: Potřebujeme lidi vašeho talentu, aby nám dokázali přiblížit dlouhou nit dějin. Nebýt vás, ztrateli bychom se v maličkostech a podstatné by nám unikalo. Poprvé jsem si uvědomil, jak je historie našeho druhu dlouhá. Snad miliony časových jednotek?"

"Víc. Ještě víc," pronesl vážně a procítěně Dehan.

"Je to možné." Pod tíhou té myšlenky sklonil Linkica hlavu. "Ale věnujme se chvilku přírodním krásám. Brzy bude svítat a nebe se mění."

Chvilku se jen tiše dívali. Nebe bylo stále jasnější, jak je tomu v tropických oblastech. Ze stromů a řeky začala stoupat pára. Šedivé okolí začalo nabývat růžový nádech. Bylo to uchvacující.

"Objevil jsem podivná a nečekaná fakta o chodu vývoje," řekl Linkica.

"Napadlo vás už někdy, proč vlastně používáme jako základní dvanáctkovou soustavu?"

"Z matematického hlediska je nejlepší. Existuje jedenáct základních znaků a k nim nula. Ta nám zmožňuje stoupat stále výše. Dvanáct je dělitelné jednou, dvěma, třemi, čtyřmi a šesti. Je to výborný základ."

"A to je všechno?"

"To je snad dost."

"Napadlo vás někdy, že kdysi na počátku našeho vývoje, když jsme poprvé zkusili počítat, jsme jako základ použili svých prstů?" Rozložil ruku na stůl a prohlížel si svých dvanáct prstů. "Nebylo by to možné?"

"Snad ano. Ale to je jen teorie. To byste mohl zrovna tak říci, že kdybychom měli na každé ruce deset prstů, začali bychom používat desítkovou soustavu."

Linkica prudce zbledl. Zvedl sklenici a jedním rázem ji vypil.

"Zajímavé číslo. Přišel jste na ně náhodou? Nebo někdy snad existoval matematický systém, který měl za základ deset?"

"Nevzpomínám si. Ale to můžeme snadno zjistit."

Dehan přešel místností k výstupu počítače, který byl na všech veřejných místech. Díky svým bohatým zkušenostem dokázal vyhrabat i ty nejlépe skryté skutečnosti a údaje a tohle bylo směšně jednoduché. Vždy dovedl položit správnou otázku. Jeho prsty se hbitě pohybovaly po tlačítkách a obrazy na displeji mizely téměř tak rychle, jak se objevovaly. Přes místní počítač měl přístup k počítači všeho lidstva, propojenému díky principu přenosu hmoty se všemi pamětovými jednotkami v galaxii, k matematice, historii a všemu ostatnímu. Rychle se vrátil ke stolu a napil se.

"Objevil jsem zajímavý údaj. Kdysi, muselo to být velmi dávno, se všeobecně používala desítková soustava. Později ji nahradila dvanáctková, bezpochyby pro své matematické výhody. Takže se zdá, že teorie používání základu podle prstů na ruce tu neobstojí."

"Ne tak rychlé. Výzkumem jsem zjistil, že jednu dobu měla značná část lidstva jen deset prstů."

"Náhoda." Ale sám Dehan tomu nevěřil.

"Snad. Ale má-li tu být nějaké vysvětlení..., pak jaké? Jestliže ty* dvě okolnosti spolu souvisejí, můžeme výslednou rovnici vykládat dvěma způsoby. Když došlo ke změně matematického základu, změnil se i počet prstů."

"To mi připadá nepravděpodobné," poznamenal Dehan.

"Souhlasím. Proto musíme předpokládat, že lidstvo postihla jakási mutace, nebo jiná změna či dokonce konflikt. Snad tu byly dvě soupeřící skupiny a dvanáctiprstí vyhráli v nějaké válce..."

"K takové válce nikdy nedošlo. To bych určitě věděl."

"Jistě. Ale je to zajímavý problém."

Chvilí tiše seděli, upíjeli ze sklenic a dívali se, jak údolí zalévá denní světlo. Ranní mlha zmizela a vrcholky osvětila oranžová sluneční záře.

Podél řeky stálo několik primitivních staveb a Dehan nastavil zvětšení okna. Obraz se zvětšil, takže jim připadalo, jako by stáli přímo mezi chatrčemi. Dveřmi jedné chatrče právě prošel domorodec s modrou kůží, zívá a v jeho ještěřích ústech se objevila řádka účtyhodných zubů. Zvedl větev a začal se škrábat. Rozespale se rozhlížel po okolí.

"Je závislý na čase," řekl Linkica. "Taky jsme byli jednou takoví. Ontologický důkaz je naprosto zjevný."

"Nechápu, co máte na mysli."

"Tyhle bytosti. Jejich životní rytmus závisí na rotaci jejich planety. Během doby tmy spí a ve dne jsou vzhůru."

"Vskutku neobvyklé."

"Vůbec ne. To je přirozený důsledek života jen na jedné planetě. Nám to trvalo na tisíce generací, než jsme se zbavili pravidelného cyklu spánku a bdění. Nyní spíme krátká období, kdykoli se cítíme unaveni."

"Jinak si to ani nedovedu představit. Ale jestli k té změně došlo, co ji mohlo zapříčinit?"

"To je přece jasné. Meziplanetární Dveře. Když byly zavedeny, musely ovlivnit všechny stránky způsobu života."

Dehan pozvedl obočí. "Takže vy nejste jeden z těch, kdo věří, že jsme měli Dveře od samého počátku?"

"Pouhý mýtus. Dveře jsou umělé a stále vznikají další. I když to jsou nyní celistvé jednotky ve skále, téměř nezničitelné, nebyly vždycky takové. V muzeích jsou vystaveny některé starší typy. Napadlo vás někdy, proč jsou vždycky dvojě Dveře vedle sebe, vždy a všude?"

"Nikdy jsem o tom nepřemýšlel."

"Je k tomu důvod. Vysvětlil mi to jeden inženýr. I kdyby byl mechanismus Dveří sebedokonalejší, časem může dojít k poruše. A v tom případě je vždycky možné použít druhých Dveří. Na mnoha místech by bylo velmi nepříjemné uvíznout bez fungujících Dveří."

"To je fakt!" řekl Dehan a zamrazilo ho, když si vzpomněl na své obydlí.

Bylo vyhloubeno ve skále jakési planety, jejíž jméno zapomněl. Nikdy nebyl na jejím povrchu, protože neměla vzduch. Kdysi se na ní těžily vzácné kovy a skrze hory vedly hluboké tunely. Když byla ložiska vyčerpána, byly tunely v některých částech ucpány roztavenou struskou. Zbylé dutiny, opatřené Dveřmi, byly zařízeny jako obytné prostory. S přísným soukromím.

Bez Dveří byly jen jeskyněmi ve skále. Kdyby v nich člověk uvízl, zemřel by v zapomnění.

"Je jen jedno logické řešení," řekl Linkica. "I když si to dovedeme těžko představit, musela kdysi existovat doba, kdy lidstvo nemělo žádné Dveře."

"Z toho vyplývá, že jste monolinearista, nikoli multifonista?"

"Ovšem. Za prvé je z biologického hlediska nemyslitelné, aby se současně na několika místech objevil jeden a tentýž biologický druh, který se později smísil. Tak jako kdysi zřejmě neexistovaly Dveře, muselo být lidstvo kdysi připoutáno jen k jedné malé oblasti ve vesmíru."

"Žít na jedné jediné planetě?>f

Linkica se usmál. "To jste řekl vy - ne já. To už snad zacházíte příliš daleko."

"A proč? Nemyslete si, že vás chci jen pokoušet. Jsem stejně nadšeným monolinearistou jako vy, i když se to dneska spíše nenosí. Mohu zajít ještě dál. Já věřím, že jsme se všichni vyvinuli najednou na jedné planetě. Právě tak jako tyhle bytosti, které vznikly na tomto světě a prozatím ho nemohou opustit."

"Musím s vámi souhlasit. Jsem ochoten připustit možnost jistých biologických změn, ale k takovým změnám musí docházet i ve způsobu života.

Zřejmě jsme se vyvinuli ze stejně primitivních podmínek, jako jsou ty tady. A to muselo být na jedné planetě."

"Dlouho jsem o tom přemýšlel a snažil jsem se vystopovat pozpátku pohyb člověka ve vesmíru tak daleko, jak to jen bylo možné. V každém souboru hledám vždy jeho základ."

Linkica si na okamžik zakryl oči na znamení obdivu. "Je možné, že byste ten domovský svět člověka našel?"

"Snad. I když o tom pochybuji. Prozkoumal jsem nejstarší prameny, a našel jsem planetu, která je neuvěřitelně stará. Nevím, jestli je to ona, ale žádnou starší jsem neobjevil."

"Smím vás poprosit o její kód?"

"Rád vám ho předám." Dehan vyslovil nahlas kódové znaky. "Vlastně bychom se tam mohli vydat a podívat se na ni."

"To je od vás velmi milé."

"Jsem rád, že mě doprovázíte. Dnes už se o to málokdo zajímá."

Dehan ho dveřmi zavedl do primitivně zařízené místnosti.

Sem chodí lidé tak zřídka, zeje to tu po většinu času zapečetěné. Tady na tom grafu vidíte moje návštěvy. První za mnoho tisíc časových jednotek." Zahleděl se na ukazatele přístrojů a spokojeně kývl. "Vzduch, teplota, všechno v pořádku."

Prošli dveřmi do dlouhé místnosti, která vypadala jako chodba. Na jedné stěně byla okna; všude jinde byly malé kabinety nebo obrazovky.

"Teď je tu všechno mrtvé," pronesl Linkica a zahleděl se na krajinu. Na tmavém nebi bylo vidět chladný disk slunce, jen o málo jasnější než ostatní hvězdy. Nebyl tu vzduch, voda ani život, holá skála se prostírala až za obzor. Ale blízko budovy stálo několik monolitů, nahlodaných erozí, které dokazovaly, že tu kdysi musel být inteligentní život.

"V těchto přihrádkách je několik zdejších předmětů, které jsme dokázali identifikovat."

Linkica se na ně s nadějí zahleděl, ale jeho nadšení záhy opadlo.

"Tohle může být - cokoli," řekl a ukázal na zvětralé kousky kovu a skály.

"Já vím. Ale můžeme snad čekat víc?"

"Ovšemže ne."

Linkica ještě jednou pohlédl na prastaré artefakty a pak znovu na mrtvou planinu. Zachvěl se, i když místnost byla příjemně vytopena.

"Cítím tíhu věků. Tady uplynulo více času, než si vůbec dovedu představit. Teď vidím, jak je má vlastní existence krátká a nedůležitá."

"I já jsem to pocítil, a mnohokrát. Říká se, že člověk nedokáže pochopit svou vlastní smrt, ale jen smrt svého druhu. Nebýt Dveří, byli bychom zůstali tady a nakonec zahynuli a snad bychom nikdy nepoznali jiné světy."

"Ještě že se tak nestalo. Lidstvo teď žije v celém vesmíru. Jsme všude."

"Ale na jak dlouho? Není jedna galaxie - za nějakou dobu - jako jen jedna planeta? Nezahyne rovněž? A nemohli bychom snad být nahrazeni jinými bytostmi? Někým silnějším, novějším, lepším. Přiznávám, že mě tato myšlenka v poslední době stále pronásleduje. Dveře jsou přece všude. Co když budou některé z nich na špatném místě? Třeba na planetě, kde čeká jiná civilizace. Ta se mezi nás nenápadně vmísí, postupně nás nahradí a pak je s námi konec?"

"Je to možné," připustil Linkica. "V nekonečné propasti věků je možné všechno. Ale byli bychom dobytí bez jaké-ho kolik utrpení. Nikdy bychom to nevěděli. Záleží na tom?"

"Právě že ano. Chtěl jsem s vámi nejdříve o tom mluvit, než vám ukážu tento poslední artefakt."

Když se přiblížili, rozsvítla se světla a oni jasně uviděli postavu, kterou kdosi namaloval nebo vyfotografoval. Přestože byla určitě velmi stará, snadno rozeznávali téměř všechny detaily.

"Co to je za bytost?" zeptal se Linkica. "Vypadá opravdu téměř jako člověk. Ale podívejte se? Má na hlavě ochlupení, které my nemáme, a postrádá mrkací blanku v oku. Nesouhlasí tu anatomie, spojení kostí - a podívejte se. Na každé ruce má pět prstů, celkem deset..."

Zarazil se, když si vzpomněl, a otočil se s rozšířenýma očima k Dehanovi, který zvolna přikývl.

"To je to, co mě děsí. To jméno napsané pod obrázkem nesl člověk tak významný, že jsem o něm našel zmínku v několika materiálech. V našich vlastních materiálech, velmi starých. Když se na tohoto člověka dívám, zdá se mi..."

"Ale vždyť my jsme lidé!"

"Skutečně? Říkáme si lidé a jsme nositeli kulturního dědictví lidstva. Ale není snad možné, že -jak jsme o tom před chvílkou mluvili - lidstvo může být nahrazeno? Ze jsme je doopravdy nahradili my?"

"Ale - kdo jsme potom my?" Při té myšlence mu přeběhl mráz po zádech.

"My? My jsme teď lidstvo. Když ne pokrevním příbuzenstvím, pak kulturním dědictvím. Ale to není to, co mě tak děsí. Mně jde spíše o nás samotné."

Po dlouhou dobu bylo v místnosti bez života na mrtvé planetě ticho.

"Vždycky si říkám: Co tam venku na nás asi čeká, aby nás jednou nahradilo - anebo je to už mezi námi?"

přeložil Jan Pavlík ilustroval Karel Zeman

Molly Brownová

Pomsta babičky Wu

Pruhy barevného papíru, popsané čínskými znaky, zavěšené na dveřích v Soho, se třepotaly v časném podzimním vánku. Wayne McKenzie si povzdychl, když si jich všiml. Znamenalo to, že už to na ni zase přišlo. Najde ji nahoře, jak si mumlá něco, čemu nebude rozumět, a vykuřuje byt.

Kdyby tak ještě byla naživu jeho matka! Ani ona nedokázala starou paní ovládat, ale přinejmenším jí rozuměla. On sám jakž takž ovládal kantonský dialekt, ale ne natolik, aby mu babička rozuměla, když nechtěla.

Jako tenkrát, když zapálila uprostřed Shaftesbury Avenue táborák. Trvalo mu neuvěřitelně dlouho, než to urovnal s policií a ještě déle s ní samotnou. Protestovala, že duchové se budou zlobit, jestli nedostanou své oběti, a Wayne jí marně vysvětloval, více posuňky než kantonštinou, že nemůže své obětiny pálit na ulici. V okamžiku, kdy se odebrala zpátky domů, měl pocit triumfu, ten se však bohužel ukázal předčasným. Od toho dne zapalovala své ohně v obývacím pokoji.

Wayne se při vstupu do pokoje málem udusil. Stála uprostřed místnosti a v jedné ruce držela nejméně tucet vonných tyčinek. Druhou rukou pouštěla do ohně, rozdělaného v kovovém odpadním koši, papírové čtverečky neuměle namalované do podoby anglických peněz. "Babičko, prosím tě! Někdo zavolá hasiče!"

Nevěnovala mu pozornost a dál vhazovala papírové penízky do ohně. Dělalala to tak pořád. Nejdřív nastříhala papír na kousky odpovídající velikosti a tvaru. Potom je pomalovala na zeleno a napsala do rohů symboly pro pět, deset a dokonce i sto liber. Nakonec je spálila v koši a utvrdila tak svého vnuka v přesvědčení, že musí být bláznivá.

Wayne se častokrát podívoval, jak tahle žena mohla přivést na svět jeho matku. Byly tak neuvěřitelně rozdílné. Jeho matka byla mírná a laskavá.

Vzpomínal na ni jako na křehkou, téměř průhlednou bytost, jako je prach na motýlích křídlech. Její smrt rakovinou se zdála téměř nevyhnutelná. Nikdy se pro tenhle svět moc nehodila. Ale tahle paní, která stála před ním, matka jeho matky, představovala sto sedmatřicet centimetrů pevné skály, omotané drátem. Bylo jí devadesát šest let, její vlasy měly barvu oceli a oči byly černé trnky. Byla součástí země jako nějaké pohoří. Když vhodila do ohně poslední papír, vzhledla a oznámila mu, že večere bude za minutku.

"Ale babičko, vždyť přeci víš, že mi nemusíš vařit," řekl a následoval ji do kuchyně. "Pořád ti opakuji, že si můžeme nechat poslat všechno, co si pomyslíš, zdola z restaurace."

Umanula si, že nebude rozumět jedinému slovu, které pronesl, a rychle sekala zeleninu nadrobno. Wayne se vrátil zpátky do obýváku a otevřel všechna okna. Vystrčil hlavu ven a několikrát se zhluboka nadechl. Jak mohla ta stará paní vydržet všechnen ten kouř? Oči a hrdlo měl v jednom ohni, ale jí to, podle všeho, vůbec nevadilo. Dokonce se zdálo, že jí to prospívá.

Sekání v kuchyni ustalo a on slyšel, jak si pobrukuje svůj obvyklý nesrozumitelný rituál. Bylo mu to jasné. Dávala stranou potravu pro duchy.

Jeho otec se s tím celým nesmyslem nikdy nevyrovnal. Patnáct let pobytu v Orientu nezanechalo na jeho praktickém a totálně materialistickém vnímání světa žádnou stopu.

Když mu otec zemřel, bylo Wayneovi sedmnáct let. To bylo téměř před dvaceti lety. Byl u toho, když se to stalo. S úžasem pozoroval matku, jak vyrovnaně promlouvá v nemocnici na mrtvé tělo a omlouvá se za to, že nemohla ve stropě vyříznout otvor, ale že pro něj alespoň otevře okno.

"Matko, co to děláš?" zeptal se jí, protože se bál, že se pomátla zármutkem.

"Duch tvého otce se odtud potřebuje dostat, jinak by byl uvězněn v tomto pokoji," vysvětlila mu, a dodala: "Má před sebou ještě dalekou cestu. Brzy mu na té cestě pomůžeme."

Jedné noci, několik týdnů po pohřbu, matka Waynea vzbudila dlouho před svítáním a řekla mu, aby se oblékl, že půjdou ven. Vzala si své nejdražší šaty, své nejlepší perly a nejvyšší podpatky. Kožená taška, kterou nesla, byla její největší.

Byla jasná, teplá letní noc. Zdálo se mu, že jdou nekonečně dlouho, každý ponořen do svých vlastních myšlenek. Wayneovy se točily kolem matčina duševního stavu. Nejprve trvá na tom, aby s ní šel na procházku před svítáním, potom ještě chce, aby si vzal společenský oblek. Když dorazili do Hyde Parku, začal si dělat opravdové starosti. Navzdory jeho naléhání, že by v noci neměla parkem chodit, pokračovala v chůzi. Neměl na vybranou, musel za ní. Zastavila se až na břehu jezera Serpentine.

"Mami, co tu děláme?"

Naznačila mu s prstem na ústech, aby byl zticha. Sáhla do tašky, vyndala kus plátna a položila jej na zem. Potom si podkasala sukni a poklekla.

Znovu sáhla do tašky a vyndala malou dřevěnou loďku s papírovou plachtou.

Položila ji vedle sebe a vyndala svíčku a krabičku zápalek. Následovalo několik drobných balíčků a složená jednolibrová bankovka. Wayne ji napjatě pozoroval, jak pečlivě balancuje svíčku uprostřed člunu a klade kolem ní náklad dárčků. Zašeptala něco, čemu Wayne nerozuměl, položila loďku na vodu a svíčku zapálila. Potom do lodičky lehce strčila. Ta zvolna odplouvala, až ji nakonec ztratili z očí. Svít svíčky se na pozadí měsíčního světla, odrážejícího se na vodní hladině, už nedal rozlišit.

Nakonec se Mei-Lee McKenzieová zvedla a setřepala z punčoch uvadlý list.

"Už jsi skončila?" zeptal se jí Wayne. Přikývla. "Tak mi řekni, co to všechno bylo?"

Mei-Lee potřásla hlavou, a potom se na syna posmutněle usmála: "Plamen svíčky," začala, "je duše tvého otce. Poslala jsem ji na cestu do světa duchů."

"Mami," přerušil ji Wayne a nevěřícně zasténal, "vždyť jsi jenom na jezero vypustila hořící voskovou tyčinku! Odkdy," ukázal přes vodu, "je Bayswater světem duchů?"

Telefon probudil Waynea z jeho snění. Při druhém zazvonění zvedl sluchátko.

"Je tu někdo z Callahanovy kanceláře. Má objednaný stůl číslo dvacet čtyři." Byl to Sammy Chong, volající z restaurace.

"Budu dole hned." Wayne strčil hlavu do kuchyně zrovna včas, aby viděl, jak babička porci jídla pro ducha zapaluje. "Musím si něco vyřídit. Nečekej na mě, a navečeř se sama. Já si vezmu něco dole."

Zvedla k němu hlavu od prkénka se zeleninou.

"Siao-Te, zastav ho," řekl nějaký hlas. "Pro jeho vlastní dobro, musíš ho zastavit!"

Wayne už byl na půlce cesty ze schodů, když se obrátil a uviděl, jak babička jde za ním se sekáčkem. "Co se děje?"

"Nechod tam," řekla mu.

"Nerozumím ti. Co si přeješ?"

"Nechod."

"Babičko, prosím tě, jdi nahoru. Někdo tam na mě čeká."

"Ne. Stanou se špatné věci."

Wayne ji ignoroval a pokračoval dolů. Za pár vteřin byla po jeho boku.

"Jdi zpátky nahoru."

"Jdu tam s tebou."

Došli k chodbě před jeho kanceláří. Ukázal na sekáček a řekl: "Dej mi to. Nemůžeš jít do restaurace s něčím takovým!" Chvilí se přetahovali, nakonec sekáček pustila. Schoval jej v zásuvce stolu a potom zamířili do jídelny.

Sammy Chong seděl u okna s nějakým tělnatým Evropanem středního věku.

"Tady je můj šéf," řekl. Člověk vstal a potřásl Wayneovi rukou.

"Wayne, tohle je Joe Simpson. Je to partner pana Callahana."

"Těší mě," řekl Joe Simpson a nadšeně zapumpoval Wayneovi rukou.

"Tohle je moje babička, Siao-Te Wu," pokračoval v představování Wayne.

"Bohužel neumí ani trochu anglicky."

"Chápu," řekl Joe Simpson a přikývl. Když se sehnul, aby uchopil Wu Siao-Te za ruku a slavnostně jí potřásl, obrovské břicho mu málem protrhlo košili. "Moc mě těší, že vás poznávám, pani Wu," řekl pomalu a hlasitě.

"Proč na mě ten člověk křičí?" zeptala se Siao-Te Sammyho Chonga, který mluvil kantonsky daleko lépe, než její vnuk.

"Myslí si, že když nemluvíte anglicky, že musíte být hluchá."

"A můj vnuk chce s takovým idiotem obchodovat?"

"Co říká?" zeptal se Joe Simpson.

"Říká, že jí také těší, že vás poznává."

Všichni se posadili ke stolu a livrejovaný číšník jim přinesl "Speciální menu pro čtyři osoby". Siao-Te se potravy ani nedotkla. Seděla, pozorovala a poslouchala. "Co to všechno má znamenat?" šeptala Sammymu.

"Wayne chce otevřít hrací středisko. Tohle je člověk, který vlastní nájemní smlouvu," zašeptal jí Sammy.

"Hrací středisko?"

"No, víte, hrací automaty, video hry a tak podobně."

Siao-Te zachmuřeně přikývla. Už ty automaty viděla. Lidé do nich házejí spoustu peněz, dokola se točí obrázky a když se zastaví, lidé tam vhodí další peníze. Když budou tyhle automaty Wayneovi patřit, tak zbohatne. Tak proč by se měla strachovat?

"Dostane ho to do nebezpečí," říkal jí hlas. "Nenech ho podepsat ty papíry."

"Omluvte mě, pane Simpsono," řekl Wayne a otočil se k babičce, aby si poslechl, co chce. "Co jsi říkala?" zeptal se jí kantonsky.

"Nepodepisuj ty papíry," řekla mu znovu.

"Babičko, prosím tě!" Otočil se zpátky k Joe Simpsonovi, který mu podával pero. Na třech místech se podepsal.

Siao-Te si povzdechla a zavřela oči. Možná to bude všechno v pořádku, pomyslela si v duchu. řekl na to hlas.

Druhého dne, zatímco byl Wayne dole, a procházel se Sammym nějaké účty, zašla stará paní na ulici. Za křehkou ženou v bavlněném kimonu se ohlédla spousta lidí, stejně jako tehdy, když se jako mladá žena odvážíla odmotat si bandáže, kterými měla od dětství zavinutá chodidla. Tehdy způsobila skandál a všichni vesničané ji odsuzovali jako zkaženou. Ignorovala je stejně, jako ty dnešní čumily. Měla své vlastní starosti.

Toho odpoledne vstoupil do restaurace starší muž v šedém obleku obchodníka, postavil si najeden stolek kufřík a představil se Sammymu jako pan Han. Vyndal kompas a poznámkový blok a začal si prohlížet místnost; pomalu přitom opisoval kruhy. "Vidím, že kuchyně je na západ," řekl. "To je velmi dobře."

"Hej, co to tady vyvádíte?"

Pan Han se zastavil. "Vy nejste Wayne McKenzie?"

Sammy zavrtěl hlavou. "Ne, zrovna teď tu není. Ale já jsem tu vedoucí. Třeba bych vám mohl pomoci, kdybyste mi řekl, co vlastně chcete."

"Já nechci nic," řekl pan Han pochmurně. "Jsem tady, protože mě o to požádala paní Wu."

"Ona vás o to požádala?"

"Ano. Jsem tu, abych zkontroloval vaše fung shui"

"Počkejte minutku. Seženu šéfa."

Wayne zvedl telefon a poslouchal. "Co že je to za chlapa dole?"

"Říká, že fung shui."

"Pane Bože, ještě další napřirozené nesmysly. Poděkuj mu a řekni, že jsme si jeho služby neobjednali."

"Říká, že ho poprosila vaše babička, aby přišel."

"Budu za minutu dole." Bouchnul sluchátkem a zakřičel: "Babičko!"

Za okamžik seděli Wayne, Sammy, Siao-Te a pan Han společně kolem kulatého stolu. Wayne žíral na ubrus. Sammy se usilovně snažil, aby se nesmál. Pan Han si dělal poznámky a nakreslil nějaké diagramy. Vysvětlit Wayneovi, že jeho stůl je postaven ve špatném směru. Měl by se otočit obráceně, aby povzbuzoval prosperitu. Navrhl, jaké symboly by se měly zavěsit po stěnách a byl naprosto neústupný v otázce umístění rybí nádrže před restaurací.

Pro fung shui to bylo znamenité.

Siao-Te jej přerušila a řekla, že si nedělala starosti s restaurací, věděla, že její fung shui je dobré. Měla starosti s jiným místem. Pan Han přikývl: "Pak se musím na to druhé místo podívat. Kde to je?"

Siao-Te pokrčila rameny a řekla, že neví. Potom se obrátila a zeptala se vnuka.

"Tady kousek vedle. Číslo dvacet čtyři."

Siao-Te a pan Han společně zalapali v hrůze po dechu.

"Co se děje?" zeptal se Wayne anglicky.

Pohled na dva staré lidi, kteří tu seděli s otevřenými ústy, byl na Sammyho už moc. Zahihňal se.

"To je velmi špatné fung shui," řekl pan Han tragicky. "Velmi špatné."

Číslo čtyři znamená smrt. Když je před ním dvojka, tak to znamená jistou smrt."

"Děláte si legraci!"

Sammy už se smál nahlas.

"Ne," řekl pan Han. "Já nežertuji. V čísle dvacet čtyři nesmíte žádný obchod otevřít."

Wayne spatřil v očích babičky hrůzu, všiml si, jak jí ztuhlo celé tělo, a málem se rozesmál také. "Podívejte se," řekl a snažil se udržet vážný tón.

"To místo má samozřejmě i jiné charakteristiky, než jenom adresu, že ano?"

Pan Han přikývl a vstal od stolu. Za chvíli už s Waynem kráčeli ulicí; Siao-Te cupitala vedle nich.

Wayne s okázalým gestem otevřel dveře čísla dvacet čtyři. "Podívejte se, je to krásná velká místnost se spoustou denního světla. Sázecí automaty budou postaveny u támhle té zdi, hrací automaty tady. Objednal jsem nejnovější modely, které děti dneska doopravdy milují. Tamhle v rohu budou automaty na předpovídání

budoucnosti a simulátor letu na Mars bude uprostřed. Bude to ohromné, opravdový zlatý důl."

Pan Han se rozhlédl a povzdechl. Všechno bylo špatně. Místnost měla špatný tvar. Průčelí bylo obráceno nevhodným směrem a bylo situováno na vrcholku dvou kolmic; to bylo hrozné fung shui. Podnik byl zastíněn vedlejší budovou. A pak tu samozřejmě ještě bylo to číslo na dveřích - číslo jisté smrti.

"No dobrá," řekl Wayne starému pánovi posměšně. "Co navrhuje? Jak tady mám zlepšit fung shui?"

Pan Han zavrtěl smutně hlavou a řekl, že tady se nedá nic dělat. Lituje, že ho nezavolali dřív, ještě než Wayne podepsal nájemní smlouvu. Jeho jediný návrh je, aby Wayne za sebou zamkl dveře a nechal místnost prázdnou.

"A kolik jsem vám dlužen za váš drahocenný čas?" zeptal se Wayne sarkasticky.

"Nic. Nemohu vám pomoci." Otočil se k Siao-Te, zamumlal nějakou omluvu a odešel.

Wayne nechtěl mít s Hanovou radou nic společného. Uchechtl se a označil ji za pověru. Už investoval spoustu peněz. Dokonce již objednal od jedné firmy v Essexu hrací automaty. Bude postupovat přesně podle plánu. Jediný ústupek, který byl ochoten učinit, byla koupě rybí nádrže pro restauraci.

A udělal to stejně jen proto, že to bude vypadat hezky.

Tu noc, když byla sama ve svém pokoji, hlas v hlavě Siao-Te si nedokázal opustit poznámku: "Říkal jsem ti to."

Ano, pomyslela si Siao-Te unaveně, říkal jsi to.

"Měla jsi své pochybnosti, ale já jsem to věděl líp, není to tak?"

Ano, měl jsi pravdu. Nikdy jsem o tom neměla pochybovat, pomyslela si s tichou omluvou. Začínalo jí to rýpání jít trochu na nervy. Nikdy nebyl jizlivý, snad to bylo tím, že mu také let neubývá. Ne, uvědomila si, věk na něj nemá žádný vliv.

"Moje milovaná, moje lásco, jak jsi mi kdy mohla nevěřit, moje milá? Copak jsem ti nikdy neříkal pravdu?"

Ve způsobu, jakým říkal má lásco, bylo něco, co ji vždycky rozechvělo.

Ano, přikývla Siao-Te, nikdy ses mě nepokoušel oklamat. Od jejich úplně prvního setkání, před všemi těmi dlouhými lety, byl k ní naprosto upřímný, co se týkalo jeho totožnosti.

Vdala se ve čtrnácti za sedláka jménem Wu Fung-Lao. Byl to vdovec, blížící se padesátce, který potřeboval někoho mladého a silného, kdo by pracoval na jeho polích a staral se o domácnost. Domluvil se tedy s rodiči Siao-Te a mladé děvče se rázem ocitlo v cizím domě s cizím člověkem.

Své dny trávila sehnutá nad brázdami pole a domů se vracela navečer, vyčerpaná, aby připravila večeři. Manžel s ní zřídka promluvil, kromě případů, kdy ji peskoval za to, že je líná. Jeho první žena byla daleko pracovitější. Když se snesla tma, lehávala vedle něj a zatínala zuby, aby vydržela jeho horky, kyselý dech a neohrabané pohyby na svém těle. Později, když vedle ní chrápal, snívala romantické sny čtrnáctiletého děvčátka. Objevoval se v

nich neznámý hrdina, který ji zachraňoval z tohoto pekla zaživa, muž, kterého by mohla milovat.

Příští den nepřinášel žádnou změnu. Hodiny strávené lopocením na polích, večery s člověkem, jehož dotyky nesnášela, a čas snů, kdy mohla být sama s hrdinou svých fantazií.

Jednoho večera přišla domů z polí jako obvykle s rozlámanými zády. Manžel čekal jako obvykle na svou večeři, když tu se přihodila neuvěřitelná věc.

Muž vyskočil do vzduchu a zůstal "tam, vzášel se vysoko nad její hlavou.

"Wu Fung-Lao!" křičela: "Co to děláš?"

"JÁ NEJSEM WU FUNG-LAO!" zařval hlas, který nikdy předtím neslyšela. S otevřenými ústy pozorovala, jak se tělo manžela otáčí kolem své osy, až zůstalo viset u stropu vzhůru nohama. Skrčila se strachy, když se obličej jejího manžela nalil krví. Kůže byla stále červenější a oči byly tak obrovské, že se bála, aby nevyskočily z hlavy.

"Nech toho!" křičela. "Prosím tě, pusť ho dolů."

Manžel se otočil směrem doprava a spustil se, až se vznášel jen několik centimetrů nad podlahou. Ústa měl doširoka otevřená a z hrdla mu vycházela série zvířecích zvuků, počínaje slepičím kvokáním, konče řevem lva.

"VIDÍŠ, JAKOU MÁM MOC?" burácel hlas, který nepatřil jejímu manželovi.

"Ano, vidím, jakou máš moc," zašeptala.

"HA!" zvolal hlas, když se tělo jejího manžela dotklo podlahy a zůstalo stát s pažemi triumfálně rozpaženými.

"Kdo jsi?"

"JSEM DÉMON A PŘIŠEL JSEM Z PODSVĚTÍ, ABYCH MUČIL ŽIVÉ." Mužovo tělo se znovu vzneslo do vzduchu.

Běžela ke dveřím, ale nedokázala je otevřít. Snažila se křičet, ale křik jí uvázl někde hluboko v hrdle. Zhroutila se na podlahu a třásla se.

Přitiskla si kolena k bradě, stočila se do klubíčka a s očima zavřenýma se kolébala dopředu a dozadu. Rozhostilo se dlouhé ticho a potom hlas řekl:

"Prosím tě, nedělej to." Siao-Te ztuhla, "Neboj se," pokračoval hlas.

"Neublížím ti."

Siao-Te se nepohnula, neotevřela oči. "Proč," zašeptala rozechvěle, "proč mi to děláš?"

"Tobě nic neudělám. Vidím, že jsi teprve dítě."

Bleskově oči otevřela: "Já nejsem žádné dítě!"

Démon se smutně uchechl. "Ale jsi. I když jsem odsouzen být démonem, děti nemučím."

"Nejsem dítě. Jsem vdaná žena."

"Vdaná za tohle?" Démon ukázal máchnutím manželovy paže na tělo Wu Fung-Laoa. Potřásl manželovou hlavou a útrpně se zachechtal: "A já jsem si myslel, že ubožák jsem já."

Siao-Te se narovnala a zpřímá se na něj podívala. Byla to stále ještě tvář jejího manžela, ale

měla výraz, který na ní nikdy neviděla. Vypadala téměř melancholicky.

"Netušila jsem, že démoni mohou být nešťastní. Myslela jsem si, že jsou zatrpklí a pomstychtiví."

"To také jsem," odpověděl démon.

"Byl jsi vždycky démon?" Oči Siao-Te byly doširoka rozevřené zvědavostí. Úplně zapoměla na to, že se měla bát.

"Ne, vždycky ne." Podíval se na ni a smutně se usmál. "Pojď blíž a já ti řeknu něco, co jsem ještě nikdy nikomu z živých lidí neřekl."

Siao-Te si přisedla blíž a démon jí prozradil příčinu své zahořklosti a bídy. Jmenoval se Zhang-Cho a byl vojákem a osobním strážcem císaře z dynastie Wej. Císaře se pokoušeli zabít a Zhang-Cho sám vyřídil sedm bojovníků. Osmý mu však prohnal srdce čepelí a vyškubl mu duši z těla, ani ne týden před svadbou. Násilnost té náhlé smrti a vztek nad tím, že tak přišel o nevěstu, zapříčinily, že se stal démonem. Byl odsouzen plížit se zemí a vyhledávat oběti, které by mohl vlastnit a mučit.

"Když mi ukradli z těla život, bylo mi teprve dvaadvacet let a nikdy jsem neměl ženu. A tak teď ti, kteří ještě nepřišli o život, musí pocítit můj hněv."

"A tímhle projevuješ svůj hněv? Že si vezmeš jiné tělo?"

"Ano."

"A už jsi někdy nějaké tělo vrátil?"

"Samozřejmě. V tom to přeci vězí."

"Nerozumím ti."

"Je to pokaždé stejné. Oběť a její rodina souhlasí s tím, že mě budou uctívat. Potom postaví uprostřed světnice oltář a pořád tam pálí vonné tyčinky. Navíc dostávám pravidelně oběti v podobě jídla a peněz."

"To tě přinutí, abys odešel?"

"A abych se už nikdy nevracel."

Zhang-Cho, démon, ji sledoval očima jejího manžela, jak sedí na podlaze s bradou v dlaních a přemýšlí. Měla problém. Démon se jí líbil daleko víc, než manžel, a zdálo se, že ona se mu také líbí. A říkal, že mu bylo teprve dvaadvacet, když ho zabili.

"Démone," řekla.

"Ano?"

"Jak vypadáš?"

"Jsem duch."

"Já vím... ale jak jsi vypadal? To je těžké, s někým mluvit, když ani nevím jak vypadá a vidím místo toho tělo svého manžela."

Démon jí řekl, aby ještě jednou zavřela oči. Zavřela je a spatřila ho vnitřním zrakem, jak před ní stojí v hedvábných šatech a lesknoucí se zbrojí. Oháněl se honosným mečem, který ji potom s přehnanou poklonou položil k nohám. Zdálo se jí, že stačí se natáhnout a může se dotknout jeho černých vlasů, svázaných na temeni do uzle. Potom démon zdvihl hlavu a ona mu pohlédla do očí.

Siao-Te byla uchválena vírem a nedokázala se tomu bránit. Mohla křičet a mávat pažemi, ale věděla, že by jí to nepomohlo. Věděla, že se topí, ale bylo jí jedno, jestli opět vyplave, nebo ne. "Démone," zašeptala.

"Ano?"

"Když tě uctívání přinutí odejít, tak já tě uctívat nebudu."

"Potom ti musím já položit otázku."

"Ano?"

"Proč mě nebudeš uctívat?"

"Protože nechci, abys odešel."

"Proč tu mám zůstat?"

"Protože..." Siao-Te zaváhala, potom sebrala veškerou odvalu: "Protože chci být tvou ženou."

Jednoho dne přišla paní Taň domů a našla tam manžela, jak se vznáší u stropu. "Taň Lo-Hua!" vykřikla. "Co to tam vyvádíš?"

"Já nejsem Taň Lo-Hua," odpověděl neduživý hlásek, vůbec nepodobný hlasu její muže. "Já jsem Wu Fung-Lao, sedlák. Byl jsem vypuzen z vlastního domu svou ničemnou ženou a jejím milencem démonem."

"Fuj," odplivla si paní Taň znechuceně. "Ty prolhané strašidlo! Viděla jsem sedláka Wu Fung-Laoa ve vesnici s jeho hezkou ženou zrovna dneska."

Vždycky mi dělá dobře u srdce, když vidím dva lidi tak na první pohled zamilované. Jak můžeš takhle ošklivě lhát, když ona každým dnem čeká dítětko?"

Došla pro kněze, který propichoval posedlé tělo jehlami, dokud duch neslíbil, že odejde a víckrát se už nevrátí.

Mezitím si lidé ve vesnici začali vykládat. Není to divné, mudrovali hlasitě, jak ten Wu Fung-Lao vypadá den ze dne mladší? Když mu bylo pětadvacet, byl vychrtlý jako sirka. A teď, v jedenapadesáti, měl sílu za deset a tomu odpovídající postavu. A vždycky měl takový umrněný hlásek, vůbec nepodobný tomu

hromovému basu, kterým mluví teď. Mnoho vesničanů usuzovalo, že to je dílo nečistých sil. Jiní, jako paní Taň, říkali, že to jsou pouze důsledky lásky.

Nakonec ale přišel okamžik, kdy už tělo Wu Fung-Laoa víc nevydrželo. Léta se něm podepsala, navzdory veškerému démonovu úsilí. Kůže zkra-batěla, žíly se ucpaly a kosti zeslábly. Srdce, které kdysi patřilo sedlákovi jménem Wu Fung-Lao, bylo po sedmdesáti devíti letech práce unaveno a chtělo toho nechat.

Zhang-Cho řekl své ženě, že je čas, aby odešel. Ležel na společném lůžku se zavřenýma očima.

"Ne, nesmíš mě opustit."

"Musím. Tohle tělo už mě odmítá držet."

"Tak si najdi jiné."

Vysvětlil jí, že ačkoliv ji nechce opustit, není už zahořklý a přísahal, že si už nikdy nevezme žádné

tělo proti jeho vůli. Našel, co hledal po celá ta století mučení a toulání - normální lidský život a šťastné manželství, o které byl kdysi oloupen.

Poslední prohlášení, které vyšlo z hrdla někdejšího Wu Fung-Laoa bylo, že ji bude milovat navěky.

Siao-Te nevyřízla pro Zhang-Choa ve stropě díru, dokonce ani neotevřela okno. Místo toho obešla celý dům a ucpala všechny otvory, které mohla najít.

"Zhang-Chou!" zavolala na něj z prostředka světnice. "Nemůžeš mě opustit."

Ucpala jsem všechny východy, není žádná cesta ven. Říkal jsi, že už si nikdy nevezmeš žádné tělo proti jeho vůli -tak ti tedy říkám, že je to moje vůle. Tvůj nový domov teď bude v mém těle."

U uší se jí ozval jemný vánek: "Jak bych mohl, miláčku? Nikdy bych tě nemohl vypudit z tvého těla."

"To nemusíš. Moje tělo je možná malé, ale je tam místo pro oba."

A tak došlo k tomu, že démon Zhang-Cho začal žít v její hlavě.

Wayne objednal obrovskou nádrž a výběr pestrébarevných tropických ryb.

Když dodávka dorazila, dostalo se jí čestného umístění přímo před hlavním vchodem. Dokonce otočil v kanceláři psací stůl a pokryl stěny různými znaky, podle doporučení pana Hana. Předvedl to všemno babičce ve snaze jí uchlácholit, ale ta jenom zavrtěla hlavou a řekla, že to nestačí. Musí se vzdát plánů stran čísla dvacet čtyři. To bylo ale právě to, co odmítal.

Došly automaty a on je nechal rozestavit na místa. Přijal dva lidi, Colina a Ahmeda, aby pracovali na směny, rozměňovali peníze a zabráňovali vandalismu. Siao-Te nic neříkala a čekala.

V prvních měsících se nic nedělo. Potíže nastaly jednoho večera, když Colin přistihl nějakého člověka, jak se snaží vloupat do jednoho automatu.

Colin byl velký chlap a dokázal být někdy zlý. Ten večer byl zlý. Netrvalo ani dvě hodiny a dostavila se osmičlená tlupa s kramlemi. Vyprázdnili všechny automaty a Colina odvezla ambulance.

Následovala nabídka ochrany. Wayne odmítl zaplatit. Dostavili se tři chlapi, jeden z nich se postaral o Ahmeda a ostatní dva roztrískali simulátor letu na Mars na kusy.

Wayne to všechno před babičkou tajil. Nechtěl ji vystrašit a nestál o to, poslouchat, jak mu připomíná, "Já jsem ti to říkala." Kromě toho, sotva se s ní viděl. Byl buď ve své kanceláři, anebo na policejní stanici, kde se snažil přimět policisty alespoň k nějaké akci. Siao-Te trávila většinu času v ložnici, sama[^]s hlasem ve své hlavě.

Nepotřebovala, aby jí Zhang-Cho říkal, k jakým katastrofám dochází. Přečetla si to všechno v ustaraných očích svého vnuka.

Ve středu v noci, tři minuty před půlnocí, vtrhlo do restaurace jedenáct mužů s kápěmi přes hlavy.

Měli dlouhé nože, zahnuté jako šavle, a pistole. Sammy Chong byl odrovnán ranou pažby do hlavy. Waynea jedenáctkrát sekli noži a potom ho dvakrát střelili do prsou.

"Paní Wu! Paní Wu!"

Vklopýtala do dveří: "Co se děje?"

"Zabili vám vnuka! Nějací maskovaní chlapi ho zastřelili!"

Zatmělo se jí před očima a omdlela. Teprve teď si číšník uvědomil, že ji ten šok mohl zabít.

"Paní Wu! Paní Wu! Jste v pořádku?" chytil ji za zápěstí a hmatl po pulsu. Neměl jí to říkat. Měl to nechat na někom jiném. Po tváři mu tekly slzy. "Je mi to strašně líto, paní Wu!"

Schodištěm vletěl do obývacího pokoje studený vítr. Číšníkovi vmetl vlasy do očí a na chvíli ho oslepil. Kdesi nad ním zaburácel mužský hlas: "VIDĚL JSEM HO A NENÍ MRTEV!" Puls staré paní se pod třesoucími číšnickovými prsty opět rozběhl. Otevřela ústa a z hrdla se jí vydral hromový hlas: "VEZMI TU ŽENU K NĚMU!"

Číšník zavyl strachy a utekl. Stařenu nechal ležet na podlaze.

Siao-Te si promnula oči a pomalu se posadila. "Nestrachuj se, moje lásko," zašeptal hlas. "Pomohu ti ze schodů."

Sešla do restaurace, kde panoval chaos. Stoly byly převrácené, rozbité sklenice a všude byli muži s poznámkovými bloky. Wayneova nádherná nádrž s rybami "byla rozbitá. Zdálo se, že si staré paní nikdo nevšímá, dokud se nezastavila před velkou krvavou skvrnou."

"Hej, odveďte ji odtud! Jak se sem, k čertu, dostala?"

Jeden z kuchařů vysvětlil, že je to majitelova babička.

"Ach, promiňte," řekl jí jeden z policistů. "Tady Hawkins vás odveze do nemocnice."

Zatřásla nechápavě hlavou, a tak rychle přivedli někoho ke tlumočení. Kývla na policistu jménem Hawkins. Vzal ji za paži a odvedl ji k východu. Na chvíli se zastavil, když se sehnula, aby z koberce zvedla tropickou ryбку, která tam sebou pořád ještě mrskala.

Wayne balancoval na vrcholku nějakého útesu. Slyšel hlasy. Spoustu hlasů. Některé z nich křičely, některé plakaly. Některé na něj křičely čínsky, jiné anglicky. "Pojď k nám, " říkaly mu. "Staň se jedním z nás." Udělal krok přes okraj a jemně se snášel dolů. "Pojď dolů, Wayne," šeptaly hlasy. "Pojď sem dolů k nám, kdož jsme byli vypuzeni ze svých těl dřív, než přišel náš čas. Dolů k nám, kdož se plaho-číme zemí a hledáme pomstu. Dolů k..."

Hlasy ustaly. Také Wayne se zastavil. Někdo ho v polovině pádu zachytil. Byla to ruka. Byl si tím jist. Cítil, jak se mu do ramene zatínají prsty. Na okamžik visel ve vzduchu. Potom ruka zesíla sevření a táhla ho zpátky nahoru, k okraji útesu. Čekala tam na něj postel.

Trvalo tři dny, než jí dovolili, aby se na něj podívala. I tak jí prostřednictvím tlumočnicka varovali, aby neočekávala příliš mnoho. "Můžete jít dovnitř a posadit se u něj," řekli jí, "ale nesnažte se přimět ho k hovoru. Potřebuje klid."

Siao-Te se vbelhala do pokoje, ve kterém ležel její vnuk zabalený jako mumie. Při životě ho udržovaly trubičky napojené k lahvím s barevnou tekutinou. Stála u kraje lůžka a dívala se na něj. Dech byl sotva slyšitelný a oči zavřené. "Zhang-Cho," myslela si hněvivě, "podívej se, co udělali tvému vnukovi. Ty, takový slavný válečník a císařův tělesný strážce! Ty, obávaný démon z podsvětí! Neříkej mi, že to tak necháš!"

"NE!" Zhang-Choův hlas jí zahřměl v hlavě: "NENECHÁM!"

Neschopen promluvit, neschopen pohybu, s obrovským množstvím drog, které kolovaly jeho tělem, byl Wayne tak při smyslech, jako nikdy předtím.

Slyšel všechno. Viděl všechno, co tu bylo k vidění, aniž potřeboval otevřít víčka. Viděl teď svou babičku, stojící vedle postele. A za ní spatřil stát mladého muže. Nikoho takového nikdy v životě neviděl.

Mužovy vlasy byly dlouhé a černé, vzadu svázané do uzle. Také vousy měl dlouhé, úhledně upravené do špičky. A ty šaty! Wayne v úžasu zavrtěl hlavou, ačkoliv jeho hlava se samozřejmě nepohnula. Takovou výstroj viděl jenom v muzeu. Wayne našpulil ústa k obdivnému hvízdnutí (ačkoliv jeho ústa se ani nepohnula), ale pak si to rozmyslel. Mladík by si to mohl špatně vysvětlit. Ať už byl ten chlapík kdokoliv, určitě nesnesl žádné vtípkování. Husté obočí bylo hněvivě staženo a měl vzteky vyceněné zuby.

Wayne by byl přísahal, že mu z očí sršely jiskry, ačkoliv logická část jeho mozku mu říkala, že něco takového není možné. Musí spát a všechno se mu zdá. Že ale byl ten chlapík veliký! Ať už ve snu nebo ne, člověk by musel být blázen, aby takovéhle chlapisko popudil.

Když stará paní vyšla na ulici před nemocnicí, hlas v hlavě po třetí opakoval: "ANO! Souhlasím, že náš vnuk musí být pomstěn, ale bojím se o tebe. Nedovolím ti, aby ses vystavila takovému nebezpečí."

"Co je mi po-nebezpečí? Jsem stařena a je čas, abych umřela."

"Ne, jsi pořád ta malá holčička, která se stočila do klubíčka a kolébala se strachy před zvukem démonova hlasu."

"Ta malá holčička je mrtvá. Zemřela toho dne, kdy jsi opustil tělo sedláka Wu Fung-Laoa."

"Nedovolím, abys to udělala."

"Zhang-Chou, udělám, co se udělat musí, a jestli mi nepomůžeš, udělám to sama."

Démon neměl jinou možnost, než se podvolit. "Dobrá," řekl, "budeš tedy mít svou pomstu."

Bylo nutné učinit některé přípravy. Siao-Te sešla dolů do restaurace a požádala pokladníka o peníze. Když mu řekla, kolik chce, musel poslat číšníka do banky. Podepsala pokladníkovi účet a vzala si peníze nahoru.

Vešla do svého pokoje a na oltáři v nohách své postele zapálila několik vonných tyčinek. Nakreslila portrét Zhang-Choa a pověsila jej na zeď.

Potom nakreslila obraz koně. Přidržela u něj zápalku a vhodila ji do kovového koše. Zdálo se, že koni šlehají z nozder plameny a kouř. Potom jednu po druhé spálila bankovky.

"A teď si odpočiň, má drahá," řekl jí Zhang-Cho. "Budeme potom potřebovat veškerou tvou sílu."

Ležela v posteli se zavřenýma očima, zatímco Zhang-Cho se vydal opatřit si výzbroj.

"Matko?"

"To jsi ty, Mei-Lee?"

"Matko, to nesmíš udělat,"

"Mei-Lee, je to tvůj syn. Cožpak ho nechceš pomstít?"

"Ne, matko. Není mrtev. Bude žít. Postarala jsem se o to."

"Takže tos byla ty, kdo ho zachránil?"

"Nebyl na smrt vůbec připraven. Stal by se démonem."

Siao-Te nic neříkala.

"Matko, jestli uděláš to, co připravuješ, staneš se sama démonem."

"Ale dceruško, já už démon jsem."

Zhang-Cho se večer vrátil se vším, co budou potřebovat. Viděl také sídlo gangu. Zavede tam Siao-Te.

Stará žena se zvedla z postele, omyla si tvář, stáhla si vlasy do uzle a obula si své drobné střevíčky. Když vyšla na ulici, Zhang-Cho ji ještě jednou připomenul, že to nemusí dělat. Ignorovala ho a pokračovala v chůzi. Brzy

zahnula do tmavé uličky, prošla kolem cedule "Vstup zakázán," napsané jak anglicky, tak v kantonštině, a zamířila ke schodům, vedoucím dolů. Zastavila se před okovanými suterénními dveřmi. Třikrát na ně zaklepala. Otevřela se špehýrka a upřel se na ni pár očí. Při pohledu na drobnou stařenku se kolem nich udělaly pobavené vrásky. Dveře se otevřely.

"Co pro vás můžu udělat, babi?" zaptal se jí muž s posměšnou zdvořilostí. Hovořil kantonsky. Pod tenkou bavlněnou košilí byl zřetelně vidět drak vytetovaný na prsou.

"Někoho hledám."

"Tady ho nenajdete, babi."

"Stejně se podívám."

Někdo se zasmál a řekl: "Tak ji teda nech, ať jde dovnitř."

Muž, který otevřel dveře, se posměšně uklonil, když procházela kolem něj, a potom dveře zabouchl. Byla to bezpochyby nějaká ilegální nálevna. Podél jedné zdi se táhl barový pult. Nebylo tam moc světla, jenom jedna žárovka.

Siao-Te došla do středu místnosti a rozhlédla se. Napočítala jedenáct mužů, samé mladíky. Všichni velcí. Většina měla džínsy a trička s krátkými rukávy. Někteří měli kožené bundy. Pár jich sedělo na židličkách u baru.

Tři kolem kulatého stolu. Zbytek postával. Všichni na ni zevlovali. Jeden, kterému nebylo víc jak sedmnáct, plivl na podlahu sotva pár centimetrů od jejích nohou. Potom se zasmál a dál si čistil nehty dlouhým nožem, který vypadal jako šavle.

Dvanáctý muž vstoupil do místnosti dveřmi za korálkovým závěsem. Byl starší než ostatní, mohlo mu být čtyřicet. Měl na sobě oblek s kravatou a velký prsten s kameny. "Co se tu děje?" dožadoval se. "Kdo ji sem pustil?"

Zhang-Cho Siao-Te zašeptal: "To je ten člověk, který nařídil Wayneovu popravu."

Muž u dveří se zašklebil: "Říkala, že někoho hledá."

"A už jsem ho našla," řekla Siao-Te s pohledem upřeným na muže v obleku. Mladík, který si čistil nehty, se zahihňal.

"Drž hubu! Dobře, stará. Co jsi, u čerta, zač, a co chceš?" .

"Přišla jsem z restaurace rodiny Wu a chci pomstu."

Ve slabém světle jediné žárovky se zablýskalo jedenáct čepelí nožů. Jedenáct párů rukou a nohou se k ní přiblížilo.

Muž v obleku si prohlížel špičky prstů. "Je mi líto, stará. Ale nedalas mi na vybranou."

"TEĎ!" zaduněl hlas Zhang-Choa. Siao-Te otevřela ústa a z hrdla se jí vynořil meč, kterým mávala ruka obra.

Venku byl vlahý večer, vál sotva patrný větřík, a přestože bylo už dosti pozdě, nad západním horizontem se stále ještě vznášelo slunce. Obloha zářila jasně růžovou a oranžovou barvou. Letní turistická sezóna byla v plném proudu a ulice Soha byly přeplněné lidmi z celého světa. Do nějaké hospody vcházeli tři Němci, skupina Japonců vystupovala z autobusu, nějaký Arab mával na taxi a manželský pár z Kansasu se nemohl rozhodnout, do které restaurace zajít. Potom jeden z pouličních muzikantů ukončil svou večerní produkci a kolem se rozešlo ještě více lidí.

V takovém davu si nikdo moc nevšímal tří mužů, zběsile utíkajících dolů po chodníku. Ale o vteřinu později divadelní dav strnul v němém úžasu na místě. Němci vyběhli zpět na ulici, Arab, hledající taxi, narazil do pouliční lampy, Japonci vytáhli fotoaparáty a nikdo nevydal ani slova, kromě muže z Kansasu, který vydal dokonce tři: "Ó, můj Bože!"

Dolů po Shaftesbury Avenue se hnál s mečem v zubech člověk na koni. Mel na sobě hedvábné šaty v císařské žluté, vyšíváné prameny těžkého zlata.

Poslední paprsky slunce se odrážely od jeho přilbice a předního kyrsu s takovou intenzitou, že z toho bolely oči. Přesto je nikdo neodvrátil.

Otáčely

se k němu všechny hlavy. Každé oko ho hltalo. Byl prostě skvělý. Jeden z těch tří zakopl a upadl. Válečník na koni mu jediným rozmáchlým švihnutím meče utal hlavu, vydechl plamen a přeskočil ho. Druhý sek a pod kote autobusu číslo 19 se kutálela další hlava.

Další rána připravila třetího muže o košili. Na prsou měl vytetovaného draka. Srazil z motocyklu nějakého poslíčka a odburácel pryč. Obrovský jezdec mu byl těsně v patách.

"Božínku," řekl paní z Kansasu. Viděla oba dva, jak zahnuli doprava do postranní uličky, a potom přímo do kypícího ruchu ulice Regent Street.

Panoval tam dokonalý chaos, jak se automobily, autobusy a lidé snažili uhnout z cesty. Kůň bez potíží přeskakoval ty, kterým se to nepovedlo. Na míle daleko bylo slyšet triumfální řev a konečně švihnutí blyštícího se meče.

Poslední setnutá hlava proletěla výlohou hračkářského obchodu a přistála na ramenou velikánského medvěda. Motocykl a jeho bezhlavý jezdec se zastavili až na náměstí Oxford Circus.

Jezdec s koněm se otočil zpět a zmizel v labyrintu postranních uliček.

Paní z Kansasu běžela na roh, aby na ně viděla. Později přísahala, že zprůhledněli a nakonec zcela zmizeli z očí. Její manžel jí vzal zpátky do hotelu, aby si lehla.

Policie byla na místě v několika vteřinách, ale po muži s koněm nenašla ani stopy.

Když se Siao-Te vrátila zpátky do restaurace, museli jí pomoci do schodů.

"Paní Wu, co se vám stalo? Jste celá od krve!" Nikomu ale neodpovídala.

Zavolali doktora a ten řekl, že je v šoku a trpí vyčerpáním. Jedna z číšnic zůstala v bytě, aby se o ní mohla starat.

Noviny byly plné navzájem si protiřečících očitých svědectví o záhadném jezdcí na koni a zpráv, že policie spojuje vraždy-v Shaftesbury Avenue se zjevnou "pomstou mezi gangy" a devíti mrtvolami nalezenými v jedné suterénní místnosti v Soho. Většina z nich měla záznamy v trestním rejstříku, buďto v Británii nebo v Hong Kongu. Všichni měli useknutou hlavu. První policista, který vešel dovnitř, omdlel při pohledu na devět uťatých hlav, umístěných na prázdných lahvích od piva a srovnaných na baru do jedné řady. Kupodivu, ani jedna z fotografií jezdce na koni nevyšla, ale všechny noviny přinášely na prvních stránkách jeho kresby. Jeden takový portrét přinesla i televize.

Policie pravidelně navštěvovala Waynea, stále upoutaného na nemocniční lůžko a ukazovala mu umělecké rekonstrukce podoby muže, jedoucího na koni, kterému šly z nozder plameny. Chtěli vědět, kdo to je.

"Nemám vůbec ponětí, kdo by to mohl být. Nikdy předtím jsem ho neviděl." Svůj sen zapomněl.

"Nebylo to zabíjení ze msty, které jste zorganizoval?"

"Jak bych to mohl zorganizovat? Byl jsem v bezvědomí."

Nakonec doktoři rozhodli, že Wayne může už jít klidně domů. K restauraci dojel taxíkem. Sammy mu pomohl do schodů.

Ze všeho nejdříve zašel za babičkou. Slyšel, že je nemocná, ale na to, co uviděl, nebyl připraven. Ležela tam jenom kostra stěží pokrytá průsvitnou kůží.

"Babičko," zašeptal. Nepotřebovala otevřít oči, aby ho viděla. Byl vyhublý, zesláblý a zjizvený, na hrudi měl stehy, ale bude v pořádku.

"Wayne," řekla, "snažila jsem se udržet tohle tělo při životě, jen abych tě ještě jednou uviděla, a ujistila se, že budeš v pořádku a nebude z tebe démon."

"Cože?" musí blouznit, pomyslel si. Určitě má horečku.

"Příště, až zemřeš," zašeptala, "musíš na to být připravený."

Koutkem oka zahlédl portrét, který Siao-Te připevnila na zeď na oltářem.

Prudce se k němu otočil s vytřeštěnými očima a ústy dokořán. Věděl, že babička má jeden ve svém pokoji, před kterým pálí vonné tyčinky a dává tam malé obětní dárky, ale nikdy si nevšiml tohoto. "Babičko, kdo to je?"

Stále ještě měla oči zavřené. "Tvůj dědeček."

Zamračil se. "Můj dědeček? Ne! V nemocnici za mnou byla police. Ukázali mi kresbu toho člověka. Zabil tucet lidí! Kdo to je?"

"Pomoz mi posadit se."

Jemně ji nadzvedl a dal jí pod záda několik polštářů. Papír. Byla tenká a lehká jako papír. Kam zmizely ty svaly pevné jako skála?

"A teď ti, vnoučku, všechno povím."

Když už tělo Wu Siao-Te nedokázalo udržet duši, Wayne se mrtvé omluvil, že nemůže ve stropě vyříznout otvor, ale vysvětlil jí, že kvůli ní alespoň otevře okno.

O tři týdny později, za bezmračné a chladné podzimní noci, si Wayne klekl na břehu jezera Serpentine a poslal přes vodu malou dřevěnou loďku. Byly na ní dvě svíčky: jedna za jeho babičku, a druhá za démona.

přeložil Leonid Krížek ilustroval Karel Toman

Joe Haldeman

Konec dětství

1. nebo vojenské administrativě trvalo několik století, než na to vůbec přišla.

S Marygay jsme nebyli pouze milenci, ale tvořili jsme jakýsi článek, který nás spojoval s rodným 21. stoletím. S těmi, kteří pocházeli z pozdějších století, jsme se nějak nemohli sžít. Jejich morálka nám připadala zvrácená, a vůbec jsme byli přesvědčeni, že vývoj lidstva kráčí pro nás nepochopitelným směrem.

Naše rozdělení znamenalo, že i v případě, pokud válku přežijeme, jsou naše naděje na opětné shledání prakticky nulové. Každý z nás bude v jiném pásmu časové dilatace, takže nás od sebe mohou dělit celá staletí.

Můj výcvik na Stargate byl tvrdý. Zvykal jsem si na jedovatou atmosféru, učili nás používat zařízení na zrychlování nebo zpomalování životních pochodů, bránit se proti různým zbraním holýma rukama, tiše zabíjet a vůbec celou řadu věcí užitečných pro praktický život. Mezi ně patřil výcvik v používání středověkých zbraní od bojové hole až po luk a samozřejmě i těch moderních, jako byl tachyo-nový laser nebo dokonce bomba typu Nova. K čemu mi toto vše bude dobré, až budu proti sobě mít chodící houby - tak nějak prý Taurané vypadají - mi nebylo jasné ani po skončení výcviku. Připadalo mi to, jako když někdo učí kuřata plavat v naději, že se z nich stanou kachny.

Přidělili mi jednotku s rozkazem vybudovat základnu na jedné planetě u kolapsaru Sade-138 v okolí Magellanovy mlhoviny vzdálené asi 150.000

světelných let. Dorazíme tam za sedm měsíců subjektivního času, zatímco na Zemi uplyne 340 let, což je jedna z nevýhod kolapsarových skoků. To byl definitivní konec všem nadějím, že Marygay ještě někdy uvidím, protože tím jsme se dostali do odlišných časových fází.

Příslušníci mé jednotky vesměs pocházeli z posledních staletí, takže náš vztah nebyl nijak srdečný. Dívali se na mě jako na starobylou vyko-pávku, která přes své podivné názory a zvrácené sexuální založení se z nepochopitelných důvodů stala jejich velitelem.

Problémem bylo také vzájemné dorozumívání. Ve služebním styku se používala angličtina 21.

Někdy ve 21. století vypukla válka, která dostala případný název - Věčná.

Začalo to tím, že Taurané bez jakékoli příčiny napadli naše kosmické lodě.

Zní to neuvěřitelně, ale s Taurany jsme se zatím nikdy nesetkali tváří v tvář, nejednali s nimi a dokonce se nám nepodařilo žádného z nich zajmout.

V roce 2097 jsem byl odveden a leckdo se diví, že dnes, to jest v roce 2558, jsem to za téměř půl tisíciletí nedotáhl dále než na majora.

Je však třeba dodat, že během této doby jsem efektivně sloužil pouze pět let. Ostatní léta, která

jsem pochopitelně neprožil, má na svědomí časová dilatace mezi jednotlivými "kolapsarovými skoky" z jednoho bojiště na druhé, často od sebe vzdálená i stovky světelných let.

Těch pět let nebylo právě nejhorších. Měl jsem štěstí, že mi bylo povoleno sloužit s milovanou ženou ve stejném útvaru. Společně jsme prodělali tři bitvy, a dokonce jsme byli současně zraněni, což spolu se zaslouženou dovolenou nám umožnilo prožít nádherný rok na lazaretní a rekreační planetě Heaven. Pak ale nastal den, kdy se všechno zhroutilo.

Začalo to na planetě Heaven právě v den, kdy nám končila dovolená. Jako jedni z nejdéle aktivně sloužících vojáků jsme oba byli povýšeni - já na majora a Marygay na poručíka. To samo o sobě bylo celkem vítané, jenže současně jsem dostal rozkaz, abych se hlásil na planetě Stargate k výcviku pro službu v úderných jednotkách. Po skončení výcviku budu velet praporu.

Marygay však zařadili do útvaru pro rychlé nasazení.

Vzbouřil jsem nebe i peklo, aby Marygay byla přidělena ke mně, ale marně.

26. století mělo totiž zcela odlišné názory na celou řadu věcí. Armádní velení se řídilo zásadou, že heterosexuality je překonaná, dokonce škodlivá, a my dva byli příliš staří, než abychom se vzdali starých návyků. Naše zkušenosti sice nutně potřebovali, ale současně úzkostlivě dbali, aby v praporu byl nanejvýš jeden sexuální atavista - výjimky se nepovolují. I tak bylo s podivem, že nás s Marygay ponechali tak dlouho spolu. Snad brali ohled na naši dlouholetou službu,

století, tvořící jakési vojenské esperanto. Mužstvo ji považovalo za úředně nařízený atavismus a mimo službu ji zásadně ignorovalo.

V jednotce jsme byli pouze tři, kteří nepocházeli z 25. nebo ještě pozdějších staletí. Byli jsme jediní, kteří byli narozeni ještě normálním způsobem. Všichni ostatní vznikli biochemicky a již v embryonálním stadiu byli uzpůsobováni pro vojenskou službu. Jako vojáci byli prvotřídní, zato v ostatních směrech, k nimž náležely vlastnosti, které v naší době patřily ke ctnostem, byli naprostí ignoranti. Nad takovými vojáky by Atila jásal a Napoleon by za ně dal cokoli.

Kromě mě to byl můj zástupce kapitán Charlie Moore a lékařka jednotky Diana Alsverová. Oba byli sice homosexuálové, neboť pocházeli z 23. století, kdy v důsledku přechodu na biochemický způsob rození tento vztah začal převládat. To však nevadilo, abychom se stali upřímnými přáteli.

Ostatní důstojníci mladších generací mě považovali za bázlivého a tvrdohlavého zpátečníka, který dostal velení jen v důsledku svých odsloužených let, a kdoví ještě jakou protekcí.

Jak jsem se již zmínil, bylo naším úkolem vybudovat na největší planetě kolapsarového systému Sade-138 podzemní základnu, opevnit ji a po dva roky hájit proti Tauranům. Pak prý budem vystřídáni jinou jednotkou. Ta však odletí ze Stargate

vu dostat nemůže.

Planeta byla pustá, bez života, s helio-vodíkovou atmosférou. Teplota na rovníku se pohybovala mezi 25 -17 stupni Kelvinovy stupnice a den trval

38,5 hodin. Nejchladněji bylo před ránem, kdy vodík kondenzoval ve formě jemné mlhy pokrývající krajinu tak kluzkým povlakem, že se téměř nedalo chodit.

Nebudu líčit obtíže při budování a opevňování základny. Proti napadení z kosmu nás chránil křižník Masaryk II, který kromě těžkých zbraní měl k dispozici pět stíhačů s tachyonovým motorem schopným dosáhnout téměř světelné rychlosti. Dále bylo na jeho palubě padesát letových robotů, z nichž každý nesl bombu typu Nova, která svou ničivou silou mnohokrát přesahovala účinnost i těch nejsilnějších vodíkových bomb, které v té době byly již dávno zastaralé. Velitelem této kosmické ochrany byla zkušená a rozvázná komo-dorka Antopolová.

I kdyby se nepříteli podařilo proniknout až k planetě, neměl zdaleka ještě vyhráno. Naše podzemní základna byla obklopena kruhem dvaceti pěti samonaváděcích laserů, reagujících ve zlomku milisekundy. Předpolí bylo zajištěno pásy nukleárních min, vybuchujících při sebemenším impulzu, takže stačilo jen kolem nich projít, aby explodovaly. Stejně tak reagovaly na nízko letící letouny.

Pro přímý boj bylo mužstvo vybaveno mega-wattovými lasery a každá četa měla k dispozici tachyonový raketomet a dva automatické granátomety. V případě, že by došlo k nejhoršímu, mohli jsme ustoupit do stázového pole, tvořícího pomyslnou kupoli o průměru asi padesáti metrů.

Jeho princip mi zůstal záhadou, i když jsem věděl, jak je používat. Měl jsem sice vysokoškolský diplom fyzikálních věd, jenže časové rozpětí mezi jeho "vydáním a dnešní úrovní vědeckého poznání bylo zhruba stejné jako mezi Galileem" a Einsteinem.

Uvnitř stázového pole prakticky nic neexistovalo. Světelné, elektrické a radiační jevy se vůbec neprojevovaly a nic se nemohlo pohybovat rychleji než 16.3 metry za sekundu. To znamená, že uvnitř pole se nedalo použít moderních střelných zbraní, i kdyby tam nakrásně fungovaly. Dokonce i bomba typu Nova by zde neměla větší účinek než kus hozeného kamene. Každý Pozemšťan nebo Tauran, který by vstoupil do pole bez příslušné izolace, by zemřel ve zlomku sekundy.

Z tohoto důvodu nebylo možné v areálu pole bojovat ničím jiným než starobylými zbraněmi, které byly nahromaděny kolem kosmického stíhače, tvořícího naši poslední možnost úniku, ovšem jen pro sedm lidí. Tento stíhač vybavený dvěma bombami Nova a obklopený hromadami mečů,

dojem přímo směšného anachronismu. Jedním z předmětů denní výuky byl nácvik ovládání těchto zbraní, takže vojáci 26. století se vypracovali na celkem obstojné šermíře, lukostřelce a vrhače nožů.

Všeobecně však panoval názor, že pokud nás situace donutí je použít, znamená to předzvěst našeho konce. Upřímně řečeno, nemohl jsem se ubránit dojmu, že něco na tom je.

2.

Uplynulo 400 dní od doby, kdy jsme začali s výstavbou základny. Seděl jsem u stolu a právě se chystal zkontrolovat nový pracovní rozvrh vypracovaný poručíkem Hilleboe, ale nějak se mi do toho nechtělo. Na klíně mi spokojeně předla kočka, i když jsem si jí nevšímal.

Charlie se rozvaloval naproti mně v židli a pozoroval obrazovku. Náhle se ozval telefon a hlas komodorky Antopolové hlásil:

"Už jsou tady."

"Cože?"

"Říkám, že jsou tady. Tauranský křižník právě vystoupil z kolapsarového pole. Světelná rychlost 0, 80, decelerace 30 g - přibližně."

Charlie se nahnul ke mně přes stůl. "Co se děje?"

Jeho dotaz jsem ignoroval. Shodil jsem kočku s klína a zeptal se komodorky:

"Kdy se do nich dáte?"

"Hned, jen co položíte telefon."

Zavěsil jsem a přešel k logistickému komputeru napojenému na obdobný na Masaryku n a snažil se z něj dostat potřebné údaje. Mezitím Charlie manipuloval s obrazovkou pro vizuální spojení. Byl to hologram rozměru asi jeden metr čtverečný a hloubce půl metru, naprogramovaný tak, aby ukazoval pozici naší planety, několika okolních skalnatých drobků a kolapsar Sade-138. Dále na něm byly vyznačeny zelené a rudé body, znázorňující polohy našich a nepřátelských stíhačů, létajících robotů a obou kňžníků.

Z údajů komputeru vyplynulo, že minimální doba, kterou Taurané potřebují k zabrždění a přistání na naší planetě, činí něco víc než jedenáct dní.

Ovšem za předpokladu, že budou rovnoměrně a v maximální míře brzdit. V tom případě je rozmázneme jako mouchy na zdi.

Taurané jsou si toho ovšem vědomi stejně tak, jako my, takže budou v nepravidelných intervalech měnit směr a intenzitu brždění. Na základě stovek zkušeností s tauranským chováním, byl komputer schopen sestavit tuto pravděpodobnostní tabulku:

Kočka se mi otírala o nohy. Zvedl jsem ji na klín a hladil.

"Ať Hilleboe vyhlásí všeobecný poplach," nařídil jsem. "Možná, že už to mezitím každému došlo!"

Muži a ženy v mém útvaru nepřijali novou situaci se zvláštním nadšením, ale nijak jsem jim to nezazlíval. Všichni jsme totiž čekali, že Taurané zaútočí

daleko dřív. Když se tak nestalo, panoval všeobecný názor, že velení Úderného svazu se ve svých odhadech zmýlilo, a že Taurané už vůbec nezaútočí.

Napadlo mě, že by bylo dobré zase jednou jednotku procvičit v ostré střelbě, zejména pokud jde o těžké zbraně. Všem jsem aktivoval špičky laserových prstů kosmických skafandrů a rozdělil raketometry a vrhače granátů. V areálu základny však nebylo možno střílet na ostro z obavy, abychom nepoškodili citlivé senzory vnějšího laserového obranného kruhu.

Vypnuli jsme tedy jeho polovinu tvořenou betawáttovými lasery a vyšli po četách vedených buď mnou nebo Charliem asi pět kilometrů z obranného perimetru. Rusk zůstala jako služba u obrazovky poplachového zařízení. V případě nebezpečí vystřelí raketu a četa se vrátí do obranného perimetru dřív, než by se nepřítel objevil na horizontu a překročil jej. V tom případě by totiž obranné lasery automaticky zahájily činnost a ve zlomku sekundy by .spálily na prach nejen nepřítele, ale i naši čet.

Ze základny jsme s sebou nemohli vzít nic, co by nám sloužilo jako cíl.

Nakonec to však nevadilo, protože první vypálená tachyonová střela vyhloubila kráter o průměru dvaceti metrů a pět metrů hluboký. Rozmetané kusy skal a horniny nám vytvořily dostatek cílů od malých až do dvojnásobné velikosti lidské postavy.

Vojáci si počínali velmi dobře, daleko lépe než s primitivními zbraněmi, používanými v prostředí stázového pole. Ukázalo se, že nejlepší metodou jak procvičit používání laseru, je něco jako střelba na hliněné holuby.

Dva vojáci se postavili za sebe, zadní vyhazoval v různých intervalech do výšky kusy kamenů, zatímco střelec upravoval mířidlo laseru podle trajektorie letu kamene tak, aby jej zničil dříve než dopadne na zem. V devíti případech z deseti se to podařilo, což bylo důkazem, že koordinace "oko - ruka" byla u mužstva mimořádně rychlá a přesná. Eugenická rada v tomto ohledu vykonala bezesporu kus záslužné práce, zatímco já, starodávná, biologicky neupravená vykopávka, jsem zasáhl, maximálně pětkrát z deseti hodů, a to ještě jsem v tom měl bohatou praxi.

Stejně tak přesně dovedli vojáci stanovit dráhu střely z vrhače granátů, s kterým se oproti dřívějším dobám nepoměrně lépe manipulovalo. Byl také o mnoho účinnější. Místo jednoho mikro-tunového granátu při standardní náloži bylo možné volit nálož pro vypálení čtyř granátů

Přistání nastane ve dnech Pravděpodobnost jevu:

11

15

20

25

30

35

40

45

50

0,00001 0,00151 0,03216 0,10327 0,67633 0,82058 0,92652 0,99357

0,99937

Střední hodnota:

28,9550 dne
0/50000

Ať již přistání, lépe řečeno bod přechodu na přistávací rychlost nastane za 28,9550, nebo třeba již za čtrnáct dní, to vše za předpokladu, že Anto-polová a její chasa je včas nezničí, pro nás na zemi to znamená nečinně sedět a jen přihlížet. Bude-li Antopolová úspěšná, k žádnému pozemnímu boji nedojde a my budeme dále klidně čekat na vystřídání a případný přesun k některému z jiných, důležitých kolapsarů.

"Ještě nejsou vidět," hlásil Charlie, když upravil obrazovku na nejmenší možné měřítko, takže planeta se jevila jako žlutý meloun a naše kosmická loď Masaryk II jako zelený bod v pravém rohu obrazovky.

Náhle se z naší lodi odloupila malá zelená skvrna a rychle se vzdalovala.

Pod ní se na obrazovce objevil nápis "stíhací robot číslo 2". Další údaje identifikovaly loď jako Masaryk II, pak stíhací letoun umístěný na zemi a dalších čtrnáct ochranných robotů připravených startovat z planetárních základů.

0 výbušné síle od jedné do čtyř mikrotuh. Při boji zblízka, kdy nebylo možno použít laseru, se hlaveň granátometu odklopila a zasunul se zásobník se zvláštními brokovými náboji. Při každém výstřelu vylétl rozšiřující se kužel tisíců drobných jehliček, které do vzdálenosti pěti metrů zničily vše živé. Po šesti metrech se však neškodně vypařily.

Také obsluha tachyonového raketometu byla jednoduchá, jen bylo nutné dávat pozor, aby někdo nestál přímo za ním. Zášleh z odpalovací hlavně byl totiž nebezpečný do vzdálenosti několika metrů. Jinak střelec prostě zachytil cíl do nitkového kříže a stiskl spoušť. O balistickou dráhu střely se nemusel starat, protože střela letěla rychleji, než byla úniková rychlost planety, takže bez ohledu na vzdálenost šla vždy přímo do cíle.

Pro morálku útvaru bylo dobré, že mohla vyjít ven a trochu počechrat krajinu, která úderu neoplácela. Skutečná efektivnost zbraní se ukáže, až se uvidí, co proti nim mohou Taurané postavit. Pohled na řeckou falanx musel být děsivý, ale co by zmohla proti jedinému muži s plamenometem?

Stejně tak jako při každém střetnutí s Taurany, nebylo v důsledku časové dilatace možné vědět, s jakými novými zbraněmi přijdou - což ovšem platí

1 obráceně. Je docela možné, že ještě neznají princip stázdvého pole, ale co když přijdou s nějakou magií, která nás prostě nechá zmizet?

Právě jsem byl venku za čtvrtou četou, když volal Charlie. Mám se prý ihned vrátit. Předal jsem tedy velení Heimofíbví a běžel zpět.

"Ještě jeden!"

Měřítka holografického displeje bylo upraveno tak, že naše planeta vypadala jako hrášek vzdálený asi pět centimetrů od značky X, udávající polohu kolapsaru

Sade-138. Po obrazovce bylo roztroušeno čtyřicet jedna bodů, rudých i zelených, z nichž rudý bod číslo 41 označil rozlišovač jako druhý tauranský křižník.

"Hlásil jste to Antopolové?"

"Ano," přikývl Charlie. Jako by předvídal mou další otázku, dodal: "Bude trvat celý den, než doletí signál k ní a zpět!"

Potřásl jsem hlavou. "Něco takového se ještě nestalo," poznamenal jsem, ale Charlie to pochopitelně věděl také.

"Možná, že tenhle kolapsar je pro ně mimořádně důležitý!"

"Asi ano. Takže je téměř jisté, že budeme bojovat na zemi."

I když se Antopolové podaří zničit piyní křižník, pravděpodobnost, že dostane i druhý, je stěží poloviční. Má málo stíhačů a stíhacích robotů.

"Nechtěl bych být v její kůži!"

"Prostě to schytá dřív než my."

"Proč hned myslet na nejhorší? Jsme na tom celkem dobře!"

"Nechtě si ty řečičky pro morálku posádky, Williame," ušklíbl se Charlie.

Otočil se k displeji a upravil měřítko tak, aby na obrazovce zůstal jen kolapsar Sade-138 a nový, pomalu se pohybující rudý bod.

Příští dva týdny jsme strávili pozorováním hemžících se rudých a zelených bodů na obrazovce, z nichž některý občas oslnivě zazářil a zmizel. V té chvíli totiž zasáhla cíl bomba typu Nova, jejíž účinek je miliónkrát větší než u gigawattového laseru. Její výbuch vytvoří miniaturní hvězdu o průměru dvou kilometrů, jejíž teplota dosahuje hodnot naměřených v nitru slunce. Cokoli zasáhne, okamžitě zničí. Stačí, aby vybuchla nedaleko kosmického plavidla a radiace zničí veškerou jeho elektroniku. To se zřejmě přihodilo dvěma stíhačům - našemu a nepřátelskému - jejichž řízení selhalo, takže oba se řítili pryč do nekonečných dálek vesmíru.

Před časem jsme používali bomby Nova ještě s daleko větším účinkem. Jenže se ukázalo, že degenerovaná hmota ve větším množství je nestabilní, takže se stávalo, že vybuchovaly ještě uvnitř lodí. Taurané měli zřejmě stejný problém, takže se pak všeobecně používalo bomb s náplní menší než sto kilogramů degenerované hmoty.

Tyto bomby, jak naše, tak jejich, byly konstruovány tak, aby při přiblížení se k cíli, se jejich hlavice rozlétla na desítky kusů, z nichž pouze jeden byl skutečnou bombou.

Jakmile se vypořádají s Masarykem II, určitě jim zbyde ještě několik těchto bomb, takže s předchozím cvičením v terénu jsme zřejmě jen zbytečně ztráceli čas.

Napadlo mě, že bych mohl vzít jedenáct lidí a s nimi odletět ve stíhači, bezpečně ukrytém ve stázovém poli a naprogramovaném pro zpáteční let do Stargate. Dokonce jsem v duchu vybíral ty, na nichž mi nejvíce záleželo.

Tuto představu jsem brzy zahnal z mysli. Naše situace nebyla zase tak špatná, abychom neobstáli i proti dvěma těžce vyzbrojeným křižníkům.

Nebylo totiž pro nepřítele tak jednoduché dopravit bombu Nova na takovou vzdálenost, aby nás rázem zabila.

Kromě toho by mě odsoudili jako dezertéra. Trest je vyhození do kosmického prostoru.

Naše naděje -vzrostly, když jeden ze stihacích robotů komodorky Antopoiové zničil tauranský křižník číslo 1. Nepočítaje bojové prostředky rozmístěné na zemi a určené k obraně planety, měla stále ještě k dispozici osmnáct robotů a dva stiháče. Všechny tyto stroje nyní Antopolová nasadila proti tauranskému křižníku číslo 2, vzdálenému již jen několik světelných hodin letu, přestože sama byla ohrožována patnácti nepřátelskými roboty.

Jeden z těchto robotů však pronikl její soustředěnou obranou a náš křižník zmizel z obrazovky. Jeho stiháče a roboti sice automaticky bojovali dál, ale stejně to byl konec. Jeden stiháč a tři roboti se nakonec s maximálním zrychlením dali na útěk, nebyli však pronásledováni.

S morbidním zájmem jsme sledovali, jak se nepřátelský křižník pomalu blíží, aby se nyní dal do nás. Náš uprchlý stiháč, aby se zachránil, směřoval zřejmě zpět na Stargate, ale nikdo z nás mu to neměl za zlé.

Dokonce jsme mu poslali přání šťastné cesty, ale nikdo z posádky nám neodpověděl. Nakonec ani nemohl, protože všichni již zřejmě leželi v antigravitačních tancích. To jen tak na okraj.

Nepříteli trvalo pět dní, než se přiblížil k planetě a zaujal oběžnou dráhu na její druhé straně. Připravili jsme se tedy na nevyhnutelnou první fázi útoku, která bude plně automatizovaná -jejich útoční roboti proti našim obranným laserům.

Pro případ, že by se některému z nich podařilo prorazit, poslal jsem padesát svých vojáků do stázového pole. Ve skutečnosti to bylo jen zbytečné gesto, protože nepříteli stačilo, aby vyčkal, až budou nuceni po určité době pole vypnout, a pak je všechny během zlomku vteřiny spálit.

Charlie přišel se zvláštní myšlenkou, která se mi zpočátku celkem zamlouvala.

"Mohli bychom to tady podminovat!"

"Co tím myslíš? V okruhu dvaceti pěti kilometrů je přece všechno podminováno!"

"Nejde o miny a tak. Mám na mysli vlastní základnu zde pod zemí."

"Pokračuj."

"Náš stiháč ve stázovém poli má na palubě dvě bomby Nova. Vyvalíme je ven, zakamuflujeme a všichni se schováme do stázového pole. Pak budeme jen čekat."

Svým způsobem to bylo lákavé, protože mimo jiného mě to zbavilo nutnosti rozhodovat. Vše by totiž záviselo na náhodě.

"Nemyslím, Charlie, že by to fungovalo," řekl jsem nakonec.

Zdalo se, že mé odmítnutí se ho dotklo. "Určitě bude!" trval na svém.

"Určitě ne. Aby to mělo úspěch, museli by se všichni Taurané nacházet v okruhu ničivé síly těchto bomb. Jakmile proniknou našimi předsunutými liniemi, určitě nezaútočí na základnu všichni najednou, hlavně až poznají, že je prázdná. Budou tušit nějakou zradu, takže nejprve vyšlou pátrací skupinu, aby zjistila, co a jak. Ta pochopitelně zahyne, takže..."

"Takže budem zase tam, kde jsme byli na počátku," skočil mi do řeči Charlie. "Máš pravdu, promiň, nedomýšlel jsem to."

"V každém případě jsi to myslel dobře, což svědčí o tvém iniciativním přístupu k věci," pochválil jsem ho. "Jen tak dál, Charlie!"

Charlie se cynicky ušklíbl a věnoval se dál své práci. Přistoupil jsem k displeji, kde stále ještě probíhal boj v kosmu. Nepřítel, dříve než nás napadne, musí se zcela logicky zbavit našeho posledního stíhače. Pomoci jsme mu nemohli, a tak jen bezmocně přihlíželi, jak se na obrazovce rojí rudé body ve snaze zbavit se nebezpečného zeleného protivníka. Až dosud se našemu stíhači podařilo zničit všechny létající roboty, kteří ho ohrožovali a nepřítel zatím zřejmě neměl v úmyslu vyslat proti němu své stíhací letouny.

Pilotu našeho stíhače jsem dal k dispozici pět našich velkokapacitních laserů z našeho obranného kruhu, což byla jen malá pomoc. Gigantický laser má sice výkon miliardu kilowattů, ovšem jen na vzdálenost několika set metrů. Ve výšce tisíc kilometrů je jeho výkon již jen pouhých deset kilowattů, což je zcela zanedbatelné, pokud by paprsek nezasáhl nějaký důležitý elektronický senzor a ochromil tak protivníkovu letovou koordinaci.

"Potřebovali bychom ještě jeden stíhač nebo raději ještě aspoň šest," zamručel Charlie.

"Mohli bychom použít obranné roboty," uvažoval jsem. "Máme sice k dispozici stíhač i s pilotem, jenže jen jako naši poslední naději, kdybychom beznadějně uvázli ve stázovém poli."

"Kde je asi teď ten druhý chlapík," uvažoval Charlie, maje zřejmě na mysli našeho uprchnuvšího stíhače. Upravil jsem měřítko obrazovky, až se v pravém horním rohu objevil zelený bod.

"Asi dvě světelné hodiny letu od nás," konstatoval jsem. Má u sebe dva roboty tak blízko, že na obrazovce s ním téměř splývají. Třetího robota zřejmě nechal vzadu, aby ho kryl. Zdá se, že už nezrychluje, protože jeho akcelerace činí pouze 0,9 g.

"Moc by nám nepomohl, ani kdyby chtěl," poznamenal Charlie. "Aby zpomalil natolik, aby se mohl vrátit, potřeboval by k tomu alespoň dva měsíce!"

Náhle se zablesklo a náš jediný dosud bojující stíhač zmizel z obrazovky.

"Takže jsme v tom!" zaskřípěl zuby Charlie a sprostě zaklel. "Mám nařídít, aby lidé obsadili vnější opevnění?"

"Zatím ne. Ale ať si vezmou bojové skafandry pro případ, že by nějaký zásah narušil přívod vzduchu. Někaký čas bude trvat, než Taurané zaútočí po zemi."

Upravil jsem obrazovku. Objevily se čtyři rudé body a podél horizontu planety se pomalu pohybovaly směrem k nám...

Navlékl jsem si skafandr a zašel do administrativní budovy, abych sledoval na monitorech průběh nepřátelské akce.

Lasery fungovaly perfektně. Všechny čtyři roboty snášející se k nám byly zničeny. Jedna z jejich bomb typu Nova však vybuchla za horizontem vzdáleným asi deset kilometrů a obrovský kráter zářil po několik minut oslnivým bílým žářem. Asi

po hodině stále ještě zářil temně oranžovým světlem. Venkovní teplota se zvýšila o padesát stupňů a většina sněhu v okolí základny roztála a odhalila tak členitý skalnatý terén.

Druhý útok rovněž skončil ve zlomku vteřiny, jenže tentokrát na nás letělo osm útočných robotů, z nichž čtyři pronikly až na vzdálenost deseti kilometrů. Radiace z jejich kráterů zvýšila teplotu v okolí základny téměř na tři sta stupňů.

Začal jsem se znepokojovat. Naše bojové skafandry sice vydržely teplotu přes tisíc stupňů, ale rychlost reakce automatických laserů závisela na dobré funkci nízkotepeelných supravodičů. Od komputerů jsem si vyžádal informaci, při jaké teplotě přestávají lasery fungovat, načež jsem dostal odpověď:

77? 398 - 734 - 009- 265 - některé aspekty adaptibility kryogenntch zařízení za relativně vysoké okolní teploty.

To byla sice velmi užitečná příručka dávající pokyny jak izolovat zbraně citlivé na teplotu, ovšem za předpokladu, že je k dispozici plně vybavená a fungující zbrojařská dílna. Bylo tam uvedeno, že automatika zaměřovacího zařízení reaguje tím pomaleji, čím je větší teplota, a při překročení určité teplotní hranice přestane fungovat vůbec. Nelze však přesně určit, jak se za těchto okolností zachovají jednotlivé druhy zbraní. Obecně možno konstatovat, že nejvyšší kritická teplota je 790° a nejnižší 420°.

Charlie sledoval displej, a když promluvil, byl jeho hlas přenášený radiem jeho skafandru nepřírozeně klidný:

"Tentokrát jich letí šestnáct!"

Nebyl jsem nijak zvlášť překvapený. Z toho mála, co jsme zjistili o tauranské psychologii, jsem věděl, že mají zvláštní zálibu v sudých číslech, zejména v mocninách čísla dvě.

"Doufejme, že těch robotů nemají víc než třicet dva," poznamenal jsem s určitou nadějí. Přesto však jsem vzal na potaz komputer a dozvěděl se, že tauranský kňžník jich až dosud vypustil 44, a že tento typ válečné lodě jich může mít až 128, což nebylo nijak zvlášť povzbudivé. Než roboti udeří, uplyne asi půlhodina. Mohl bych všechny evakuovat do stázového pole, kde byli v bezpečí i v případě, že by některá z bomb Nova proletěla pozemní obranou.

Byli by sice v bezpečí, ale současně beznadějně uvěznění. Jak dlouho potrvá, než krátery jedné, dvou, tří, neřku-li šestnácti bomb Nova v naší bezprostřední blízkosti vychladnou natolik, aby bylo možno vyjít ven. Není snadné dlouho pobývat v bojových skafandrech, i když dokonale recyklují veškeré tělesné pochody a funkce. Za týden je to k nesnesení a za dva důvod k sebevraždě. Za polních podmínek v nich nikdo dosud nestrávil tři týdny. Kromě toho je stázové pole vlastně jakási dokonalá smrtelná past.

Výhled ven neexistuje, uvnitř je vše pokryto něčím jako šedivou mlhou a žádná zařízení fungující na jakémkoli energetickém principu, nelze použít. Kromě toho vůbec nevíte, co na vás venku nepřítel připravuje.

Pokud je protivník trpělivý a nemá v úmyslu vniknout dovnitř a bojovat primitivními zbraněmi (moderní nelze použít), postačí mu jen rozmístit kolem pole laserové zbraně a čekat, až budete nuceni vypnout stázový generátor. Po dobu čekání se může bavit tím, že na vás ⅞třilí šípy, vrhá oštěpy nebo katapultuje balvany. Máte sice možnost odpovídat stejným způsobem, jenže problém je v tom, že vy ven nevidíte, zatímco on dovnitř ano. Chcete-li vyzvědět jeho úmysly, musíte na okamžik vypnout generátor stázového pole a vystrčit ven hlavu, jenže nepřítel udržuje areál pole pod stálým laserovým ohněm...

Uvažoval jsem, že za daných okolností by bylo nejlépe, aby někdo z nás zůstal na základně jako hlídka, zatímco ostatní přečkají osudnou půlhodinu pod kupolí stázového pole. Pokud se pro ně nevrátí, je to důkaz, že venku nelze přežít.

Napojil jsem se na radiovou frekvenci určenou pro důstojníky od páté hodnostní třídy výše.

"Zde major Mandella." Znělo mi to v uších jako špatný vtip. Nastínil jsem danou situaci a vyzval je, aby u svých oddílů oznámili, že každý kdo chce, se může ukryt ve stázovém poli. Já zůstanu venku, a pokud vše dobře dopadne, přijdu pro ně.

V tomto rozhodnutí nebylo žádné hrdinství. Prostě jsem dával přednost možnosti být ve zlomku vteřiny vypařen, než pomalu umírat ve stázovém poli.

Přepojil jsem na Charlieovu frekvenci:

"Samozřejmě, že také můžeš jít do krytu. Já to tady zvládnou sám!"

"Ne, děkuji. Raději bych... hej, podívej se na to!"

Křižník vypustil další rudý bod. Displejový rozlišovač jej označil jako dalšího robota.

"To je divné," potřásl jsem hlavou.

"Zatracení bastardi!" zaskřípěl zuby Charlie.

Ukázalo se, že pouze jedenáct lidí se přidružilo k oněm padesáti, kterým jsem nařídil jít do stázového krytu, což mě dost překvapilo.

Jak se létající roboti blížili, s Charliem jsme se shodli, že budeme sledovat pouze monitory a ne co se děje na holografické displeji. Je lépe si neuvědomovat, že roboti jsou od nás již jen minutu, pak třicet sekund...

Jak už to bývá, vše skončilo, než jsme si uvědomili, kdy to vlastně začalo. Obrazovky se rozzářily oslnivým bílým světlem, statický šum všechno přehlušil a my stále ještě byli na živu.

Tentokrát se na horizontu i blíže objevilo patnáct nových žhoucích kráterů. Teplota stoupala tak rychle, že poslední číslice v termometru se při otáčení změnila v jakýsi mlžný opar. Konečný údaj dosáhl 800° a začal zvolna klesat.

Během zlomku vteřiny, během níž lasery zaměřily a vypálily, jsme žádný z původních šestnácti robotů nezahlédli. Sedmnáctý se však objevil nad horizontem a začal létat se strany na stranu, až se zastavil téměř nad námi. Chvilí se vznášel na

místě, pak začal klesat. Polovina laserů po něm pálila bezvýsledně, protože jejich zaměřovači zařízení se horkem zasekla. Jak se pozvolna snášel, zrcadlový lesk jeho trupu odrážel bílou záři rozžhavených kráterů a kmitající se paprsky naslepo pálících laserů.

Charlie zhluboka vydechl. Robot dosedl tak blízko, že bylo vidět podivné tauranské číslice na jeho trupu a průhlednou kabinu vpředu. Po chvíli se opět vznesl a odletěl.

"Co tu, k čertu, chtěl?"

"Zřejmě průzkumník. Všiml sis té zasklené kabiny?"

Charlie přikývl. "Takže teď vědí, že se nemůžeme bránit, dokud se vzduch neochladí a lasery začnou zase fungovat, ale na to se nemůžeme spoléhat, takže bude nejlépe, když se všichni schováme ve stázovém poli, a to včetně nás!" Dodal ještě slovo, jehož hlásky se během staletí měnily, ale význam zůstal týž.

"Myslím, že zatím nemusíme spěchat," poznamenal jsem. "Nejprve počkáme, s čím na nás přijdou."

Cekali jsme několik hodin. Mezitím se venkovní teplota ustálila na 690°, což bylo právě pod bodem tání zinku, jak jsem si podvědomě vzpomněl.

Zkusil jsem, zda fungují lasery, ale bezvýsledně.

"Už tu jsou zase!" hlásil Charlie. "Jejich osm."

Pohlédl jsem na displej. "Myslím, že... ne, počkej! To nejsou útoční roboti! Rozlišovač je označil za výsadkové lodě!"

"Zřejmě chtějí dostat základnu nepoškozenou," zamumlal Charlie. "Přitom možná chtějí také vyzkoušet nové zbraně. V případě, že by jim to nevyšlo, pořád ještě mají možnost ustoupit a nadělit nám Novu!"

Zavolal jsem Brillovou a nařídil jí, aby přivedla každého, kdo se nachází ve stázovém poli a spolu se zbytkem své čety s nimi obsadila obrannou linii na úseku severovýchodního a severozápadního kvadrantu. Zbytek posádky pak zaujme postavení na druhé polovině obranného kruhu.

"Snad bychom neměli najednou poslat ven celou posádku," namítl Charlie.

"Alespoň dokud nebudeme vědět, kolik těch Tauranů vlastně je."

Na tom něco bylo. Zásada dobré strategie je, mít rezervu a přinutit nepřítele, aby nás podcenil.

"Dobrý nápad," přikývl jsem.

V osmi transportérech může být 64 Tauranů, nebo také 128 či dokonce 256.

Přál bych si, aby naše výzvědné satelity měly větší rozlišovací schopnost, ale nakonec, co by člověk chtěl od satelitní družice velikosti pomeranče.

Nařídil jsem Brillové, aby svých sedmdesát lidí umístila do první obranné linie v okruhu zákopů, které jsme vykopali před perimetrem základny. Zbýlá posádka zůstane v základně pro případ potřeby.

Pokud by Taurané svou početní převahou nebo pomocí nových zbraní prorazili, nařídil jsem, aby se každý ihned uchýlil do stázového pole. Od základny k němu vedl tunel, takže bylo možné se tam dostat bez nebezpečí. Také ti v zákopech se tam stáhnou -pokud ještě budou živí.

Zavolal jsem Hilleboe a nařídil jí, aby se spolu s Charliem věnovala laserům. Pokud by začaly fungovat, odvolám Brillovou a její mužstvo z přední linie. Jakmile bude možné přejít na automatické zaměřování, rozvalíme se v křeslech a budeme sledovat show. Ale i kdyby lasery zůstaly zaseknuté, jsou i tak do určité míry užitečné. Charlie na monitorech zjistí, kterým směrem jsou otočeny, a pokud by se tam objevil nepřítel, mohou pomocí ručního ovládání po něm pálit.

Zbývalo ještě dvacet minut. Brillová obcházela perimetr a rozmísťovala své vojáky do zákopů po družstvech, aby celý terén byl pod křížovou palbou.

Doporučil jsem jí rozmístit těžké zbraně tak, aby útočící nepřítel ve snaze se jím vyhnout, byl nucen postupovat terénem, který byl pod palbou sice zaseklých, ale ručně ovládaných laserů.

Nyní se nedalo dělat nic jiného, než vyčkávat. Požádal jsem Charlieho, aby ihned ohlásil, jakmile nepřítel zahájí útok. Pak jsem usedl ke stolu a začal kreslit schéma obranných opatření Brillové, ve snaze najít, co by se ještě dalo vylepšit. Kočka mi vyskočila na klín a začala žalostně mňoukat.

Zřejmě nemohla rozeznat jednu osobu od druhé, když všechny byly navlečeny do bojových skafandrů, ale věděla, že za tímto stolem mohu sedět jen já.

Natáhl jsem ruku, abych ji pohladil, ale zapraskala a utekla.

Při první čáře prorazil hrot péra čtyři listy zápisníku. Povzdechl jsem si. Už je to dávno, co jsem dělal nějakou jemnou práci, zavřený do bojového skafandru. Vzpomněl jsem si, jak při procvičování obvodů ovládajících silové převody skafandru, jsme jeden druhému podávali vejce a na to, jak jsme přitom vypadali. Napadlo mě, zda na Zemi vejce ještě vůbec existují.

Nakonec jsem schéma přece jen dokončil, ale nenašel jsem nic, čím bych je mohl ještě zlepšit. Do hlavy mi vtloukali spoustu taktických teorií, jak postupovat a obkličovat, vše však vycházelo ze zjednodušených předpokladů.

Když už jste jednou obklíčení, moc možností nemáte. Můžete jen bojovat, reagovat na koncentraci nepřátelských vojsk, ale opatrně, aby vás nezmylil klamnými manévry, jimiž by odlákal vaše síly z obrany důležitých úseků vašeho perimetru. Plně využívat vzdušné a kosmické obranné prostředky, je také dobrá rada. Bradu vzhůru, ale kryj si hlavu a modli se, aby včas dorazila kavalerie. Drž pozici a zbytečně nepřemýšlej o Dien-Bien-Fu nebo o bitvě u Hastingsu!

"Letí dalších osm transportérů!" hlásil Charlie. "Těch prvních osm tu bude za pět minut!"

To znamená, že asi zaútočí ve dvou vlnách -přinejmenším. Co bych dělal já, být na místě tauranského velitele? Tato úvaha nebyla od věci, protože Tauranům chybí smysl pro taktiku, a tak

v tomto ohledu nás většinou napodobují. První vlna asi zaútočí sebevražedným způsobem ve stylu kamikaze, čímž jednak rozptýlí naši pozornost, jednak odhalí systém naší obrany. Druhá vlna pak metodicky zaútočí a práci dokončí.

Nebo také obráceně. První vlna bude postupovat obezřetně, zakopá se, druhá se přes ni přelee a všichni společně pak napadnou soustředěně jedno místo obrany, prorazí je a vniknou do základny.

Nakonec je zcela možné, že vyslali dvě skupiny jen proto, že číslo dvě je pro ně něčím magickým, nebo nemají možnost vypustit víc než osm transportérů najednou.

"Tři minuty!"

Napjatě jsem sledoval soustavu monitorů zobrazujících jednotlivé úseky minového pole. Budeme-li mít štěstí, přistanou přímo v něm, nebo je přeletí tak nízko, že miny vybuchnou.

Nějak jsem se necítil dobře. Ze svého stanoviště jsem sledoval dění venku, přemýšlel, vydával rozkazy, a přitom seděl v bezpečí. Co si asi myslí o svém nepřítomném veliteli oněch sedmdesát obětovaných v přední linii? Asi totéž, co jsem si myslel během své první akce o našem veliteli, kapitánu Scottovi, který zůstal v bezpečí na oběžné dráze kolem planety, zatímco my jsme bojovali a umírali na zemi. Vzpomínka na nenávist, kterou tím u nás vyvolal, byla tak silná, že se mi téměř udělalo nevolno.

"Hilleboe, jste schopna sama ovládat lasery?"

"Samozřejmě, pane."

Odhodil jsem pero a povstal. "Charlie, převezmi velení a celkovou koordinaci. Vyznáš se v tom stejně dobře jako já. Půjdu se podívat do terénu!"

"K čertu, Williame, nebud' idiot!" Zarazil se a rychle dodal oficielním tónem: "Neradím vám to, pane!"

"Žádné rozkazy ani rady nepřijímám, já je dá..."

"Nevydržíš tam ani deset vteřin!" přerušil mě Charlie.

"Stejnou šanci mají i ti tam venku!"

"Ty mi nerozumíš, Williame. Právě ti venku tě zabijou!"

"Moji vojáci? Nesmysl. Víím, že mě nemají zvlášť v lásce, ale..."

"Nenaslouchal jsi náhodou na frekvencích mužstva? Oni myslí, žeš je poslal do přední linie jako trest za zbabělost, ale vždyť jsi přece řekl, že kdo chce, může jít do stázové kupole, ne? Tak oni tam šli."

"Je to tak, pane?" zeptala se Hilleboe.

"Samozřejmě, že ne! Prostě byli po ruce, když jsem potřeboval... Řekla jim poručík Brillová něco podobného?"

"To nevím, pane."

"Nebo s nimi souhlasí," pomyslel jsem si. "Bude lépe, když..."

"Pozor!" zvolala Hilleboe.

V monitoru minového pole se objevil první nepřátelský transportér. Další přilétaly z různých směrů, roztroušeně kolem základny. Pět jich přistálo v severovýchodním kvadrantu a pouze jeden v jihozápadním. Okamžitě jsem tuto informaci sdělil Brillové.

Jak jsme předpokládali, přistávali v minovém poli. Jeden z transportérů letěl nad tachyonovým rozněcovačem a výbuch miny zasáhl záď letounu, který se otočil kolem dokola a přídí se zaryl do země. Postranní dveře se otevřely a osm Tauranů se vypotácelo ven. V transportéru jich bylo dvanáct, takže čtyři zůstali v troskách. Pokud je i v ostatních transportérech tentýž počet bojovníků, pak je jich jen o něco málo víc než jiás.

Ovšem jenom v první vlně.

Ostatní transportéry přistály v pořádku. Brillo-vá přemístila dvě družstva tak, aby čelila hlavní koncentraci nepřátelských sil a čekala.

Taurané, kolébající se jako těžkopádní roboti s křivýma nohama, poměrně rychle přecházeli přes minové pole, a i když byl některý z nich občas roztrhán minou, nezáživně postupovali dál. Pokud jsem mohl vidět, tento osud postihl jedenáct z nich.

Teprve když se objevili na horizontu, bylo zřejmé, že tak zjevně nerovnoměrné rozložení jejich sil má logický důvod. Zřejmě si předem zjistili místa, kde jim terén poskytuje nejlepší krytí, a to především tam, kde byly krátery od bomb a jimi vyrvané kusy skal a zeminy.

Asi dva kilometry od základny se dostali do našeho přímého zorného pole.

Podle toho, jak se pohybovali, bylo možno usuzovat, že jejich bojové skafandry - stejně tak jako naše - jsou vybaveny zařízením násobícím lidskou sílu, což umožňuje překonat kilometrovou vzdálenost za méně než minutu.

Brillová nařídila své jednotce ihned zahájit palbu, spíše pro posílení sebevědomí než v naději, že bude zasažen cíl. Několik Tauranů sice kleslo, ale nebylo jisté, zda byli zasaženi, nebo prostě postupovali přískoky.

Naproti tomu výbuchy tachyonových raket působily přímo otřesně. Skály se bortily, balvany se rozlétávaly a měnily se v drobný štěrk.

Taurané opětovali palbu obdobnými zbraněmi, ale s minimálním účinkem. Naši lidé byli v krytech a zákopech pod úrovní terénu, takže pokud nepřátelská raketa nenarazila na nějakou překážku, letěla nezměněnou rychlostí dál, až zmizela ve vesmíru.

Přesto se jim podařilo zasáhnout jeden z beta-wattových laserů a výbuch otřásl podzemní základnou tak, že jsem si přál, aby byla ještě aspoň o dvacet metrů hlouběji.

Gigawattové lasery nám moc nepomohly. Taurané vystihli, že jejich zaměřovači zařízení nefunguje, takže mohou pálit jen jedním směrem, kterému se lehce vyhnuli.

Charlie zhnuseně mávl rukou a odvrátil se od laserového monitoru.

Přistoupil k holografové displeji a náhle strnul.

"Co se to, k čertu, děje?"

"Co je, Charlie?" Nemohl jsem se přinutit odtrhnout zrak od monitoru, na němž jsem sledoval průběh boje.

"Ten jejich křižník -je pryč!" zavyl Charlie, který s vytřeštěnými očima zíral na holografickou displej.

Měl pravdu. Byly na ní pouze rudé body značící výsadkové letouny.

"Kam se jen mohl podít?" zeptal jsem se pitomě.

"Přehraji to znovu," řekl Charlie. Naprogramoval displej o několik minut zpět a upravil měřítko tak, aby jak planeta, tak i kolapsar byly na obrazovce zachyceny.

Objevil se rudý bod značící nepřátelský křižník a k němu se blížící tři zelené body. Náš "zbabělec" se vrátil a napadl křižník, pouze s doprovodem svých dvou stíhacích robotů. Značně mu však při tom pomohly fyzikální zákony.

Namísto aby se ke kolapsaru jen přiblížil, provedl v jeho poli smyčku, čímž získal rychlost odpovídající 0,99 světelné. Zamířil přímo na nepřátelský křižník, který měl necelých deset vteřin na to, aby oba roboty objevil a zničil. V této rychlosti nezáleží, zda vás zasáhne Nova nebo plivanec. Efekt je stejný.

První robot narazil do křižníku, zatímco druhý, letící za ním se zpožděním

0,1 sekundy, zamířil spolu se stíhačem k naší planetě. Stíhač ji minul ve výšce asi několika set kilometrů a ztratil se ve vesmíru. Bude-li brzdit se zpomalením 25 g, vrátí se asi za dva měsíce.

Taurané mezitím nelenili. V obou směrech se přiblížili k našim liniím natolik, že mohli používat laserů, čímž se však dostali na dostřel našich granátometů. Předtím je skály nebo velké balvany kryly před účinkem laserových paprsků, proti granátům a raketám však byli bezmocní.

Zpočátku měla jednotka poručíka Brillové značnou výhodu. Operovali z úkrytů, kde je mohl ohrozit jen mimořádně přesně mířený výstřel nebo vržený granát (Taurané házeli granáty ručně, a to až na vzdálenost několika stovek metrů). Ztráty Brillové činily doposud pouze čtyři muže, zatímco z útočníků zbyla necelá polovina.

Mezitím se Taurané dostali do míst, kde země byla rozervána výbuchy, takže mohli postupovat přískoky od úkrytu k úkrytu. Boj se změnil v individuální souboje s občasným použitím těžkých zbraní. To však nebylo ani ekonomické ani rozumné, zejména když byla použita tachyonová raketa proti jedinému Tauranovi, za níž se zpožděním několika minut postupuje yderná jednotka neznámé síly.

V podvědomí mě cosi znepokojovalo, aniž bych byl schopen si vybavit konkrétní důvod. Náhle mi

cosi proběhlo hlavou a vduchu jsem viděl zpětně přetočený holografický záznam. Po zádech mi začal stékat studený pot.

Co napáchá náš druhý robot, až narazí na planetu téměř světelnou rychlostí? Vrhл jsem se ke komputru, abych zjistil množství energie uvolněné touto kolizí a výsledek srovnal s největšími geologickými poruchami naší Země, kteréžto informace byly uloženy v paměti počítače.

Výsledek byl šokující. Nárazem robota na planetu, jejíž hmota je asi tři čtvrtiny zemské, nastane zemětřesení dvacetkrát větší, než jaké kdy bylo zaznamenáno.

Skočil jsem k rádiu a vyladil všeobecnou frekvenci:

"Všichni ze zákopů a krytů na povrch! Okamžitě!"

Současně jsem stiskl páku mechanismu vzdušné komory, který otvíral tunel z administrativní budovy na povrch.

"Proboha, co to děláte, Will..."

"Zemětřesení!"

"Cože?"

"Nemluvte, a hned oba vypadněte!"

V mžiku jsem byl u dveří a Hilleboe s Charliem hned za mnou. Kočka seděla na stole a nezúčastněně si lízala kožich. Zcela iracionálně mě napadlo, abych ji vzal k sobě do skafandru, jako jsem ji přenesl z lodi na základnu, ale nebyl na to čas.

Řítili jsme se ke schodišti a po něm nahoru. Po celou tu dobu mě pronásledovala představa bezbranného zvířete pohřbeného pod tunami suti a umírajícího udušením.

"Je to beznadějnější v zákopech?" zeptal se Charlie, popadaje dech.

"Nevím. Nikdy jsem nezažil zemětřesení. Je možné, že stěny zákopu se sesunou a člověka pohřbí."

Byl jsem překvapen, jaká je venku tma. Slunce Dora-dus téměř zapadlo, ale dole v základně se to nepoznalo, protože monitory úbytek světla vyrovnávaly.

Nalevo od nás přejel paprsek laseru a zasáhl konstrukci gigawattu, kde se prudce zajiskřilo. Rozhodli jsme se, že v zákopech to bude přece jen bezpečnější a třemi skoky jsme se ocitli v jednom z nich.

Byli tam čtyři muži a ženy, jeden z nich těžce raněný nebo mrtvý. Abych zjistil, kdo jsou naši společníci, přetočil jsem zvětšovač obrazu na hlavě skafandru o dva stupně. Měli jsme -celkem štěstí. Jeden z nich byl granátník a jinak měli ještě k dispozici raketomet. Podle jmen na přilbách skafandrů jsem zjistil, že to jsou příslušníci čtyř poručíků Brillové. Ta byla na druhém konci zákopu, kde dirigovala pohyb dvou družstev při obchvatném manévru. Všimla si nás, až když byl dokončen.

"To jste vy, majore?"

"Ano," řekl jsem, opatrně se rozhlížeje v obavě, že mezi vojáky v zákopu jsou někteří, kteří jdou po mém skalpu.

"Co je to za nesmysl s tím zemětřesením?"

Několika slovy jsem ji informoval o situaci a zeptal se, zda všichni opustili základnu.

"Nikoho jsem neviděla. Z přechodové komory nikdo nevyšel. Asi se všichni uchýlili do stázového pole."

"Asi ano. Je tam stejně daleko jako sem ven."

Abych se ujistil, že dole nikdo nezůstal, zavolał jsem na všeobecné radiové frekvenci právě v okamžiku, kdy se rozpoutalo peklo. Půda pod nohama prudce klesla, aby vzápětí se vymrštila vzhůru. Vylétli jsme ze zákopu tak vysoko, že jsme viděli oranžové zářící krátery všude tam, kam dopadly bomby Nova. Po několika metrech letu jsem naštěstí přistál na nohy, ale půda se třásla tak, že nebylo možné stát.

S hromovým rachotem, který bylo slyšet i v mém skafandru, se celá oblast naší základny propadla. Poklesem půdy se rovněž obnažila část spodního kraje stázového pole, která se však ihned upravila podle nové konfigurace terénu. Naše základna, včetně jedné kočky, zmizela. Doufal jsem jen, že všichni se z ní včas dostali a nyní jsou ve stázovém poli.

Z vedlejšího zákopu se vynořila postava a potácivým krokem zamířila ke mně. Překvapením jsem zjistil, že to není člověk a okamžitě stiskl spoušť laseru. Postava udělala ještě dva kroky a s propálenou přilbou se zhroutila.

Na okraji zákopu se objevila další přilba. Než na mě mohla zamířit, prostřelil jsem jí hlavu.

Nějak jsem ztratil orientaci. Jediné, co se nezměnilo, byla kopule stázového pole. Gigantické lasery byly v troskách, až na jeden, který vysílal paprsek « stále jedním směrem, takže působil dojmem jakéhosi majáku ozařujícího vytrvale žhavé páry, které stoupaly z roztavené skály.

Zřejmě jsem se nějakým způsobem ocitl v nepřátelském území, kde jediným orientačním bodem byla kupole stázového krytu, k níž jsem rychle zamířil.

Chtěl jsem svolat velitele čet, ale všichni, kromě Brillové, byli zřejmě již ve stázovém poli. Nakonec se mi přece jen podařilo sehnat Charlieho a Hilleboe, kterým jsem nařídil, aby ze stázového pole vyhnali všechny, kteří jsou ještě

schopni boje. Pokud ve druhé tauranské útočné vlně bude opět 128 bojovníků, bude zapotřebí každého obránce.

Otřesy půdy pozvolna ustávaly a já se konečně ocitl v přátelském - přesněji řečeno kuchařském - okopu, jehož jedinou posádku tvořili Orban a Rudkoski.

"Vypadá to tak, vojíne, že teď budete muset vařit z ničeho," poznamenal jsem.

"To nevadí, pane. Alespoň si játra odpočinou."

Na osobním telefonu se mi ozvala Hilleboe.

"Ve stázovém krytu je pouze deset lidí. Ostatní to zřejmě nestihli."

"Jak to? Času bylo přece dost!"

"To nevím, pane."

"Nedá se nic dělat. Alespoň mi spočtete, kolik lidí máme vůbec k dispozici!"

Snažil jsem se spojit s ostatními veliteli čet, ale bezvýsledně. Spolu s kuchaři jsem zůstal v zákopu v obavě, že začnou pálit nepřátelské lasery, ty však zatím mlčely. Zřejmě se čekalo na posily.

Ozvala se znovu Hilleboe:

, "Celkový stav je padesát tři, pane. Mnozí z nich jsou však v bezvědomí..."

"Dobře. Řekněte jim, aby byli připraveni, jakmile..."

V té chvíli se objevila druhá vlna útočníků. Jejich transportéry přeletěly horizont, zamířily k nám a začaly brzdit.

"Dejte se do nich raketami!" slyšel jsem ve sluchátku ječet Hilleboe.

Jenže je obtížné zaměřovat vrhač raket nebo granátů, když země se ještě zcela neuklidnila a zmítá s vámi ze strany na stranu. Na ruční lasery byl nepřítel ještě příliš daleko.

Transportéry byly čtyřikrát nebo pětkrát větší než v první vlně. Jeden z nich přistál necelý kilometr od nás a zůstal na zemi jen tak dlouho, dokud ze sebe nevychrtil výsadbáře. Napočítal jsem jich padesát - pravděpodobně jich muselo být šedesát čtyři - takže 8 krát 64 činí 512. Je naprosto beznadějně pokoušet se je zadržet.

"Poslouchejte všichni! Mluví k vám major Mandella!" Snažil jsem se, aby můj hlas zněl naprosto klidně. "Stáhneme se do stázového pole rychle, ale spořádaně! Víím, že útvary jsou promíchány, proto ti, kteří patří do druhé a čtvrté čety, se chvíli zdrží a budou krýt stažení první a třetí čety!"

"První a třetí četo! Ustupte na poloviční vzdálenost od okraje stázového krytu. Pak zalehněte a kryjte ústup druhé a čtvrté čety! Tyto čety se stáhnou až k samému okraji stázového pole a budou zase krýt váš ústup!"

Neměl jsem použít výrazu "ústup", protože ten není v předpisech. Správně jsem měl říct "úhybná činnost".

Jenže v tom, co následovalo, bylo víc úhybu než činnosti. Jen několik vojáků uposlechlo a střílelo, zbytek se dal na panický útěk směrem ke krytu. Také Orban a Rudkoski bleskurychle zmizeli.

Několikrát jsem pečlivě zamířil a vypálil, ale nevím, zda jsem někoho z útočníků zasáhl. Nako-" nec jsem se otočil a běžel za ostatními ke stázové kupoli.

Taurané po nás pálili raketami, ale většinou přestřelovali. Přesto jsem viděl, jak dva z našich to dostali, a to ještě dříve, než jsem doběhl do poloviny vzdálenosti od krytu. Proto jsem raději zalehl za příhodný balvan. Dva nebo tři Taurané byli sice na dostřel mého laseru, ale řekl jsem si, že statečnost bez opatrnosti obvykle nestojí za nic a nestřílel, abych na sebe neupozornil. Po chvíli jsem se zvedl a utíkal k okraji krytů, kde jsem se zastavil a několikrát po nich vypálil. Kromě mě se ještě jeden z nás snažil dostat na poslední chvíli do krytu, takže mě připravil o povinnost velitele ustoupit jako poslední.

Kolem mě zasvištěla raketa tak blízko, že jsem se jí mohl dotknout rukou.

Napřáhl jsem nohu a prudce vykopl. Noha mi ujela, takže jsem se dostal do krytu v poněkud nedůstojné poloze.

3.

Uvnitř jsem pozoroval raketu, která mě minula, jak líně prolétává mlžným prostředím stázového pole. Jakmile vylétla na druhé straně, okamžitě se vyparila. Kinetická energie, kterou ztratila, když se ve stázovém poli její rychlost snížila na 16,3 metrů za sekundu, se venku vrátila ve formě tepla.

Ještě předtím, než jsem se dostal do krytu, viděl jsem na jeho okraji ležet devět našich mrtvých. Jejich bojové skafandry byly neporušené, takže během boje se jim zřejmě poškodila izolační vrstva, chránící před účinkem stázového pole. Jakmile totiž do něj vstoupili, ustala veškerá činnost jejich těl, což je okamžitě usmrtilo. Tělesné molekuly se nemohly pohybovat rychleji, než je oněch 16,3 metrů za sekundu, takže tělo, jehož teplota rázem klesla na 0,426 absolutního stupně, ve zlomku vteřiny zmrzlo.

Nyní bylo nutné promyslet způsob ochrany pro případ, že Taurané nebudou vyčkávat, až nakonec budeme nuceni vypnout stázové pole, ale rozhodnou se pro přímou akci.

Názornými gesty se mi podařilo všechny shromáždit uprostřed pole, kde stál náš rezervní stíhač, kolem něhož byly nakupeny primitivní zbraně, které jako jediné se v tomto prostředí daly použít. Bylo jich dost i pro trojnásobek našeho počtu.

Každému jsem vydal štít a meč. Pak jsem prstem do sněhu napsal: "DOBŘÍ LUČIŠTNÍCI, ZVEDNĚTE RUCE!"

Přihlásilo se jich pět. Vybral jsem k nim ještě tři, aby mohly být využity všechny luky. Ty byly totiž nejúčinnější zbraní, neboť přes jejich pomalý let, byly šípy v mlžném prostředí téměř neviditelné.

Lučištníky jsem rozestavil do kruhu kolem stihače, takže jeho trup je do značné míry chránil proti střelám přicházejícím zezadu. Mezi každé dva lučištníky jsem postavil čtyři vojáky - dva vrhače oštěpů, jednoho s bojovou holí a dalšího s válečnou sekerou a soupravou vrhacích nožů. Tato sestava by teoreticky mohla úspěšně čelit nepříteli jak při boji na dálku, tak při střetu muže proti muži. Jinak by totiž Taurané při nepoměru sil

600 ku 42 mohli klidně přijít a utlouct nás čepicemi. To ovšem za předpokladu, že znají princip stázového pole, což při úrovni jejich technologie bylo víc jak pravděpodobné.

Po několik hodin se nic nedělo, což drásalo nervy jako vždy, když se čeká na smrt. Rozmlouvat se nedalo, všechno kolem bylo monotónně šedé - šedá

kupole, šedý sníh, šedý stihač a kolem něj šedí vojáci. Slyšet, cítit nebo hmatat mohl každý jen sám sebe.

Ti z nás, kteří si ještě zachovali bojového ducha, drželi stráž u spodního okraje stázového pole, aby uvítali první Taurany, až se pokusí proniknout dovnitř. Poplach tedy mohl být vyhlášen okamžitě.

Útok přišel, ale nečekaně a shora. Byl to déšť katapultovaných šípů, které prolétly kupolí ve výši asi třiceti metrů, mířených tak, aby dopadaly do středu pole. Naše štíty byly dostatečně velké, aby kryly celé tělo, pokud se člověk za ním trochu přikrčil. Ti z nás, kdo padající šípů viděli, se snadno kryli, ale lidé obrácení zády nebo spící na zemi, mohli spoléhat jen na své štěstí. Nebyla možnost je varovat, protože šíp doletěl do středu pole za necelé tři vteřiny a volat výstrahu se nedalo.

Za těchto okolností bylo možné pokládat za štěstí, že jsme ztratili pouze pět lidí, z nichž jeden byl lučištník jménem Shubik. Zvedl jsem luk a zaujal jeho místo.

Čekal jsem, že po tomto střeleckém přepadu bude následovat útok, ale nestalo se tak. Po půlhodině vyčkávání jsem obešel kruh obránců a více méně srozumitelnými gesty jsem každému vysvětlil, aby v případě, že zpozoruje něco podezřelého, dotkl se svého souseda po pravé ruce. ten stejným způsobem upozorní dalšího, až varovný signál proběhne celým kruhem.

Tato taktika mi nepřímo zachránila život, když o dvě hodiny později se snesl další mrak šípů. V té chvíli jsem chtěl svého souseda na něco upozornit, otočil se k němu a koutkem oka zahlédl padající šípů.

Reflexivním pohybem jsem zvedl štít nad hlavu a v příštím zlomku vteřiny šípů dopadly.

Když přepad skončil, odložil jsem luk, abych mohl ze štítu vytrhnout tři zabodnuté šípů - a v té chvíli začal útok.

Byla to zvláštním způsobem působivá podívaná. Asi tři sta Tauranů současně vstoupilo do pole po celém jeho obvodu. Kráčeli stejným krokem, přičemž na nás ručně vrhali šípů podobné těm, jimiž nás předtím napadli. Malé kruhové štíty jim jen stěží kryly mohutnou hrud.

Postavil jsem před sebe štít, který měl na spodním konci podstavec a začal střílet. Po prvním výstřelu jsem s ulehčením zjistil, že máme přece jen jakous takous naději. Šíp lehce prorazil Taura-nův štít a prolétl jeho skafandrem.

Byl to naprosto jednostranný masakr. Dvaceti šípy jsem srazil dvacet Tauranů. Vždy, když některý z nich padl, jejich řady se sevřely, takže ani nebylo třeba mířit. Když mi došly šípy, vrhal jsem na ně jejich šípky, které jsem posbíral. Byly však málo průrazné a většinu z nich zachytily jejich štíty.

Ještě dříve, než začal boj muže proti muži, byla polovina útočníků mrtvá, přesto však nás zbylí převyšovali počtem v poměru 3 ku 1. Když se přiblížili na vzdálenost asi deseti metrů, zasáhli naši vrhači nože.

Nebyly to nože v pravém smyslu slova, ale kotouče s hranou ostrou jako břitva. Letící kotouč bylo sice dobře vidět a k cíli letěl asi půl sekundy, jenže Taurané reagovali naprosto nesmyslně. Místo, aby se mu uhnuli, pouze pozvedli štít, jímž kotouč projel jako nůž máslem.

Pokud někteří z Tauranů pronikli až k nám, čelili jsme jim dvoumetrovými bojovými tyčemi, na jejichž koncích byly oboustranně broušené nože.

Taurané se však proti nim bránili způsobem, který možno nazvat chladnokrevný a statečný, v každém případě však sebevražedný. Jeden z útočníků prostě bodec zachytil a zemřel. Zatímco náš bojovník se snažil vyprostit bodec z protivníkovy těla, druhý Tauran ho skolil zahnutým, přes metr dlouhým mečem.

Kromě mečů měli něco na způsob jihoamerického bola z elastického lana, na jehož konci bylo jakési koště z ostnatého drátu se závažím, aby se věc dala dobře vymrštít. To byla velmi nebezpečná zbraň nejen pro nás, ale i pro vrhače. Pokud bolo minulo cíl, elastické lano se prudce vrátilo a často slepě zasáhlo některého z Tauranů, ale i nám působilo značné ztráty.

Taurané je vrhali nízko pod štít, takže se ovinulo kolem nohy a ostnatý drát poškodil skafandr. Není třeba zdůrazňovat, že sebemenší trhlinka ve skafandru znamenala okamžitou smrt.

Stál jsem zády k zádům s vojínem jménem Erikson a naše šermířské umění nám zaručovalo, že aspoň po několik příštích minut zůstaneme naživu. Naštěstí pro nás se zbývající Taurané -z původního počtu jich zůstalo jen dvanáct -jako na povel otočili a pomalým krokem odcházeli. Vrhali jsme po nich šípky, tři z nich jsme zasáhli, ale na pronásledování jsme byli příliš unaveni.

Spočítal jsem, kolik z nás je ještě na živu. Dvacet osm. Desetkrát tolik tauranských mrtvol se válelo kolem po celých hromadách, ale nijak nás to neuspokojilo. Venku čeká ještě asi tři sta Tauranů, takže opakovaný útok by znamenal náš konec.

Chodili jsme od mrtvol k mrtvole a vytahovali z nich šípy a oštěpy, ale o bojové hole neměl nikdo zájem. Charlie a Diana byli naživu, ale Hilleboe padla za oběť tauranské metodě obrany proti našim holím. Dva subalterní důstojníci Wiber a Szydlowska byli rovněž mezi živými, stejně tak jako kuchař Rudkovski, ale Orban byl zabit šípkou.

Uplynul celý den a zdálo se, že Taurané místo přímé konfrontace zvolili vyčkávací taktiku. Stále však na nás padaly šípy, ne tak masově, jako předtím, ale nepravidelně, vždy po dvou až třech z různých směrů. Nemohli jsme být stále ve střehu, takže každé dvě nebo tři hodiny byl někdo z nás zasažen. Spali jsme ve směnách, skryti za generátorem stázového pole nebo pod stíhačem, kde bylo nejbezpečněji. Občas se u okraje pole objevil nějaký Tauran, zřejmě aby zjistil, jak to s námi

vypadá. Stříleli jsme po nich šípy spíše jen ze cvičných důvodů.

Po několika dnech šípy přestaly padat. Buď jim došly, nebo jim stačilo, že nás zbylo jen dvacet. Jejich aktivita však nekončila. Vzal jsem bojovou hůl, přistoupil k okraji pole a špičku vystrčil ven. Když jsem ji po vteřině vtáhl zase dovnitř, špička byla roztavená. Když jsem ji ukázal Charliemu, začal se předklánět a uklánět, což byl jediný způsob, jak vyjádřit souhlas. Taurané prostě obklopili pole lasery a čekali, až už další pobyt ve stázo-vém poli nevydržíme a budeme nuceni vypnout generátor. Zatím zřejmě seděli ve svých transportérech a nečinně točili palci.

Snažil jsem se přemýšlet, ale za situace, kdy člověk musí být stále ve střehu, je obtížné soustředit myšlenky na konkrétní problém. Co to jen tehdy Charlie říkal? Bylo to včera, předevcírem nebo snad před rokem?

Tehdy se mi zdálo, že za určitých okolností by jeho nápad.

Náhle jsem si vzpomněl.

Všechny jsem svolal k sobě a do sněhu napsal:

1. VYMONTUJTE BOMBY NOVA ZE STIHAČE
2. DOPRAVTE JE K OKRAJI POLE
3. POSUŇTE POLE TAK, ABY ZŮSTALY VENKU

Naštěstí Szydłowska věděla, kde jsou v letounu uloženy potřebné nástroje.

Vstupy do něj byly otevřeny již před zapojením stázového pole, protože jinak se elektronika zasekla a nikdo by se do něj nedostal. Ze skladového prostoru vedle motorové kabiny jsme si vzali náradí a vylezli na před letounu, kde jsme odstranili desku zakrývací vstup do skladu bomb.

Obával jsem se, že tam bude tma, jenže bylo tam stejné šedé světlo jako v celém areálu stázového pole.

S uvolněním bomb Nova to bylo složitější. Abychom je mohli dostat z jejich lůžka, museli jsme si vypomoci krumpáčem jako pákou. Szydłowska uvolnila jednu, já druhou a společně jsme je vyvalili z bombového prostoru.

Ještě než jsme vylezli ze stíhače, seržant Anghe-lov na nich už pracoval.

K jejich odjištění bylo nutné odšroubovat pojistku a v jejím otvoru čímsi otočit. Tím se vypnulo zařízení zpožďující výbuch včetně bezpečnostního uzávěru.

Šest mužů uchopilo každou bombu a přenesli je k okraji pole, kde je položili vedle sebe. Pak jsem pokynul dalším čtyřem stojícím u stázového generátoru. Ti jej zvedli a přenesli o deset kroků zpět. Jakmile se okraj pole přes ně převalil, bomby zmizely.

Nebylo pochyb, že bomby vybuchly. Po několik vteřin musela být venku teplota jako ve středu slunce. Dokonce i my ve stázovém poli, které je od všech venkovních vlivů izolované jsme viděli, že i přes tento fakt se jeho kupole na chvíli rozpálila do temně růžová, pak však znovu nabyla své původní šedé barvy.

Měli jsme pocit, jako bychom se nacházeli v prudce klesajícím výtahu, což znamenalo, že klesáme do nitra bombami vyrvaného kráteru. Bude mít pevné dno nebo proletíme tekutou horninou až někam do nitra planety, kde budeme zaliti jako mouchy v jantaru? V tomto okamžiku bylo lépe na tuto možnost nemyslet. Pokud by se tak stalo, snad bychom se mohli dostat na povrch pomocí gigawattového laseru, který patřil k výstroji letadla.

Nás dvanáct, kteří jsme zbyli.

"JAK DLOUHO?" Charlie napsal prstem do sněhu u mých nohou.

Zatraceně dobrá otázka. Znal jsem sice množství energie uvolněné výbuchem dvou bomb typu Nova, ale neznal jsem velikost žhavého oblaku, z něhož by bylo možno určit stupeň teploty při výbuchu a velikost vzniklého kráteru, ani teplotní kapacitu okolní horniny a její bod tání. Napsal jsem tedy odpověď:

"JEDEN TÝDEN - ASI? MUSÍM SI TO PROMYSLET!"

Komputer ve stíhači by mi to spočítal ve zlomku vteřiny, ale ve stázovém poli pochopitelně nefungoval. Začal jsem tedy do sněhu psát rovnice, abych určil dobu potřebnou k ochlazení okolí alespoň na 500°.

Seržant Anghelov, jehož znalosti fyziky byly nepoměrně modernější, prováděl stejné výpočty na druhé straně stíhače.

Vyšlo mi, že si to vyžádá dobu v rozmezí od šesti hodin do šesti dnů (šest hodin by trvalo, kdyby skála měla tepelnou vodivost čisté mědi).

Anghelovi vyšlo od pěti hodin do čtyř dnů. Z opatrnosti jsem se rozhodl pro šest dnů.

Hodně jsme spali. Charlie a Diana si krátili čas hraním šachů, a sice tak, že si jednotlivé symboly zapisovali do sněhu. Pokud jde o mě, nikdy jsem nebyl schopen registrovat měnící se pozice šachových figur jen tak z paměti.

Znovu a znovu jsem procházel Anghelovy kalkulace. Byly sice správné, přesto však jsem trval na svých šesti dnech. Jeden nebo dva dny ve skafandru navíc nás přece nezabije. Přesto však jsme vedli spolu zanícenou diskuzi pomocí stenografických znaků ve sněhu.

Když jsme vysunuli bomby před okraj stázového pole, bylo nás dvanáct a dvanáct nás bylo stále ve chvíli, kdy jsem po šesti dnech čekání položil ruku na vypínač stázového pole.

Váhal jsem. Co nás asi venku čeká? Výbuch bomb sice zabil všechny Taurany v okruhu několika kilometrů, ale to neznamená, že někteří nebyli vzadu v rezervě a nyní na nás trpělivě čekají na okraji kráteru. Zjistit situaci při zapojení stázového pole je obvykle jednoduché. Vysunuté ven bojovou tyč. Pokud se vám vrátí nepoškozena, je venku klid, ale za daných okolností je to hazard. Co když na ten trik neskočí?

Rozestavil jsem lidi po celém obvodu, aby nás případně nesmetli všechny jediným výstřelem a připraven generátor okamžitě znovu zapnout, 'zavřel jsem oči a stiskl vypínač. materialismus a hlásala široké spektrum podivných idejí. Spolu

s ostatními hippies žili v malé zemědělské komunitě. Když má matka otěhotněla, oba moji rodiče odmítli konvenční sňatek, neboť při něm žena přijímá mužovo jméno, a tím se stává jeho vlastnictvím. Aby ohlásili mé narození, zajeli si do nejbližšího města na úřad, přičemž se celou cestu radili, jaké jméno mi dát, aby co nejlépe symbolizovalo jejich hnutí. Málem bych byl dostal podstatně kratší jméno, ale nakonec se shodli na jménu Mandala.

Mandala je znak ve tvaru kola, který si hippies vypůjčili z nějakého cizího náboženství. Symbolizuje kosmos, kosmického ducha, boha, prostě vše, co potřebovalo nějaký symbol. Ani matka ani otec neuměli řádně hláskovat, a tak úředník zapsal do matriky jméno tak, jak je slyšel -

Mandella.

Druhé jméno mi dali William, po bohatém stryči, který naneštěstí zemřel bez haléře.

Šest týdnů čekání na návrat stiháče uplynulo v celkem příjemné atmosféře. Povíдали jsme si, četli a odpočívali.

Stiháč konečně přiletěl a přistál vedle našeho letounu. Měl devět volných míst. Své vojáky jsem přeskupil tak, aby v každém stroji byl někdo, kdo se vyznal v teorii kolapsarových skoků pro případ, že by sled skoků nepostupoval podle naprogramovaného pořadí. Nastoupil jsem do druhého stiháče v naději, že v něm budou nějaké knihy, které jsem ještě nečetl.

Neměli tam nic.

Zalezli jsme do antigravitačních komor a oba stiháče současně odstartovaly.

Dobu letu jsme většinou strávili ve svých antigravitačních komorách už jen proto, abychom se v přeplněném letounu nemuseli dívat na stále stejné obličeje. Období zrychlení přidaná navíc proti plánu, nám umožnila dostat se na Stargate za deset měsíců subjektivního času, což pro objektivního pozorovatele znamenalo 340 let (bez sedmi měsíců).

Kolem Stargate kroužily stovky křižníků, což zřejmě neznamenal nic dobrého. Za této situace asi dovolená nebude. Předpokládal jsem, že místo případné dovolené mě postaví před válečný soud. Ztratil jsem 88 procent svých lidí také proto, že mnozí ke mně neměli důvěru, a proto neuposlechli můj příkaz, aby při hrozícím zemětřesení opustili základnu. Kromě toho jsme se ocitli tam, kde jsme byli na začátku akce Sade-138 - nebyli tam žádní Taurané, ale také žádná základna.

Podle instrukcí jsme přistáli přímo na kosmodromu, aniž bychom jako obvykle použili přepravních člunů. Tam nás čekalo další překvapení.

Desítky křižníků parkovaly přímo na zemi, což také dříve nebývalo, a navíc tam byly dvě tauranské lodě! Předtím se nám nikdy nepodařilo nějakou zajmout. Je zcela možné, že v průběhu uplynulých sedmi století se válka obrátila v náš prospěch a vítězíme.

4.

Moje vysílačka se okamžitě napojila na všeobecnou frekvenci, a po více než týdenním absolutním tichu byly mé uši zaplaveny ohlušující změtí zvuků.

Nacházeli jsme se v kráteru širokém asi kilometr a stejně tak hlubokém, jehož stěny tvořila černá hladká sklovina, v níž místy bylo vidět rudě žhnoucí praskliny. Akutní nebezpečí enormní teploty však pominulo. Stáli jsme na jakési vyvýšenině, asi čtyřicet metrů ode dna kráteru.

V dohledu nebyl ani jeden Tauran.

Stíhací letoun jsme hermeticky uzavřeli a naplnili chladným svěžím vzduchem. Všichni vykouzli ze skafandrů a největší zájem byl o sprchy.

Pokud jde o mě, nijak jsem neprosazoval přednostní sprchování z titulu své funkce. Spokojeně jsem seděl v pilotním křesle a hluboce vdechoval čerstvý vzduch, který po dlouhé době nebyl cítit recyklovaným Mandellou.

Stíhač byl určen maximálně pro dvanáct osob, takže jsme se v něm střídali po směnách o šesti lidech, abychom nepřetěžovali kapacitu jeho životodárných funkcí.

Soustavně jsem volal náš druhý letoun. Ten byl sice na cestě k nám, ale stále byl ještě pět nebo šest týdnů letu daleko. Informoval jsem pilota, že jsem v pořádku, a že spoléháme na odvoz. Protože posádku tvořili tři muži, musel mít ještě sedm antigravitačních kójí volných.

Těšili jsme se z možnosti procházet se a normálně rozmlouvat. Do doby, než budeme odsunuti, zrušil jsem platnost vojenského řádu. Několik příslušníků vzpurné čety poručíka Brillo-vé sice přežilo, ale neprojevovali vůči mně žádné nepřátelství.

Abychom zahnali nudu, pouštěli jsme se do nostalgických úvah a srovnávali jednotlivé pozemské éry, z nichž jsme pocházeli. Mimořádně nás zajímala otázka, jak asi bude vypadat svět, kde zatím uplyne sedm set let, než se do něj vrátíme. Nikdo si nepřipouštěl možnost, že nám dají nanejvýš několikaměsíční dovolenou, a pak nás zase přidělí k některé úderné jednotce, což bylo běžnou praxí - nasazení, dovolená, nasazení...

Jednoho dne se mne Charlie zeptal na původ mého jména. Zdálo se mu poněkud neobvyklé. Sdílel jsem mu, že vzniklo vlastně tím, že nebyl po ruce slovník, a že vysloveno správně by znělo ještě otřesněji. Pak jsem strávil půlhodinu vysvětlováním souvislostí. Moji rodiče byli v podstatě "hippies", což byla jakási subkultura vzniklá v Americe dvacátého století, která zavrhovala

, Vstoupili jsme do vzduchové komory s nápisem "NAVRÁTILCI". Když byl do ní vpuštěn vzduch, s úlevou jsme vyklouzli ze skafandrů. Pak do komory vstoupila neobyčejně krásná žena s vozíkem plným oděvů. S úsměvem nám řekla, abychom se převlékli a dostavili se do přednáškové síně na konci chodby vlevo.

Oděvy byly zvláštního střihu, byly ale teplé a příjemné na tělo, zejména když jsem přes rok téměř nevylezl ze skafandru.

Přednášková síň byla tak velká, že jsme se v ní ztráceli. Přivítala nás tatáž žena, která nám předtím ukázala cestu. To bylo divné. Byl bych přísahal, že odešla chodbou na opačnou stranu -dokonce to vím určitě, protože jsem se za ní dlouho díval, okouzlen její postavou. Že by už znali tele-portaci a chtěla si ušetřit těch pár kroků?

Seděli jsme asi minutu, když se objevil muž, oděný stejně prostě jako my.

Pod paží nesl balík brožur. Vystoupil na pódium a za ním přišla žena, která nás při příletu přivítala. Náhodou jsem se ohlédl a tatáž žena stála v rohu za

námi! Aby situace byla ještě zmatenější, muž vypadal přesně jako jejich dvojče. Zalistroval v zápisníku a odkašlal si:

"Tyto brožury jsou pro vaši informaci, ale nemusíte je číst, pokud nechcete. Nemusíte vůbec nic dělat, do čeho nemáte chuť. Jste svobodní muži a ženy - válka skončila."

Nastalo napjaté ticho.

"Jak se dozvíte z této brožury," pokračoval muž, "válka skončila před 221 lety, takže jsme v roce 220 Nové éry. Podle starého letopočtu to odpovídá roku 3138 po Kristu.

Jste poslední skupina válečných veteránů -navrátilců. Až odtud odejdete, odejdu i já a zničím Stargate, který existuje už jen jako shromaždiště vracejících se vojáků a současně jako pomník lidské hlouposti a hanby.

Jeho zničení bude současně symbolem očištění a lítostí nad promarněnými příležitostmi."

Odmlčel se a slova se ujala žena.

"Je nám líto, že jste tolik vytrpěli. Přála bych si, aby to bylo pro dobro věci, ale jak se dočtete, nebylo tomu tak. Dokonce ani bohatství, nashromážděná po staletí z vašich platů, vám nebude k ničemu. Dnes neexistují peníze nebo vklady, dokonce ani ekonomický systém, v němž by bylo možné využít těchto - těchto věcí."

Odstoupila a v přednášce opět pokračoval muž.

"Jak jste možná již uhodli, já jsem - my všichni jsme - klony jediného individua. Před takovými dvěma sty padesáti lety bylo jeho - mé - jméno Kahn. Nyní to jméno je Člověk. Ve vaší rotě kdysi sloužil můj přímý předek - desátník Larry Kahn. Je mi líto, že se s vámi nevrátil. Jsem vlastně současně deset miliard jednotlivců - Kahnů - se

společným vědomím. Až si pročtete brožuru, pokusím se vám celý problém objasnit. Nyní by to pro vás bylo těžko pochopitelné. Nikdo jiný než muž Kahn nebyl použit k urychlení vývoje lidstva, protože bylo zjištěno, že představuje nejlepší klono-vy materiál. Jednotivci, kteří zemřou, jsou nahrazeni.

Existují ale i planety, kde se lidé ještě rodí zastaralým, kojeneckým způsobem. Pokud se vám naše zdejší společnost zdá nepřijatelná, můžete se tam usadit a přejít vám, abyste i vy přispěli k jejich zalidnění. Nijak vám v tom nebudu bránit. Mnoho veteránů žádalo, abych jejich jednostrannou polaritu změnil na heterosexuální tak, aby do tamní společnosti lépe zapadli. I to lze lehce provést, proto se nijak neostýchejte při volbě své jízdenky!

Na Stargate budete deset dní mými hosty. Pak vás dopravím všude tam, kde chcete žít. Prosím vás, abyste si mezitím pozorně pročetli tuto příručku a můžete se mě na cokoli zeptat a vyžádat si mé služby."

Muž a žena se uklonili a sestoupili s pódiu.

Charlie, sedící vedle mě, potřásl nevěřícně hlavou.

"Oni dovolují, aby muži i ženy to spolu znovu..."

Dříve, než jsem si mohl vymyslet nějakou přijatelnou, možná i pokryteckou odpověď, ozvala se žena - muž, sedící za námi:

"Tento vývoj nebyl zapříčiněn nějakým odsouzením morálních zásad vaší tehdejší společnosti, je jakýmsi genetickým bezpečnostním opatřením. V klonování jediného ideálního jedince není nic špatného, právě naopak.

Pokud by se totiž ukázalo, že došlo k omylu, máme k dispozici široký výběr genetického materiálu, takže chybu lze lehce napravit."

Pohladila Charlieho po rameni.

"Pokud nechcete, nemusíte jet na nějakou planetu, kde se rodí děti postaru, ale můžete zůstat na některé z našich. Nerozlišujeme mezi homosexuální a heterosexuální láskou."

Charlie se zašklebil a potichu mi pošeptal:

"Zatím se mi ještě nestalo, aby mě sváděl nějaký komputer!"

Žena vstala, vystoupila na pódium a podrobně nás informovala, kde a jak budeme během našeho dočasného pobytu na Stargate ubytováni, kde se budeme stravovat a trávit volný čas.

Válka trvající 1143 let byla vyvolaná vlastně provokací a pokračovala jen proto, že obě rasy nebyly schopné mezi sebou komunikovat. Jakmile se tak stalo, první otázka byla: "Proč jste tu válku vlastně začali?" a odpověď zněla: "Co? Jaktože my?"

Po celá tisíciletí Taurané nepoznali válku a koncem 21. století se zdálo, že i lidstvo na války zapomene. Bylo však mnoho starých vojáků, z nichž četní měli význačná postavení, především ve Sdružení spojených národů pro výzkum a kolonizaci, kde se využívalo nedávno objevených kolapsarových skoků k průzkumu dalekého vesmíru. Protože v počátečním stadiu využívání této metody mnoho průzkumných lodí beze stopy zmizelo, pojali bývalí vojáci podezření, že jsou ničeny nějakou lidem nepřátelskou rasou. Když pak došlo, k náhodnému setkání s tauranskou lodí, byla okamžitě zničena. Vojáci oprášili své medaile a historie válek se opakovala.

Nelze ale ze všeho vinit jen vojáky. Nekoordinovaná pozemská ekonomika i politika válku potřebovaly a toto byla ideální příležitost jak oživit upadající hospodářství a současně sjednotit dosud nesvorné lidstvo.

Taurané byli nuceni se znovu naučit bojovat, ale v nastalé válce nijak zvlášť nevynikli. Nakonec by byli určitě poraženi.

Jak je uvedeno v příručce, Taurané nebyli schopni s lidmi komunikovat, protože nechápali princip individuality. Byli totiž produkty přirozeného klonování prováděného po miliony let. Teprve když posádky pozemských křižníků začal tvořit Kahnův klon -člověk, došlo k vzájemnému dorozumění.

Příručka to uváděla jako holý fakt. Když jsem se zeptal člověka, co je zvláštního na komunikaci mezi klony a co ji umožňuje, odpověděl, že bych to asi nepochopil. K definici tohoto problému prý mu chybí slova, a i kdyby je našel, můj mozek by nebyl schopen je racionálně interpretovat.

V pořádku. Znělo to sice jako blábol, ale co se dá dělat. Pokud by to přispělo ke skončení války, přijmu za své i tvrzení, že dolů znamená vlastně nahoru, a obráceně.

Náš člověk byl vůči nám velmi pozorný. Dokonce pro nás zařídil a personálem vybavil malou restauraci. Nikdy jsem totiž neviděl člověka jíst a pít, zřejmě objevili nějaký jiný způsob, jak se vyživovat.

Jednou večer jsem tam seděl, popíjel pivo a pročítal příručku, když se objevil Charlie, sedl si vedle mě a bez jakéhokoli úvodu začal:

"Zkusím to."

"Co zkusíš?"

"To s ženskými, víš, to hetero... Není to sice zvlášť lákavé, ale to druhé... Zkusils to někdy?"

"Ne," řekl jsem váhavě, a Charlie pokračoval: "Ženský muž nebo mužská žena, to sice na první pohled vypadá lákavě, ale asi v tom smyslu, jako je krásný nějaký akt nebo socha. Prostě, nevidím v nich lidskou bytost. Kromě toho, on říká - ona nebo to říká -, že pokud se mi to nebude zamlouvat, mohou mě lehce přeorientovat zase zpátky."

"Bude se ti to líbit, Charlie."

"Možná, že ano, jenže ta heterosexuality se mi zdá nějak nepřírozená!"

Charlie si objednal dvojité drink a dodal: "Nebyl bych proti tomu, kdybychom oba odjeli na stejnou planetu, až se dám přeorientovat, co říkáš?"

"Jistě, Charlie, bylo by to prima! Už jsi o nějaké uvažoval?"

"Mně je to jedno. Jen abych už byl odsud pryč!"

"Rád bych věděl, jestli planeta Heaven je pořád ještě tak pěkná."

Charlie ukázal palcem na výčepníka. "Určitě ne, když odtud pochází on..."

Do výčepu vešel muž. Před sebou tlačil vozík naplněný obálkami osobních spisů.

"Major Mandella? Kapitán Moore?"

"To jsme my," řekl Charlie.

"Zde jsou vaše vojenské záznamy. Jsou na papíře, protože vaše jednotka byla už poslední v činné službě, takže by bylo nepraktické zatěžovat komputerovou databázi archivováním těch několika málo údajů."

Můj spis byl asi pětkrát objemnější než Charlieův. Pravděpodobně byl nejobemnější ze všech, protože jsem byl asi jediný, kdo byl ve válce po celou dobu jejího trvání.

"Ubohá Marygay," povzdechl jsem si. "Jsem zvědav, co tam starý Scott o mně napsal!"

Rozevřel jsem desky a viděl, že k první stránce byl připojen malý papír čtvercového formátu. Na rozdíl od ostatních čistě bílých listů byl zažloutlý a pomačkaný. Byl psán rukopisem, který jsem si i přes ta dlouhá léta dobře pamatoval. Datován byl před 250 lety.

Zasténal jsem a slzy mi vhrkly do očí. Neměl jsem žádný důkaz věřit, že bude ještě naživu, ale ani důkaz, že je mrtvá - dokud jsem si nepřečetl datum.

"Coje, Williame?"

"Nech mě chvíli o samotě, Charlie." Potají jsem si utřel slzy a zaklapl svazek. Že jsem si toho papíru vůbec všiml! Právě teď, když začínám nový život, neměl bych vyvolávat staré duchy. Ale i zpráva ze záhrobní je určitým pojátkem. Znovu jsem otevřel spis a začal číst.

11. října 2878

Williame,

toto všechno je sice v tvém osobním záznamu, ale protože tě znám, zřejmě by sis toho ani nevšiml, takže se chci ujistit, že tuhle zprávu dostaneš.

Zatím žiju a ty možná také. Přijď ke mně! Ze záznamů jsem zjistila, že jsi v oblasti Sade-138, a že se vrátíš za pár století. To ale nevadí.

Odlétám na pátou planetu soustavy Mizar s názvem Prostřední prst. Je to dva kolapsarové skoky daleko a celá cesta trvá dva měsíce subjektivního času. Tato planeta je jedním z útulků pro heterosexuály a nazývají ji "Základna pro eugenickou kontrolu".

Na tom ale nezáleží. Cesta mě stála veškeré úspory včetně úspor mých pěti dobrých přátel, protože jsme si koupili křižník od UNEC a použili ho jako stroj času.

Jsem teď v relativistickém institutu, kde stárnu každých deset let o jeden měsíc a čekám tu na tebe. Přileť pokud možno co nejrychleji na Prostřední prst, je to jen pět světelných let. Až se sem dostavíš, bude mi dvacet osm let, tak si pospěš.

Nikoho jiného jsem nehledala a také nenašla kromě tebe. Je mi jedno, bude-li ti třicet let nebo devadesát. Když nebudu moci být tvou milenkou, budu aspoň tvou ošetřovatelkou.

Marygay

"Hej, barmane!"

"Prosím, majore?"

"Víte něco o planetě zvané Prostřední prst? Pořád ještě existuje?"

"Jistě, pane. Velmi hezké místo. Zahradní planeta. Někteří ale tvrdí, že je to tam dost nudné."

Charlie se ke mně zvědavě otočil: "O co se jedná?"

Podal jsem barmanovi prázdnou sklenici a usmál se na Charlieho:

"Právě jsem se rozhodl, kam půjdeme!"

EPILOG

Ze společenské rubriky deníku The New Voice, Paxton, Prostřední prst
24-614/2/33143

PAMĚTNÍK MÁ SYNA!

Marygay Potter-Mandellové (24 Post Road, Paxton) se v pátek narodil pěkný chlapec - 3,1 kilogramů.

Marygay o sobě tvrdí, že je druhým nejstarším občanem planety Prostřední prst. Bojovala téměř po celou dobu trvání Věčné války a plných 261 let čekala v relativistickém institutu na svého manžela. Dítě, zatím ještě bez jména, porodila doma za dohledu rodinné přítelkyně dr. Diany Alsever-Mooreové.

přeložila Olga Syříštová ilustroval Martin Zhouf

Karel Mlateček

Okamžik věčnosti

David ležel na úzkém skládacím lůžku a široce rozevřenýma očima hleděl do tmy. Už si nevzpomínal, kdy naposledy probděl celou noc jen proto, aby si urovnal myšlenky a pokusil se obnovit ztracený klid. Nový, v černém plášti dosud zahalený den přinášel šanci, která se naskytne jen jednou za lidský věk. David na tento den čekal nekonečných deset let, ale nyní, kdy se jeho největší sen mohl proměnit v realitu, nedokázal odolat pochybnostem. Víra ve vítězství byla naleptána neustále se vracejícími vzpomínkami na úžasně konce těch, kteří neobstáli.

Ani ne za hodinu již stál na nevysokém plochem pahorku a netrpělivě přehlížel široké okolí. Nad vzdáleným obzorem se vyhouplo červenofialové Trojslunce, prvními šikmými paprsky zbarvilo oceán, a pak se majestátně vydalo na svou pouť. Rudý požár světla se zvolna přeléval z vlny na vlnu, brzy zasáhl i sněhobílou pláž a špinavá, větrem chlazená skaliska, s nenasytnou chtivostí se zařízl do šedivých, roztrhaných zbytků tmy.

Svítilo.

Odkudsi zpoza skal se tiše vynořil vysoký, hubený stařec. V podivném černém rouchu, splývajícím až k zemi a opásaném širokým pruhem látky, a obyčejných lýkových sandálech vypadal jako dávný poustevník; obracející svou vrásčitou unavenou tvář ke slunci. David nevěřícně zakroutil hlavou; viděl už mnohé, ale nikdy by ho nenapadlo, že jeden z nejmocnějších mužů tohoto světa bude vypadat právě takto. S předtuchou čehosi nepříjemného začal sestupovat ze svého vyvýšeného stanoviště.

Setkali se uprostřed krátkého svahu. Stařec si zálibně pohladil dlouhý vous. "Vítám vás na Ras Vanatu," řekl prostě. "Mé jméno je Xat."

David srazil paty způsobem, který by nadchl i v té nejprestižnější vojenské akademii. "Kapitán David Stanislawski, zplnomocněnec Výkonné rady Země pro výzkum, využití a případnou kolonizaci cizích planet. Mým úkolem je vyhodnocovat informace získané pomocí automatických sond a na jejich základě navrhnout neoptimálnější způsob využití. Ze všeho nejvíce nás pochopitelně zajímají suroviny a zdroje energie; navázat kontakt s mimozemskou civilizací na úrovni se podaří zřídka..."

Xat si prohlížel své dlouhé rukávy, snad ani příliš neposlušoval. Teprve při posledních slovech prudce zvedl ruku, aby zarazil proud Davidovy naučené výřečnosti. "A pokud narazíte na společenství žijící na nižším vývojovém stupni, uděláte co?" zeptal se.

Začíná to pěkně, pomyslel si David, avšak zachoval klidnou tvář a řekl: "Chci vás ubezpečit, že to, co se stalo, byla pouze nešťastná shoda okolností, selhání lidského faktoru. Něco podobného se už nikdy nebude opakovat."

Stařec ho chvíli zamyšleně pozoroval, ale pak jen pokrčil rameny. Nezdálo se, že by byl přesvědčen. "Pojďte, ukáži vám naši vesnici," řekl.

Úzká stezka se přehoupla přes kamenité návrší a podél táhlého svahu zamířila do mírně zvlněného vnitrozemí. David v dálce spatřil nasedlý les, masu seschlých, pokroucených stromů, uschlých pahýlů a vysokých, ostře špičatých hraničních megalitů. Byly roztroušeny nepravidelně mezi prvními stromy, pouze na vyvýšené skalní plošině tvořily kruh, v jehož středu stál reliéf bohatě zdobený sloup. Jehlany ani v nejmenším nepřipomínaly výtvar lidských rukou a David měl pocit, že zde stojí snad již od vzniku tohoto světa. Černý leštěný kámen přitahoval sluneční paprsky, nad lesem se srážely páry ranní rosy, krajina dýchala majestátní, nepokořenou nevládností.

Xat kývl hlavou. "Ten les je stejně starý jako já. Nechal ho zasadit můj praděd Solomon, zakladatel naší vesnice. Pokud jste to nepoznal, jsou to duby. Pravda, poněkud zakrslé, zdejší podnebí jim příliš nesvědčí."

"Jaké to vlastně bylo - tehdy?"

"Znám tu dobu pouze z vyprávění a písemností, které zanechal Solomon."

Posádku kosmické lodi tvořili příslušníci sekty Svatého kříže, kteří - nespokojeni se svým životem na Zemi - se rozhodli nalézt nový ráj. Dobrých osmdesát let bloudili vesmírem a hledali svět, který by mohli osídlit.

Myslím, že většina z nich propadla šílenství. Solomon psal

o krvavých bojích, které jednotlivé skupiny vedly o zásoby potravin a vody, psal o lidských obětech, kanibalismu

o hromadných sebevraždách. Možná to skutečně byl zázrak, že se malé skupince podařilo uhájit jednu palubu před útoky pomatených, po krvi lačnicích soukmenovců.

Už ani já si nedovedu představit, jak obtížné to musely být začátky.

Drobné pŕtky pokračovaly i zde, rodinné klany snad ani neměly zájem usmířit se (kdo by si pomyslel, že prastarý barbarský zákon oko za oko, zub za zub, nalezne uplatnění i v kosmické éře), násilné řešení sporů se stalo "dobrou"

tradicí. Solomon, který se jako jediný narodil ještě na Zemi a stál proto v čele osady, mohl často jen přihlížet. Nakonec, ve snaze zabránit nejhoršímu, rozkázal zasadit tento les. Doufal, že společná práce kolonisty sjednotí."

"Nikdy bych nevěřil, že něco podobného dokáže lidi usmířit," podotkl David tiše.

Xat se krátce zasmál. "Máte pravdu. Skutečný klid nastal až po zásahu Thorgarů a velkého Dar Ghazy."

David rázem zpozorněl. Věděl, že Thorgarové jsou původní obyvatelé této planety. Vymírající národ, tvorové odlišní od člověka jen menší výškou a jasně červenými očima. Viděl jejich nepřístupná skalní města, kdysi obydlená desítkami obyvateli, nyní pustá a mlčenlivá. A viděl i obrovské hromadné hroby, pozůstatky děsivé epidemie, která vylidnila čtvrtinu planety.

"Řekněte mi, co to vlastně znamená - Dar Ghazva? Myslel jsem, že tento pojem souvisí s mytologií Thorgarů. Dar je přeci svatý, ne?"

"Podle starých pověstí se Dar Ghazva zrodil v záři zapadajícího slunce z jediné kapky deště a v podobě padající hvězdy sestoupil na zem, aby svůj lid vyvedl z posvátného labyrintu smrti. Od té doby je považován za nejmocnějšího ze všech dobrých bohů na Ras Vanatu. Jsou mu zasvěceny všechny chrámy, sochy nesou jeho podobu, megality bývají označovány jeho jménem. Je to ochránce všech spravedlivých obyvatel této planety.

Pochybovat o jeho dobrotě je stejně těžký zločin, jako mu přímo nevěřit."

"Ale vy pochybujete, že?! Vy přece nevěříte v jeho božský původ!"

Stařec uvážlivě zavrtěl hlavou a teprve po dlouhé chvíli odpověděl:
"Osmdesát let vesmírného putování nás odnaučilo spoléhat se na cizí síly.
Kdybyste však měl možnost svého

boha vidět, rozmlouvat s ním, být svědkem jeho zázraků, asi byste uvěřil i vy."

"Cožpak vy jste ho někdy viděl?" Mladý muž jen stěží potlačil náznak výsměšného tónu.

"Ano. Je to dávno, byl jsem tehdy ještě chlapec, ale některé vzpomínky nevyblednou ani po letech. Říká se, že Dar Ghazva obývá svatyni v horách a mezi Thorgary přijde jen jednou za lidský věk. Ani mně již není souzeno vidět ho podruhé; možná, že i bůh stárne a nechce, aby to jeho věřící věděli."

David se náhle zastavil a na malý okamžik překvapeně zatajil dech. Xatovo neskutečné vyprávění ho zaujalo natolik, že přestal sledovat okolí, a tak teprve nyní zpozoroval několik sloupů černého dýmu, které se líně vlnily nad západním výběžkem lesa. A nejen to. Šedivé, podmračené nebe bylo poseto tmavými, zvolna se pohybujícími body. Kroužily nad jedním místem, občas se některý snesl k zemi, aby opět spěšně nabral výšku. Jen zcela výjimečně se ozval podivný táhlý sten, po kterém vždy jeden z bodů zmizel.

Stařec se zlostně ušklíbl. "Mrchožrouti se slétají k hostině," zabručel.

"Ale u velkého jména, tentokrát odletí s prázdnou. Thorgarové dobře stráží své mrtvé!" Prudce se obrátil k Davidovi a pokračoval temným, nepřátelským tónem: "Už jste viděl Planinu ohňů? Vaši vojáci odvedli dokonalou práci, opravdu názorně nám předvedli, jak se chová civilizovaný člověk. Jak velkolepé, zmasakrovat bezbranné obyvatelstvo!"

Cožpak nechápete, že náš svět je jiný než váš? Nepotřebujeme vaši techniku, nezajímají nás ani vaše znalosti, netoužíme cestovat po hvězdách a osídlovat nové světy. Vaše civilizace nám nahání hrůzu."

David zachmuřeně sledoval obrovské dravce. Věděl už dost, aby si udělal představu o poměrech na Ras Vanatu. A myslel si, že ví tolik, aby mohl rozhovor ukončit. Xat ho prostě přestal zajímat.

"Budu o tom přemýšlet," řekl, aniž by naznačil, co přesně má na mysli. A možná právě proto to znělo velmi, velmi nepřesvědčivě.

Avšak kapitán Stanislawski nelhal. Celé odpoledne prochodil po bílé pláži, pozoroval uklidňující hru vln, se zadumaným výrazem křížoval vlastní stopy. Jeho tvář se pozvolna vyjasňovala a s příchodem velitele expedičního sboru, který se dostavil s typickou vojenskou přesností, se na ní objevil spokojený úsměv.

"Mám pro vás nové instrukce, maade!" zahlaholil.

Maad Barda Vasar Tavapo si hedvábným šátkem utřel pot z širokého obličeje.

"Prostudoval jsem poslední materiály, pane," řekl těžce. "Na Hamingově stupnici využitelnosti by tato planeta získala maximální počet bodů. Něco podobného se už dlouho nikomu nepovedlo."

"Copak neznáte zákony? Veškeré bohatství patří původním obyvatelům nebo prvním kolonistům. My nejsme jedni, ani druzí."

Barda Vasar Tavapo se bublavě rozesmál. "Jaké mám napsat hlášení?" zeptal se a počouchle zamrkal.

"Jako obvykle. Expediční sbor napaden domorodými kmeny žijícími na úrovni doby kamenné. Jednání skončila neúspěchem, domorodce bylo nutno zpacifikovat." David náhle zvažněl.

"Poslouchejte, Tavapo, tahle planeta musí být naše. Nikoho nebude zajímat, co se zde stalo, rozhodující jsou výsledky. A v tomto případě se vyplatí riskovat."

Barda Vasar Tavapo přikývl. Dobře věděl, že odměna by vystačila na několik let přepychového života. "Jaké jsou rozkazy?"

"Hned zítra ráno vypravíte trestnou výpravu do hor. Najdete uprchlé červenooké a bez milosti je zlikvidujete. Cestou zpět můžete pobořit údolní město."

"A kolonisté?"

"Totéž. Zlikvidovat do posledního. Nebude to nijak obtížné, jsou to ubozí pánbíčkáři, asi se vůbec nezmůžou k obraně. Ale dejte si pozor na jejich patriarchu, je to docela prohnáný dědek."

Tavapo opět jen kývl. Vojenské jednání se mu zamlouvalo.

"Mimochodem, maade," poznamenal ještě David. "Asi tři dny zde nebudu. Ten starý poustevník mi navykládal celé romány o předobrotivém Dar Ghazvovi.

Jsou to samozřejmě výmysly, ale možná, že centrální svatyně skutečně existuje. Pokusím se ji nalézt, měla by ležet v horách na východ odtud."

Maad Barda Vasar Tavapo potřetí kývl. "Buďte opatrný. Thorgarské náboženství může být nebezpečné. A ten jejich bůh také! Viděl jsem Dar Ghazvovy sochy a věřte nebo ne, jeho tvář mě nyní pronásleduje i ve snu."

Řízně zasalutoval a s hlubokým funěním se obrátil k odchodu.

David ohromeně zíral na jeho rozložitá záda.

"To je zvláštní, mně také," pomyslí si s údivem.

Tři dny se záhy staly minulostí.

David pomalu kráčet podél pobřeží. Rozhodl se nespěchat, i přes všechny dobré zásady si zul vysoké boty, přehodil si je kolem ramen a šel bos, mořské vlny mu zlehka omývaly kotníky, zvlhlý písek se lepil na chodidla a vyvolával příjemné mravenčení. Šumění moře a zpěv ptáků a vítr pohrávající si s korunami stromů a Troj slunce blížící se k západu a... Bylo to úchvatné. Takto asi vypadala Země před několika staletími, ještě před příchodem Argonautů, kteří ji změnili k nepoznání. David nikdy předtím nebyl v opravdové, rukou člověka nezasažené přírodě a teď, po mnoha týdnech strávených v kabině kosmické lodi, si připadal jako v ráji. Nebylo těžké zapomenout na starosti a plně se oddat hře barev a zvuků.

Expedice po stopách Dar Ghazvy skončila neúspěchem. Nepodařilo se nalézt ani svatyni, ani nic, co by alespoň vzdáleně připomínalo kultovní místo. V tomto ohledu byly východní hory zcela pusté. Zato se však podařilo objevit něco, o čem si člověk myslel, že již dávno ztratil: přírodu. Snad právě proto se David rozhodl pro pěší návrat na základnu. Zcela sám (doprovodné komando se vrátilo vznášedlem) se brouzдал oroseným kapradím, okouzleně sestupoval k moři a pozoroval hejna bílých racků. A pak, když se unavil, se klidně natáhl do prohřátého písku a zavřel oči. Ras Vanatu byla příliš daleko od civilizačních center, než aby se stala turistickým rájem.

Panenská příroda bude brzy zneuctěna těžkými stroji a těžebními věžemi.

Ale David se necítil vinen, dělal pouze svou práci. Práci, při které musí být vždy a za každých okolností neochvějný. Absolutně neochvějný...

...obrovská vlna, která se přihnala z otevřeného moře, se zuřivě zakousla do pobřeží a uchopila muže spícího na pláži. Pohrávala si s ním jako s malým korkovým panáčkem, vtáhla ho do svých útrob, aby mu ukázala nezměrnou sílu mořského živlu a nakonec ho propustila daleko od pobřeží a jen zpovzdálí zlomyslně sledovala jeho zápas o přežití. Muž skutečně bojoval, zoufalými tempy překonával mořský proud, zvolna se propracovával vpřed, ale vždy, když mu svítla naděje, se vlna vrátila a strhla ho s sebou zpět na širé moře. Muž se ani nyní nevzdal, pouze se obrátil na záda, aby šetřil síly k novému pokusu. Vor, který k němu přihnala vítr, uviděl až v posledním okamžiku.

Bylo to primitivní plavidlo sbité z hrubých neopracovaných trámů, s malým přístřeškem v zadní části. Zdálo se, že je v dezolátním stavu; několik trámů bylo uvolněných, kormidlo ulomené, plachta záplatovaná a znovu potrhaná, zplihle visela z vyvráceného stěžně. Pro muže však vor znamenal záchranu.

"Dobrotivé nebe se slitovalo," pomyslel si vděčně a vyšvihl se na palubu.

Vzápětí mohutně zavrával, otřesen hrůzou.

Na palubě ležel v kaluži krve námořník. Mohl být mrtev nejdéle hodinu, na tváři byla dosud patrná grimasa šíleného, nelidského strachu. A ze zadního přístřešku se na malých nožkách vybatolila - useknutá lidská hlava.

Muž zděšeně zařval a přeskočil mrtvé tělo. Šťěstí se k němu tentokrát obrátilo zády; nešťastně uklouzl a při pádu se zamotal do cípu plachty a provazů. Pokusil se ještě rychle vstát a odkulit se z paluby, avšak prudká bolest v levém kotníku ho srazila zpět a tak jen s hrůzou v očích sledoval to odporné stvoření, které se přibližovalo krátkými, pitvornými poskoky a ohavně poulihovalo své rybí oči. Nebyla to lidská hlava a nebyla to lidská tvář, ale muž ji přesto odněkud znal. Tvář! Kde ji jen viděl?

Pološílený strachem zavřel oči, zatímco hlava spokojeně zamlaskala, vyplázla dlouhý úzký jazyk a vyskočila mu na šíji. Ostré špičaté zoubky neomylně nahmataly krční tepnu...

David se prudce posadil a zalapal po dechu. Nechápatě se rozhlížel, trvalo dlouho, než se přesvědčil, že to byl jen nechutný sen. Během pobytu na Ras Vanatu se morbidní fantazie naplněné těmi nejodpornějšími kreaturami vracely stále častěji a on nevěděl, jak se těmto útokům ze tmy vědomí bránit. Bylo to dost úděsné, vidět ve snu sám sebe umírat.

Sáhl po láhvi s vodou, aby si svlažil suché, popraskané rty a zahnal protivnou pachutí soli na jazyku - a pojednou strnul. Kroky, které zašustily na písku, byly až příliš blízko. A zcela určitě nepatřily příteli, protože nikdo z expedičního sboru zde neměl co pohledávat. David se rychle otočil, ruka s napřaženou pistolí mu však překvapeně klesla...

Tři kroky před ním stál poručík Joshua Stamp, jeden z jeho nejbližších podřízených. Byl to mladý, schopný a velmi ambiciózní muž; maad Tavapo mu hodlal svěřit velení trestné výpravy. Potyčky a šarvátky s Thorgary hodně ubraly z jeho sebevědomého vzhledu: z uniformy zůstaly jen cáry, přes čelo se mu táhl krvavý šrám a také košile byla na mnoha místech zakrvavená.

Joshua Stamp neměl ani zbraň; zřejmě ji při útěku odhodil jako neužitečnou a jen překážející zbytečnost.

David si těchto podrobností příliš nevšímal. V první chvíli ho vlastně ani nezajímalo, jakým způsobem se Stamp dostal na pláž vzdálenou dobrých dvacet kilometrů od základny, zatímco měl stát v čele své jednotky.

Vyděšeně hleděl na jeho tvář, podivně zdeformovanou a protaženou do bezduchého šklebu, a na prázdné oči bez sebemenšího záblesku rozumu či inteligence. Muž byl zcela nepochybně šílený.

David naprázdno polkl. "Co se vám stalo?" zeptal se a vůbec si neuvědomil, jak zbytečná je jeho otázka. Skutečnost, že důstojník expedičního komanda zešílel v bojích s primitivními domorodci, ho vyvedla z rovnováhy.

Stamp si ho nevšímal, možná ho vůbec nezaregistroval. Postoupil o několik nejistých kroků směrem k moři a zkřivil tvář do nehezke grimasy nahrazující úsměv. Z úst mu tekly sliny, když se s široce rozpraženými rukama rozběhl podél pobřeží. Brzy se však unavil, jeho pohyby byly stále křečovitější, po chvíli již

nedokázal udržet přímý směr a zmateně pobíhal sem a tam, bezmocně se potácel a nakonec upadl. Zůstal ležet s tváří zabořenou do písku.

David se zdeptaně odvrátil. Mnohokrát riskoval život kvůli maličkostem, několikrát se stal svědkem dlouhého, bolestného umírání, možná i proto byl ochoten smířit se s tím, že -pokud jednou udělá onu osudnou chybu - zápas se smrtí neskončí jeho vítězstvím. Nikdy si však nepřipouštěl možnost třetí cesty. Dnes se s ní setkal poprvé a něco podobně otřesného si snad ani nedokázal představit. Pohled na bezduchou lidskou schránku, která zbytek své existence (vždyť již není ani možné říct života) strávil nepřívětivém útulku na periférii velkoměsta, odkázaná na milosrdenství a pomoc druhých, mu způsobil téměř fyzickou nevoľnost.

Rozhodl se poručíka dopravit na základnu, ale ještě předtím musel zjistit, co se stalo. S tváří obohacenou o několik nových vrásek se vydal po Stampových stopách směřujících do vnitrozemí. ⅛

Opatrně stoupal vyschlým, dobře schůdným korytem potoka. Okolní krajina se s narůstající výškou postupně měnila; sytě zelené stromy a keře ustupovaly jednotvárné šedi skal, labyrintu soutěsek, roklí a úžlabin. Neúprosné Trojslunce udělalo z tohoto kamenného království rozžhavené peklo, kde kromě pouštních ještěrek nebylo možno nalézt nic živého. Ani ty nejodolnější a nejméně náročné formy života nedokázaly bez vody odolat soustředěnému útoku slunečních paprsků.

Stampovy stopy, v tvrdém, rozpáleném písku stěží rozeznatelné, se na kamenitém břehu ztratily docela. David dobrou hodinu prohledával nejbližší okolí v naději, že nalezne další známky poručíkovy přítomnosti. Kromě poškozeného pouzdra na pistoli, které zapadlo do úzké škvíry mezi dva kameny, však neobjevil nic pozoruhodného, a tak se musel spolehnout jen na svůj orientační smysl.

Rozsáhlým skalním bludištěm prošel téměř bez zaváhání a stejně rychle našel cestu, která ho zavedla přímo k jeho předpokládanému cíli: thorgarské svatyni, tyčící se na vysoké, těžce přístupné skále.

Při pohledu na úzký dřevěný můstek bez zábradlí a stezku vinoucí se nad propastí ho napadlo, že toto není cesta, kterou by šílený Joshua Stamp dokázal projít. Balancovat mezi nebem a zemí, přeskakovat z kamene na kámen, každým krokem riskovat pád do hlubiny - ne, nebyl to úkol pro muže, který není schopen ovládnout vlastní myšlenky. David se zklamaně zamračil, teď už bylo se pozdě vracet a hledat nové stopy. Rozhodl se tedy pokračovat v průzkumu, předpokládal, že setkání s chrámovým úředníkem nebude nezajímavé. Přinejmenším zjistí, jak taková horská svatyně zasvěcená velkému Dar Ghazvovi vypadá.

Byla to jen obyčejná modlitebna. Mozaiková podlaha, stěny vyzdobené reliéfy a magickými symboly, v každém rohu soška z černého kamene, nízký stolek přikrytý zeleným plátnem, několik svícnů. A na oltáři ležící amulet, šestihranný zelený kámen, vyzařující matné světlo.

David se zastavil mezi vysokými dřevěnými dveřmi a neklidně se rozhlédl.

Nedůvěřoval tichu, které ho obklopovalo, nenechal se ukolébat zdánlivým klidem a přátelskou, prosluněnou atmosférou. Bylo to jen pozlátko, za kterým cítil nebezpečí, utajovanou nepřátelskou sílu, která se ho snažila pohltit. Nesměl dopustit, aby skrytý protivník získal převahu.

Třemi krátkými, váhavými kroky vstoupil do hlavní síně. Šikmo za sebou zahlédl nepatřičný stín, a tak se prudce otočil, ale zůstal stát, nedokázal se přinutit, aby udělal třeba jen jediný krok k východu. S nezúčastněným výrazem se

opět obrátil, pohledem klouzal podél stěn, kresby a symboly mu splývaly v jedinou šedou šmouhu, zastavil se až na zeleném šestihranném amuletu. Omámen těžkou, majestátní vůní vykročil k oltáři, šel zcela mechanicky, nevnímal zděšené signály, které mu vysílalo ochromené podvědomí. Křečovitým pohybem uchopil amulet, sevřel ho pevně do obou dlaní. Kámen žhnul, pulsoval, tepal jak lidské srdce vyrvané z ještě živého těla, v stále se opakujících citlivých vlnách předával poselství, nevyslovené a přece tak jasné a srozumitelné:

"Temná čarodějka noci i nadále požírala duše a srdce a těla a v nenasytnosti své nenechala se ničím zastavit. A tehdy rozhodlo se několik nejodvážnějších a i s družkami svými vsedli do obrovských korábů a vydali se světlu vstříc. Mnoho jich cestou zahynulo, leč víra ochránila poslední z nich a ti pak šťastně objevili nový svět. Příchod jejich nezůstal utajen, místní lid, jenž dosud se nevymanil z okovů přírody, přispěchal, aby se poklonil a učinil tak zadost svému přesvědčení, strachu i zvědavosti: Viděli jsme, sestoupili jste z hvězd. Pak tedy musíte být našimi bohy. A oni pravili: Ano, budeme vašimi bohy. A tak se i stalo."

David se chrčivě nadechl. Ještě před chvílí v jeho křečích pokrouceném těle vybuchovaly gejzíry bolesti, prožíval nesnesitelná muka, myslel, že se ocitl na samé hranici bytí a nebytí. A teď...? Zavřel oči, aby se mohl lépe soustředit, a bez jediného pohybu naslouchal konejšivému tichu.

"Ne, to nemůže být pravda," zašeptal.

Opřel se o malý stolek, jednou rukou bezmyšlenkovitě mačkal přehoz, zatímco v druhé dosud držel amulet, teď již jen obyčejný, nasedly kámen. Vztekla jím mrštil o zeď.

"To nemůže být pravda!" vykřikl, natáhl se pro trojramenný svícen a vší silou jím uhodil do dřevěného stolku.

Teprve potom si všiml čtyř Thorgarů, kteří stáli mezi dveřmi a upřeně ho pozorovali. Zmateně postavil svícen na původní - místo. Zlost ho rázem přešla.

Dveře se s tichým zaskřípáním pootevřely a do svatyně vstoupila další postava, obrovský, snad dvoumetrový tvor. Bylo obtížné rozeznat, zda se jedná o člověka či opici; držení těla, výrazné nadočnicové oblouky i rozplácly nos připomínaly spíše mohutnou gorilu než zástupce rodu *Homo sapiens*. Skutečně lidský byl pouze oblek: jasně modrý plášť, dlouhé hnědé kalhoty a kožené řemínkové sandály.

David, po předcházejícím zážitku ještě ne zcela zkoncentrovaný a ve formě, se pokusil vytáhnout pistoli. Podivný obr se několika skoky přenesl přes sál, sevřel ho kolem pasu a bez větší námahy mu vykroutil zbraň z ruky. V příštím okamžiku hbitě odskočil a z rozevřeného pláště vytáhl těžký kyj zakončený železnou ježatou koulí. Z úst mu uniklo vítězoslavné zamlaskání, když v širokém šklebu odhalil silné žluté zuby.

Také Thorgarové spokojeně kývli. "Velký Dar Ghazva rozkázal, máme přivést Hvězdného muže," oznámil jeden z nich.

David pomalu zavrtěl hlavou. "Nejsem připraven na dlouhou cestu," řekl opatrně.

"Zbytečná jsou slova. Prání Nejvyššího nelze nevyslyšet."

"Ale já se musím vrátit na pobřeží. Můj nemocný přítel potřebuje pomoc a..." zmlkl, protože obr zlostně zavrčel a významně pozvedl kyj.

"Sám budeš potřebovat pomoc. A tvůj přítel je již mrtev; kdo rozhněvá bohy, nemá právo žít!" Thorgar se potěšeně usmál, když viděl, že se jeho slova neminula účinkem. "Ty se však zatím nemusíš bát," pokračoval. "Amos se postará o tvou bezpečnost."

Tak ta odporná dlouhoruká opice se jmenuje Amos? Jak roztomilé!

"Pojď už. Kněz půlnoční modlitby je již starý a nemá příliš mnoho sil. Nesmíme ho nechat čekat."

"Kněz? Cožpak nebudu jednat se samotným...?" Další zavrčení Davida opět umlčelo.

"Nikdo nemá právo rušit velkého Dar Ghazvu z jeho božské samoty;" odtušil klidně Thorgar a odvrátil se na znamení, že rozhovor je u konce.

Davidovi nezbývalo, než se podvolit Amosova strašlivá zbraň byla argumentem, na který dosud nenašel pádnou odpověď.

Thorgarové nepoužili stezku, kterou před necelou hodinou tak pracně šplhal nahoru. Zamířili za chrám, kde jeden po druhém zmizeli ve skalní stěně.

David se nenápadnou, ani ne metr vysokou štěrbinou jen stěží protáhl; prvních pár metrů musel absolvovat po čtyřech. Zezadu ho popohánělo mohutné funění, také Amos měl nemalé problémy protlačit svou obrovskou postavu úzkým průlezem.

Stěny se brzy rozšířily v poměrně prostornou předsíň. Thorgarové rozžali předem připravené louče (oheň byl zřejmě uchováván přímo v jeskyni v rozměrné, houbovitou hmotou naplněné nádobě), počkali na Amose, který celou výpravu uzavíral, a společně vykročili do spirálovitě sestupné chodby.

David jen tiše zaskřípal zuby. Thorgarové právě získali další bod. Opět - už po několikáté - dokázali, že jejich perfektně promyšlený plán snad nemá jedinou chybu. Úzká

chodba, prokousávající se kamenným masívem již předem odsuzovala každý pokus o útěk k naprostému nezdaru, nehledě na přítomnost ostražitě a značně krvežíznivé gorily. Ne, tentokrát si opravdu nemusel nic namlouvat: důvtip těch malých, na první pohled zcela bezbranných tvorů ho dokonale zaskočil.

Mlčky kráčeli dál a dál stále klesající chodbou. David si stísněně prohlížel reliéfy, které v souvislém pásu pokrývaly obě stěny i větší část stropu. Teprve když vešš; do rozlehlé síně, Thorgarové ptevřeli čtyři zámky pevných dřevěných dveří adó sálu vniklo denní světlo, pochopil, oč jde.

Cesta, kterou právě absolvoval, se nazývala Cesta smrti. Na jejím konci se v záři zapadajícího Trojslunce krvavě leskl obětní kámen.

Amos netrpělivě zabručel a rázným gestem ho postrčil na kamenný můstek, který odvážným obloukem spojoval protilehlá místa dvou skalních výběžků.

Na druhé straně povy-kovalo snad sto drobných postav, některé se svíjely v rituálním tanci. Vše bylo připraveno, hlavní hrdina se konečně dostavil, slavnost mohla začít.

David nečekal na další Amosův pokyn a s hlavou skloněnou vykročil. Pokud by přešel celý most a dostal se až na plošinu mezi rozvášněné Thorgary, byl by bezpochyby ztracen. Avšak něco podobného naprosto neměl v úmyslu.

Obětím beránkem se stát nehodlal.

Velice klidným pohybem zvedl hlavu a s pohrdavým úsměvem ve tváři se rozhlédl. Na protějším břehu ho očekávala trojice Thorgarů v bílých pláštích, s čadícími pochodněmi v rukou. Náhle si připadal jako středověký heretik, který se rozhodl raději zemřít, než aby odvolal své učení, a nyní kráčí k očištné hranici. Věděl, že on nedojde. Řeka, která zlověstně hučela v dvacetimetrové hloubce pod můstkem, ho měla zachránit.

Před několika lety, ještě na začátku své kariéry, se ocitl v podobné situaci. Pravda, tehdy nešlo o život, ale i přesto se rozhodl skočit z pětadvacetimetrové výšky do mělkého mořského zálivu. Rozbil se o podmořský útes, strávil tri měsíce v nemocnici, a když se vrátil, měl v sobě víc kovu než skutečných kostí. Od té doby se k podobnému skoku již nikdy neodhodlal, a tak byl nyní vystaven dvojnásobné zkoušce: musel překonat nejen Thorgary, ale i nepříjemné vzpomínky - a vlastní strach.

David si však žádné pochybnosti nemínil připouštět. Považoval za zbytečné přemýšlet o něčem, co stejně nemohl odvrátit.

Přesným, pečlivě promyšleným pohybem, uchopil Thorgara, který mu kráčel po boku, a prudkým švihem ho hodil proti Amosovi. Za sebou uslyšel těžké zafunění, první část plánu se tedy zdařila. Ani se neotočil a vyrazil vpřed, aby se co nejrychleji dostal z Amosova dosahu. Údery pěstí odhodil další dva Thorgary, ale poslední z jeho průvodců se mu zezadu pověsil na krk a pokoušel se ho škrtit. David ztratil rovnováhu a klesl na jedno koleno, nicméně podařilo se mu protivníka odhodit. Před sebou uviděl přibíhající Thorgary v bílých pláštích, byli již téměř na dosah. Vyřítit se proti nim a okamžitě je napadl. Thorgarové zděšeně couvli, jeden z nich se zapletl do cípu svého pláště a upadl, zbylí dva se však vzchopili a postavili se na odpor. David prvního nemilosrdně shodil z mostu (ani si nestačil všimnout, kam Thorgar dopadl), druhému rozbil hlavu jeho vlastní pochodní. Teprve potom vyskočil na nízkou zídku, která nahrazovala zábradlí, pochodní se rozháněl kolem sebe a udržoval tak nepřátele v uctivé vzdálenosti. Teď už mu nic nestale v cestě, byl volný, stačilo jen skočit. Podíval se dolů a hluboko pod sebou spatřil rozzuřené, zpěněné, divoce se točící spousty vod - a zaváhal.

Jakýsi neforemný stín ho náhle srazil zpět a prudce jím mrštil o dlažbu.

David těsně nad sebou uviděl Amosův gorilí obličej, rozšklebená ústa se žlutými tesáky a zlostné, krví podlité oči. Pokusil se vzepřít, vymanit se ze sevření - vše bylo zbytečné. Vyčerpán předcházejícím bojem neměl ani tu nejmenší šanci.

Bez odporu se nechal přenést na skalní plošinu, ne vzpouzel se, ani když ho dlouhými, zlatem vyšívanými pruhy látky

přivazovali k obludnému kamennému trůnu. Rezignoval. Věděl, že další příležitost k útěku se již nenaskytne.

Thorgarové si svého zajatce příliš nevšíмали. Pobíhali z místa na místo, rozmlouvali svou chraplavou řečí, vzrušeně gestikulovali, s největší vážností se připravovali na slavnost, která měla každým okamžikem začít.

Na nejširším místě plošiny upravili dvě velká ohniště, mezi která umístnili honosné křeslo kněze půlnoční modlitby. Po obou stranách se zvolna usazovali nižší hodnostáři, postarší mužové vznešeného chování a důstojných, zadumaných tváří. Odznaky jejich moci, vysoké třírohé čepice, byly ozdobeny vyleštěnými kovovými plíšky a David, který vše sledoval s lhostejným nezájmem, se jen trpce ušklíbl.

Kněz půlnoční modlitby, sehnutý stařec s vrásčitým pomačkaným obličejem, se přišoural až těsně před skutečným západem Troj slunce. Podpírán vychrtlým mladíkem, třikrát obešel každé ohniště, ponořil ruce do nádoby s magickou substancí, na chvíli se zastavil, aby prohodil několik přátelských vět se strážcem pochodní. Posléze se přece jen usadil do svého křesla a netrpělivě požádal o pozornost. Planina ztichla v napjatém očekávání.

Velekněz uspokojeně pokýval hlavou a zvedl ruce do výše očí. Mezi chvějícími se dlaněmi přeběhlo několik namodralých jisker, z roztažených prstů začal stoupat kouř, z palců a malíčků prudce vyšlehly ohnivé plameny, které se rychle rozšířily až k předloktí. Stařec pronikavě vykřikl, vypouklil oči, svíjel se v opakovaných křečovitých záchvatech. Z bolestí zkřivených úst mu mezi steny splývaly divoké skřeky, které pomocník pohotově překládal. I bez jeho komentáře však všichni pochopili, o co jde: kněz půlnoční modlitby navazoval kontakt s velkým Dar Ghazvou.

David se probral z letargie. Během rituálu (který ho ostatně příliš nezajímal) nenápadně vyzkoušel pevnost pout a s překvapením zjistil, že se jeden pruh látky částečně sesmekl z kamenného opěradla. Možná by se mu ještě podařilo uvolnit uzel...

Kněz půlnoční modlitby přestal sténat. Ležel hluboko zabořen do svého křesla, namáhavě oddychoval, zdálo se, že přichází jeho poslední hodina.

Vyčerpaným tělem náhle projela nová křeč, zacloumala s ním jak s jemnou šedivou pavučinou a stařec vyskočil, nepřírozeně zaječel, šíleným gestem ukázal na dívku, která zcela osamocená stála ve stínu převislé skály, a zhroutil se.

Thorgarové rozpačitě mlčeli. Do jejich tváří se postupně vkládala nejistota hraničící až s pochybami. Koho to stařec označil? Nestala se někde chyba? Kněz půlnoční modlitby je sice neomylný, vždyť navázal spojení s Dar Ghazvou, a Velký Bůh se zásadně nikdy nemýlí, nicméně stát se může cokoliv...

Sama dívka překvapena nebyla. S pyšným úsměvem vyšla ze stínu, nevšímavě minula ležícího velekněze, nezdržela se ani u nádoby s magickou substancí.

Její kroky mířily k černé sošce Dar Ghazvy, k místu, kde se skalní sráz měnil v kolmou stěnu příkře spadající do propasti.

V půli cesty se zastavila, rychlými pohyby ze sebe strhala šaty a hodila je do ohně. Otočila se k ostatním Thorgarům, vykřikla tři slova, pouhá tři slova plná zloby, pýchy i pohrdání a pak pohodila hlavou a rozběhla se, rozpřáhla paže, vypjala se na špičkách - a skočila. Dlouhé světlé vlasy zazářily v odrazu plamenů, než nadobro zmizela v bezedné noční tmě.

Ozvala se pouze tupá rána, jak se padající tělo roztříštilo o skaliska lemující tok řeky.

Davidovi unikl bezděčný tichý výkřik. V chování těchto tvorů nacházel stále nové a nové prvky. Dráždivé, nezvyklé, zarážející. S jakou hrdostí se dívka dokázala obětovat! Bez slz, bez velkých gest a falešného hrdinství, vznešená až do úplného konce. Jak by asi v této situaci reagovala pozemšťanka? Byla by stejně statečná?

Kněz půlnoční modlitby se mezitím plně vzpamatoval a nyní propukl v nadšený jásot. Thorgarové se přidávali jen velmi zvolna, s váhavým pokrčením ramen a postranními pohledy, jako by nevěděli, proč se mají radovat. S podobným průběhem slavnosti zřejmě nepočítali.

Stařec si všeobecných rozpaků ani v nejmenším nevšímal. Podporován hlasitým povzbuzováním nižších hodnostářů a svým kostnatým pomocníkem odbelhal se k ohni, kde z dřevěné, ornamenty bohatě zdobené skříňky vytáhl dlouhý útočný nůž, patrně pozemského původu. S touto nebezpečnou zbraní zamířil (teď už za všeobecného spokojeného řevu) přímo k obětnímu trůnu.

Vyvrcholení slavnosti mělo nastat právě nyní.

David se naposledy pokusil uvolnit si pouta. V předcházejících minutách shrnul látkový pruh i z druhého opěradla, nicméně na žádný ze čtyř uzlů nedosáhl. Ruce měl stále pevně připoutány k tělu, takže jakákoliv obrana nepřicházela v úvahu. Mohl jen bezmocně přihlížet.

A kněz půlnoční modlitby se poklonil krvežíznivé sošce velkého Dar Ghazvy, potěšené přehlédl ječící, sténající a místy i omdlévající davy, pozvedl nůž vysoko nad hlavu, pevně ho sevřel oběma rukama a přistoupil k Davidovi, který zděšeně cloumal popruhy a snažil se o nemožné. Velekněz jeho marnou snahu zaregistroval, ale jen se usmál, vyrazil vítězoslavný výkřik - a náhle strnul uprostřed pohybu, nepřírozeně zamrkal, upustil nůž, a pak se s nechápavým výrazem tiše sesul k zemi. Na zádech, přesně mezi lopatkami, se mu na světlém plášti černalo malé, kruhovitě propálené místo.

Tmu prořízlo několik dlouhých světelných záblesků, které matně osvětlily bílé, strachem ztuhlé tváře. Celá zadní část skalní plošiny se s ohlušujícím výbuchem proměnila v jediné moře plamenů. Kromě velké hromady suchého dřeva zde oheň neměl žádnou potravu, ale přesto se s nepochopitelnou rychlostí šířil dál, brzy zasáhl i místa hodnostářů a křeslo kněze půlnoční modlitby. Za sebou zanechával jen rozpukané skály a tenkou vrstvu zčernalého popela.

Thorgarští hodnostáři rázem zapomněli na Davida, mrtvého velekněze i na vlastní důstojnost a jako první se dali na útěk. Panika se záhy rozšířila po celé planině; Thorgarové zděšeně pobíhali, ustupovali z dosahu ohnivého pekla, bojovali mezi sebou o lepší pozice, někteří se pokoušeli slézt příkré skály či skočit do řeky. A po mostě vítězně postupovalo pozemské expediční komando s maadem Barda Vasar Tava-pou v čele, ze všech zbraní chrlilo nové záplavy ohně a přinášelo další utrpení a smrt.

Víc než síla zbraní však rozhodl moment překvapení, Thorgarové se vůbec nepokusili o obranu a maad Tavapo, nemálo udiven hladkým průběhem akce, rozdělil svůj oddíl a bez dlouhých průtahů se pustil do pronásledování prchajících. David tak získal možnost zotavit se z šokujícího zážitku a rychle obnovit pyšný vzhled důstojníka kosmické flotily. Nic jiného mu ani nezbyvalo. Před divokou sebrankou sebevdomých, agresivních a skvěle vycvičených profesionálních zabijáků, kteří se považovali za elitu ozbrojených sil Země, nesměl dát najevo slabost či dokonce strach. Jedině neomezená autorita a absolutní vojenská kázeň ho mohla uchránit před anarchií.

Barda Vasar Tavapo se vrátil až s prvními ranními paprsky. Mrzutě se posadil na plochý kámen, vytáhl papírovou skládací mapu a šedivý vztekem i vyčerpáním ji začal trhat na malinké kousíčky. Ani se nenamáhal podat hlášení.

"Neudělal jsem krok bez mapy a přesto jsem dvakrát zabloudil," prohlásil posléze. "Všechny soutěsky vypadají úplně stejně. Za celou noc jsem nenašel jediný orientační bod, podle kterého bych se mohl řídit. A ty červenooké ďábly jsem vůbec nezahlédl."

"I tak jste odvedl perfektní práci. Udělal jste vše, co bylo ve vašich silách. Děkuji vám, maade." David svá slova myslel opravdu upřímně. Věděl, že s Tavapou nikdy nebudou skuteční přátelé, ale zakládal si na tom, aby vztahy mezi ním a jeho nejbližším podřízeným byly vždy velmi korektní.

Tavapo zabublal rozhodný nesouhlas. "Asi mi to nebudete věřit, ale myslím, že vám žádné nebezpečí nehrozilo. Vlastní náboženský obřad vyvrcholil obětováním předem vybrané, připravené a zřejmě i omámené dívky. Vše ostatní byla jen demonstrace síly, velkolepé divadlo, které vás mělo zastrašit nebo odradit od dalšího podnikání. Velekněz měl situaci pevně v rukou a určitě vás nemíní zabít."

"To neberu ani jako špatný žert," řekl David upjatě.

"Nezapomeňte, že i můj otec byl mág a mnohému mě naučil. Každý rituál má svá pevně stanovená pravidla, která nelze svévolně porušit. Ne, včerejší den nebyl vhodný pro dvojnásobnou oběť."

"Vím, že váš otec stál jako pontifex maximus v čele odporu proti nadvládě lidí na Pískovišti. Ale není možné srovnávat nesrovnatelné. Ras Vanatu není vaše rodné Pískoviště!"

Barda Vasar Tavapo vážně přisvědčil. "Máte pravdu. Zde bych se nechtěl narodit. Ras Vanatu je prokletá planeta. Nejro-zumnější by bylo ožezet odměny a co nejrychleji odtud vypadnout. Nerad bych dopadl jako chudák Stamp, kterého jsme našli na pobřeží. Už se k němu slétala místní mrchožravá havěť."

Davida se zmocnilo nejasné, avšak o to hrozivější tušení. "Co se stalo na základně během mé nepřítomnosti?" zeptal se opatrně.

"Toto je prokletá planeta," opakoval maad a náhle rozhořčeně vybuchl:

"Chtěl jsem splnit rozkaz a zničit vesnici kolonistů. Nedokáží si to vysvětlit, ale Xat i všichni ostatní zmizeli. Během jediné hodiny se celé údolí vylidnilo, našel jsem pouze prázdné domy, pečlivě uklizené pokoje a čistě zametenou náves."

Strážný, který hlídal jedinou přístupovou cestu, byl stejně překvapen jako já. Nechal jsem prozkoumat široké okolí, hledal jsem jeskyni, tajnou chodbu, cokoliv, co by mě přivedlo na jejich stopu. Po celoodpoledním pátrání jsem objevil malou dřevěnou panenku, která zapadla mezi dva kameny a kterou jsem poprvé přehlédl. Ležela necelých padesát kroků od místa, kde stál strážný...

Po vesničanech se prostě slehla země. Jakoby je někdo přemístil v prostoru na úplně jiné místo tohoto podivného světa."

"Když se nestalo nic horšího," usmál se David. "Určitě se nám je podaří vypátrat."

Tavapo bezradně rozhodil ruce. "Ale to ještě není vše," zaúpěl. "Vyslal jsem tři vojenské oddíly do hor, aby se poohlédly po Thorgarech, kteří uprchli z města. Velitelé nebyli tak lehkovážní jako vy a vzali si s sebou vysílačky. Měl jsem s nimi neustálé spojení, podávali mi zprávy v pětiminutových intervalech."

Poručík Murray zvolil špatný směr, zamířil příliš na západ. Prohledal nejvzdálenější výběžky hor, přilehlou kamenitou poušť, objevil polorozpadlou, pravděpodobně již dávno opuštěnou svatyni a po dvou dnech se v naprostém pořádku vrátil na základnu.

Poručík El-a-Imoth se odmlčel pozdě večer prvního dne. Poslední zpráva zněla: V údolí pod námi je chrámový komplex, právě probíhá večerní modlitba. Za třicet sekund dám povel k útoku. Další informace jsem již neobdržel a tak jsem po několika hodinách marného čekání vyrazil se záchranným oddílem El-a-Imothovi na pomoc.

Nebylo obtížné nalézt jeho skupinu. Zjistili jsme, že se část vojáků z neznámého důvodu vzbouřila, postřílela své kolegy a pak spáchala sebevraždu. Kinšiči Taniguči se probodl svým samurajským mečem, ostatní se zastřelili. Ještě předtím však oběsili poručíka El-a-Imotha na jeho vlastním důstojnickém opasku. Proč se to stalo, nevíme.

Téže noci se přestal hlásit i poručík Joshua Stamp. Jeho oddíl zmizel beze stopy."

David se zdrceně sesul vedle Tavapy a zabořil obličej do dlaní. "Tak to je rána pod pás," vydechl.

"A nejúspěšnější je," pokračoval maad zasmušile, "že doposud nevíme, kdo je náš skutečný protivník."

David zvedl hlavu: "Jak to myslíte?"

"Víte stejně dobře jako já, že je zde ještě někdo třetí. Neznámý, nepoznaný, absolutně cizí nepřítel. Zatím jsme se k němu příliš nepřiblížili, stále zůstává ukryt za rouškou primitivního náboženství, nicméně zdá se, že je daleko silnější než my. Dokáže vnutit svou vůli Thorgarům, kteří se pak stávají jen poslušným nástrojem, ovlivňuje naše myšlení, bez problémů vstupuje do našich snů. Jeho obrovské schopnosti i nevypočitatelnost mě děsí."

David dlouho uvažoval, než se rozhodl odpovědět. "Máte pravdu," přiznal.

"Ve všem, co jste řekl. Thorgarové by nebyli schopni vymyslet tolik skvělých, precizních akcí. V pozadí stojí náš velký neznámý, který je řídí a který si nechává říkat Dar Ghazva. Dokud tu bude vládnout, nebudeme skutečnými pány Ras Vanatu. Musíme stůj co stůj odhalit jeho inkognito."

"Nemyslím, že by měl chuť s námi komunikovat."

"Jedinou možností je vyprovokovat ho k neuváženému činu. Jednou i on udělá chybu, prozradí se a..."

David se odmlčel. Ani on ještě nedokázal odhadnout, jakým způsobem se bude situace vyvíjet.

"Poslouchejte, Tavapo, mohl byste mi znovu vyličit události prvního dne? Mám na mysli boj u Planiny ohňů."

"To nebyl boj, ale masakr. Učiněná jatka," opravil ho maad. "Původně jsme chtěli vybudovat základnu ve vnitrozemí, byla by lépe chráněna před nepřízní počasí. Thorgarové nás přišli navštívit, bylo jich snad tisíc, muži, ženy i děti, všichni hořeli zvědavostí. Cítil jsem, že přicházejí v míru, nechtěli s námi bojovat, ale někdo z příliš civilizovaných a vystrašených nováčků do nich začal střílet a několik dalších se ve zmatku přidalo. Poručík El-a-Imoth, který se vracel z průzkumu terénu a myslel[^] že Thorgarové zaútočili, dal rozkaz k palbě. Pak už stříleli všichni.

Nedalo se tomu zabránit."

David si zamyšleně pohrával s malým kamínkem. "Sebevětší krveprolití je tedy nezastraší. Zřejmě se nebojí smrti, možná doufají v posmrtný život.

Ano, tak to asi bude. Víra jim dává sílu." Obrátil se k Tavapovi, který urychleně zastrčil svůj hedvábný šátek a postavil se do pozoru. "Je na čase změnit taktiku, maade. Zasáhneme jediným úderem Thorgary i jejich skrytého ochránce. Zaútočíme na kult Dar Ghazvy!"

Ještě téhož večera se David vydal na obhlídku údolního města. Navštívil ho již jednou, těsně po maadově brutálním zásahu. Tehdy obdivoval skvostnou architekturu, obrovské, do nejmenších podrobností propracované sochy Dar Ghazvy i vznosné, dobře prosvětlené chrámy se štíhlými věžemi nebo malými přízemními rotundami. Tušil, že nyní uvidí něco značně odlišného, a ve skrytu duše byl z tohoto nového pohledu nešťastný.

Skutečnost byla horší, než nejchmurnější představy. Vojáci expedičního komanda se opravdu činili. Během jediného dne proměnili celý střed města v ponuré pole ruin, sutin a zřícenin. Na náměstí ležely vyvrácené, rozštípnuté či zpřelámané sloupy a megality, po nádherných sochách zůstaly jen hluboké krátery a nebo (v lepším případě) poničené podstavce. Z šesti chrámových věží už nestála ani jediná, na místě rotund se tyčily obrovské hromady kamení a mozaikového zdiva. V největším městském chrámu hořel oheň, na kterém doutnaly látkové potahy a dřevěná výzdoba.

David prošel celé náměstí, zastavil se v chrámu, aby povzbudil unavené vojáky (seděli kolem ohně a fascinovaně zírali do plamenů - určitě to byl Tavapův nápad, takhle starosvětsky ničit památky), a pak se vypravil za maadem, aby společně dohodli další postup. Thorgarové střežící své mrtvé na Planině ohňů mu dělali nemálo starostí.

Barda Vasar Tavapo seděl v podlouhlém přístřešku, zezadu přiléhajícím k chrámu. Na nízkém stolku i na zemi kolem sebe měl rozložena čtvercová tabla popsaná okrouhlým thorgarským písmem.

"Objevil jsem městský archiv," řekl a vzrušeně zamával textem, který držel v ruce. "Podívejte, tento symbol znamená božskou přítomnost. Shluk znaků za ním je označení samotného boha, v našem případě Dar Ghazvy. Celý první řádek je tedy pozdravná formule, která.

"To je sice ohromně zajímavé," přerušil ho David, "ale my opravdu nemáme čas řešit zmatené zápisy kronikářů. Vyskytly se nějaké problémy?"

Tavapo nasupeně zvedl hlavu. "Všechno je v nejlepším pořádku," odpověděl a v jeho hlase byla znát stopa ironie. "Všechny sochy Dar Ghazvy jsou zničeny, megality vyvráceny, chrámy zbořeny nebo znesvěceny. Být na místě velkého Dar Ghazvy, pukl bych zlostí." Lítostivě se podíval na stoh popsaných svitků. "Alespoň část by se mohla zpracovat," zamumlal.

Venku, snad na náměstí, se ozval divoký, nepřirozený výkřik. Na okamžik se rozhostilo překvapené ticho, které však vzápětí přerušila celá lavina nesourodých zvuků. Naléhavé volání o pomoc přehlušil odporný zvířecký skřek, rozzuřené hlasy vojáků se mísily se sténáním a chraptěním, kdosi úpěnlivě prosil o milost. Nyní už nebylo možné pochybovat. Ve městě se bojovalo. Thorgarové se vrátili.

Tavapo užasle zmlkl, podíval se na Davida a bez jediného slova vyrazil úzkou uličkou vzhůru k chrámu. David se pustil za ním; nebyl velitelem expedičního sboru a vojenské otázky plně přenechával svému podřízenému, ale věděl, že ten, kdo drží hlavní chrám a náměstí, ovládá i celé město. A věděl také, že se muselo stát něco zcela mimořádného, když se Thorgarům podařilo prorazit trojnásobný řetěz stráží, rozestavěných ve vnějších čtvrtích.

Doběhl k chrámu s malým zpožděním - Tavapo byl i přes mohutnou postavu výtečný běžec - a zjistil, že se už dávno dobojovalo. Vojáci ostražitě přecházeli po náměstí, mlčky postávali v malých skupinkách, potězkávali zbraně připraveni odrazit další nápor, zachmuřenými pohledy pozorovali úbočí a skály nad městem. V okrajových částech města snad ještě pokračovalo pronásledování ustupujících Thorgarů, avšak v centru již vládl těžký, nervózní klid.

Malý vystrašený seržant s bojácnými očima podával Tavapo vi hlášení:

"Sestoupili z hor na východ od města, překvapili strážné a pak postupovali první a čtvrtou ulicí k malému chrámu na nejvyšší terase. V jejich čele stála odporná opice v modrém plášti, na první pohled vypadala jak kříženec člověka a gorily. Snažili jsme se ji zajmout, ale zmizela nám v bočních uličkách a ani stopaři ji již nenašli. Ostatní Thorgarové se stáhli ihned po prvním střetu, nestačili jsme jim ani oplatit útok..."

U stěny chrámu ležel mrtvý voják. I při nejlepší vůli ho David nedokázal poznat. Zadní část hlavy chyběla, ze zborceného obličeje zůstala jen krvavá kaše. Druhého nebožáka právě odnášeli na nosítkách; z roztráštěného ramene a pahýlu levé ruky dosud stříkala krev, kterou se lékař marně snažil zastavit. Ani tento muž neměl příliš mnoho nadějí na přežití.

Na prahu chrámu, s tváří přitisknutou k dřevěným dveřím, klečela další zhroucená postava. Zaprášené a potrhané černé roucho, které ji zahalovalo, bylo na mnoha místech potřísněno krví, pramínek krve vytékal i z pootevřených úst a rudě barvil špinavě šedý vous. Ztrhaný výraz, vpadlé oči i hluboké vrásky svědčily o strádání nejen fyzickém, ale především duševním. Stařec, který zápasil se smrtí, a kterému zůstávalo posledních pár minut života, byl - Xat.

Dosud byl při vědomí a zdálo se, že Davida poznává. "Proč? Co jste tím dokázali?" zašeptal.

David uchopil starce kolem ramen a velice jemně ho položil na zem. "Neměl jsem jinou možnost, věřte mi," řekl. "Z výsledků mé práce těží mnoho různých civilizací, které se bez nových zdrojů surovin a energie nemohou dále rozvíjet. Nemám právo hrozit životy milionů osadníků jen proto, abych zachránil malý a z hlediska Země zcela bezvýznamný svět. Doufal jsem, že to pochopíte a postavíte

se na mou stranu." Samozřejmě to nebyla pravda, avšak říkat pravdu právě nyní se Davidovi zdálo příliš pošetilé.

"A potom," dodal po chvíli, "i kdybych nyní ustoupil, nemělo by to stejně žádný význam. Dříve či později by se zde objevili další prosnektoré, možná ještě horší, než my. Nebylo by ve vašich silách zastavit tento příval."

Xat nesouhlasně zavrtěl hlavou a zavřel oči, jako by ho tento svět už docela přestal zajímat. Žil ještě celých deset minut, avšak nerekla už ani jediné slovo.

David vytrval až do úplného konce, snad doufal, že stařec ještě jednou promluví. Když se tak nestalo, zasmušile zahálil jeho tvář černou kapuci a s podivným povzdechem se obrátil na přihlížejícího maada. "Právě nyní jsme prohráli další bitvu," řekl.

Tavapo rozhořčeně roztáhl ruce. "Je to snad moje chyba?"

David ho probodával zlostným pohledem. Začínal rudnout ve tváři, a to nikdy nebylo dobré.

"Copak to stále ještě nechápete?" vybuchl vztekle. "Xat chtěl zabránit úplnému zničení města a rozhodl se vyjednávat. Nemohl tušit, že první lidé, na které ve městě narazí, budou dva agresivní idioti v uniformách expedičního sboru. Nebýt jejich nesmyslného útoku, mohli jsme získat cenné rukojmí."

Tavapovi užasle klesla spodní čelist. "Chcete říct, že...?"

"Samozřejmě. Amos, který starce zpovzdálí pozoroval, se ho pokusil zachránit. Přišel příliš pozdě, a tak alespoň vykonal akt spravedlivé pomsty. Ve stejnou dobu zaútočili i Thorgarové, kteří vše sledovali ze skal nad údolím. Jen díky zmatkům v našich řadách se tak Amosovi podařilo vrátit se zpět do bezpečí. Předpokládám, že byl raněn, protože jinak by zde nenechal Xatovo tělo."

David se zlomyslně usmál, pohybem ruky zastavil vojáka s nekrofolií a pokračoval již docela klidným hlasem: "Můj drahý Tavapo, nesmíme dopustit, aby nepřátelé využili našeho dočasného zaváhání. Vezmete si dva muže a osobně doručíte Xatovu mrtvolu Thorgarům strážícím Planinu ohňů. A když už tam budete, zeptejte se jich, proč své mrtvé dosud nepohřbili. Zajímalo by mě, na co vlastně čekají."

Maad vypouklil oči. "Vždyť je to sebevražda!" vykřikl. Byl překvapen, ale ne tak, jak by se dalo očekávat.

"Thorgarové určitě ocení naše velkorysé gesto."

"Znamená to snad, že se vzdáváte dalších vojenských akcí?"

"Vůbec ne, naopak. Zítra časně ráno vyrazíme po El-a-Imothových stopách do vnitrozemí a jednou provždy se vypořádáme s problémem horských svatyň."

Tentokrát nebudeme tříštit své síly, výpravy se zúčastní veškeré bojeschopné mužstvo mimo nezbytné zálohy."

Maad jen neutrálně kývl. "Provedu příslušná opatření," řekl, zvedl ruku ke krátkému pozdravu a nasupeně odešel.

David strávil neklidnou noc, převaloval se na lůžku, bojoval s mučivými představami podvědomí (nebo to snad bylo svědomí?), co chvíli se probouzel a

vzápětí opět usínal těžkým, bezesným spánkem. Vstával ještě za úplné tmy a s prvními paprsky vycházejícího Trojslunce byl připraven postavit se do čela vojenské expedice.

Tehdy s nemalým zděšením zjistil, že nemá komu velet.

Zmateně bloudil po základně a hledal vhodné vysvětlení. Myšlenku, že Tavapo své muže odvedl do města, ihned zavrhl. Maad neměl rád divoké improvizace, vždy se držel instrukcí a pokud by je přeci jen musel porušit, určitě by mu dal vědět. Krom toho, v táboře vždy zůstával pomocný personál, který se výprav nikdy nezúčastňoval. Avšak i ten nyní chyběl.

Základna byla zcela opuštěná.

V Tavapově komfortním obydlí David nenalezl nic pozoruhodného, ve vojenských ubytovnách pak objevil chaotickou zmateč výstroje i výzbroje a - rozestlaná, leč prázdná lůžka.

Usoudil, že vojáci odešli uprostřed noci, ve spěchu, někteří se ani nestačili obléct a vyzbrojit. Ale kam jen mohli jít?

V náhlém popudu vyběhl ven a zoufale vykřikl. Napjatě naslouchal, zda kromě ozvěny uslyší alespoň náznak odpovědi. Bylo to zbytečné, noční klid nebyl narušen jediným nepatřičným zvukem. Zůstal sám.

Nakonec se vrátil na své velitelské stanoviště, navštívil na sebe všechny zbraně, které měl po ruce a vyrazil do údolního města Thorgarů. Zůstat na místě nepovažoval za rozumné a nikam jinam jít nemohl.

Ostražitě postupoval podél pobřeží a pak travnatou stepí do vnitrozemí.

Úmyslně zvolil delší trasu, aby se vyhnul nepřehledným oblastem, kde mohl snadno upadnout do léčky. Nejvyšší opatrnost hýla na místě, David došel k závěru, že jeho podřízení neopustili tábor dobrovolně. Nyní se mohl spolehnout jen sám na sebe, opuštěný a téměř bezmocný uprostřed cizí, nepřátelské přírody, obklopen protivníky, jejichž možnosti se zřejmě vymykaly lidskému chápání.

Nad údolím na okamžik zvolnil, aby popadl dech. Město bylo doposud přikryto kobercem husté bílé mlhy, a tak bez dlouhého váhání začal sestupovat. Zde již neměl na vybranou, dolů vedla pouze jedna schůdná cesta.

Mezi prvními domy se šokované zastavil. Tomu, co viděl, prostě nemohl uvěřit.

Město žilo.

Vše, co příslušníci expedičního sboru pracně zničili, bylo opraveno či znovu postaveno. Z uliček a náměstí zmizely hromady sutin, sloupy, megality i obrovské sochy Dar Ghazvy stály na svých místech, ze štíhlých chrámových věží svolávali knězi věřící k ranní modlitbě. Před největším městským chrámem si hrála skupinka thorgarských dětí.

Město žilo.

Dveře rohového domku se hlučně otevřely a na ulici vstoupil podsaditý Thorgar. Líně se rozhlédl, uviděl Davida a zůstal stát. Chvilí si ho prohlížel

temným, poněkud zlověstným pohledem, pak jen mávl rukou, otočil se a odcházel pryč. Dívka, která se vyklonila z okna téhož domu, se na Davida ani nepodívala; zavolala za odcházejícím několik slov a vzápětí se rozesmála zvonivým, bezstarostným smíchem.

David se tiše, zdeptaně odplížil. Nedokázal se vyrovnat s tím, co nedokázal ani pochopit. Cítil nelítostný boj plný krutosti a nenávisti, ale Thorgarové ho nepochopitelně přehlíželi. Cožpak je skutečně nezajímalo, co podniká muž, který se je pokoušel zničit? Nebo se domnívali, že jejich velký ochránce, třetí v pozadí, vše vyřeší?

Dobré dvě hodiny David bezcílně bloudil krajinou. Postupně poodhazoval všechny těžké zbraně i s náboji. Nezáleželo mu na tom, kde je odhodil, věděl, že už je nebude potřebovat. Když se konečně vzpamatoval, s překvapením zjistil, že se nachází nedaleko vojenské základny. Snad to ani nebyla náhoda.

Na pahorku, na kterém se poprvé setkal s Xatem, uviděl mohutnou postavu v modrém plášti. Téměř radostně se k ní rozběhl, v dané chvíli ho případné nebezpečí nezajímalo. Při setkání s Amosem neměl co ztratit.

Gorilí muž přátelsky kývl na pozdrav, avšak zpod pláště vytáhl svůj nebezpečný kyj a významně jím potřásl. Krátce, chraplavě se zasmál a pá#8539; ustoupil stranou a rukojetí zbraně ukázal za sebe.

Tři kroky za ním seděl na zemi, zády opřen o kámen, na zkřížených nohou maad Barda Vasar Tavapo. Usilovně leštil svůj velitelský odznak a byl tak zaujat svou prací, že si Davida vůbec nevšiml. Teprve Amosův drsný smích ho upozornil, takže překvapeně zvedl oči. Lhostejně si svého nadřízeného prohlédl, cosi nesrozumitelně zablábolil a s nespokojeným výrazem začal opět soustředěně leštit odznak.

Amos se začal hlasitě smát, ale náhle, uprostřed největšího veselí, se zakuckal, odhodil kyj a zděšeně padl k zemi. Třesoucí se rukou ukazoval k pobřeží.

Stejně jako prvního dne, tak i nyní, stoupal od útesů do černého roucha zahalený muž. Davidovi stačil jediný pohled, ihned poznal tu nepozemsky krásnou tvář plnou síly, lásky i pokory, tvář, kterou vídával ve svých příšerných snech a které se bál a zároveň ji nenáviděl.

"Ne!" zasípal suchými rty. "Já ne!" Zalapal po dechu, zatmělo se mu před očima, zapotácel se, avšak přece jen se vzchopil a vytáhl z pouzdra laserovou pistoli. S divokým výkřikem zamířil a zmáčkl spoušť.

Amos si rukama zděšeně zakryl oči, ale i přesto zahlédl podivný blesk, který zbraň roztrhl na dva kusy. Viděl, jak se Davidova hlava změnila v ohnivě nazlátlou kouli, která se suchým zapraskáním explodovala a v mohutných gejzírech se rozlétla do všech stran. Bezhlavé tělo udělalo ještě několik trhavých kroků, než se začalo bortit a rozpadat.

Nad Planinou ohňů, kde Thorgarové stále pečlivě střežili nepohřbené pozůstatky svých mrtvých soukmenovců, se nakupila obrovská, tmavá mračna.

Trojshmce pojednou zmizelo a vše zahalil dlouhý, nepřirozený stí#8539;. Ale náhle se mraky rozptýlily a začalo pršet, drobně, avšak vydatně. Byl to osvobozující déšť, který s vláhou přináší i naději na nový, lepší život.

Neboť rány mrtvých Thorgarů se začaly zacelovat, larev se vracela zpět do žil, smrtí zavřené oči znovu prohlédly. Čas se zastavil, nastal okamžik zmrtvýchvstání, okamžik, kdy se věčnost mění v letmý dotyk přítomnosti.

Jeden ze strážců klesl na kolena a v nevýslovné pokoře sklonil hlavu až k zemi. Po tvářích mu tekly slzy, utřel je rukou špinavou od vlhké hlíny.

"Velký Dar Ghazva se vrátil!" zašeptal.

ilustroval Alois Křesala

Carola Biedermannová

Valčík z Netopýra

Sangre vběhl do místnosti, stejné, jako byly v brlozích celého Černého Města; čerstvě vymalované, vyzdobené nepřiliš realistickými obrázky kostlivců, kteří tančili. Ten tanec ježibaba nazývala valčík.

Valčík z Netopýra.

Při pohledu na fresku si baba prozpěvovala melodii, která se nepodobala hudbě, hrané k brejkdens. Někteří kostlivci byli nazí, kostliví, jiní byli zahalení do ohozů, jaké nikdo v Městě nenosil. Jen lebka vyčuhovala.

Tanec, valčík, se uzavíral do kruhu. Ježibaba měla fresku ráda a stále ji nechávala obnovovat. Po každém málo vání byl obraz jednodušší.

Mladík urval jednomu ze svých otců?, tomu, který měl místo oka granulovitou jizvu, podobnou plodu granátového jablka, od úst napůl ohlodanou kost. Zbývalo na ní ještě dost masa. Rychle, tryskem, vběhl ze dveří. Hvízdlo za ním jako obvykle několik kulek a vrhacích nožů. Chlapec věděl, že je to jen formální útok. Jeho otcové? se dál věnovali žrádlu.

Nechtěli ho pronásledovat. Jejich kulky a nože nemířily přesně. Možná náhodou, možná úmyslně. Kdyby se přece jen trefili, nic zvláštního by se nestalo. Všechny obyvatele Města zdobily jizvy.

Kletby, které otcové? pokřikovali, Sangre nevnímal. Jen jediná ho zarazila, ta, kterou pokřikoval okradený otec?:

"Ty kokote zelenej!"

Nikdy předtím ji neslyšel. Obvyklých kleteb si nevšímal. Proč by to dělal?

Jednou, tehdy byl ještě malý a hloupý, využil chvíle, kdy jeden z jeho otců?, kterému chyběla část tváře a ruka, byl opilý a sdílný. Viděl v opilosti Sangra několikrát a nevěděl, kam umístit pohled. Nebyl dost opilý, aby jen spal nebo zvracel. Sangre se začal ptát. Ptal se, proč lidé musejí pořád nadávat. Než se člověk dozví, co chce dospělý říci, vyslechne mnoho zbytečných slov. Ztrácí čas.

"Protože jsme zlí," řekl otec?. "Chápeš to? Voda je mokrá. My jsme zlí, Zlí a Děti Zla. Tak je určeno Stranou Opony, na které žijeme. A na co vlastně potřebuješ čas? Klidně ho můžeš strávit klením. Zatraceně." Sangre nevěděl, co by odpověděl.

A proč by měl odpovídat?

Zlí? Zlo? Slyšel to slovo poprvé a nevěděl, co znamená. Neznal nic, co by mělo být jiné. Nezlé. A proč by to mělo existovat?

Strana Opony. Asi to byla jedna z nudných politických stran, které pořád křičely, ale Sangrovi nestály ani za to, aby si pamatoval jejich jména.

Proč by to měl dělat?

Pohlédl na svůj obraz v zrcadle. Vyrostl od té doby, zesílil. Nejvyšší čas, aby si opatřil skutečnou zbraň. Dlouhou kudlu, kterou ukradl ježibabě z kuchyně, zlámal o plastický štít jakéhosi potulného misionáře, jehož oblečení chtěl. Naštěstí tehdy držel v druhé ruce kámen. Když misionář narazil štítem o nůž, praštil ho kamenem do hlavy, omráčil ho a oloupil.

Na to misionáři jsou. Vědí to. Jinak by do Města nechodili. Ale odkud sem chodí?

Bába lamentovala, že kvůli němu musí pořád krást nové nože.

Sangre, zpola nasycený, vklouzl do kuchyně. Mladá, půvabná žena tiše umývala nádobí. Jen ho spatřila, začala bez valného nadšení klít. Sangre nedbale zabručel:

"Kuš, zatracená babo." Lehce se na něho usmála a zmlkla. Byla ráda, že může být zticha. Všimla si ukradené kosti v jeho ruce, přisunula mu kus masa a kopec brambor.

"Žer," zařvala na něho, "než to shnije. Jestli něco zbude, budeš jedna modřina a sežereš to i shnilé společně s červy." Sangre se usmál, pokud šlo o jídlo, ježibaba uměla skvěle vařit a nadávat.

Žrádlo bylo jednoduché a chutné.

"Kuš, babo jedna zatracená," opakoval. Nerad vymýšlel nové nadávky, vystačil se starými.

"Kdes vzal ty hnusné hadry," dotírala baba. "Určitě od nějakého mizerného misionáře z Druhé strany Opony."

"Proč?" Nikdo neposlouchal, a tak se Sangre neobtěžoval s nadáváním.

Zase ty řeči o Druhé Straně.

"Protože jsou bílé, hňupe. Koukej je aspoň pořádně umazat, když si neumíš ukrást černé. Ať si tě nikdo nesplete s misionářem."

"Kašlu na špínu. Obarvím je krví. Lidskou."

Vytahoval se.

"Ale kudly mi krást nebudeš!"

"Ukradnu si, co budu chtít. A potom se na tenhle zatracenej brloh..."

Sangre dojedl a udeřil babu mohutnou kostí do hlavy. Zaúpěla a svezla se k zemi. Nedokončil nadávku. Proč by to dělal?

Vzal si velký dranzírák, kterým baba porcovala maso. Už dlouho měl na něj spadeno, ale ježibaba ho hlídala.

Vyběhl z baráku do temné šedi Černého Města. Zvedl se oblak prachu, odkudsi vyštěkl probuzený pes.

Baba si ohmatala kůži pod hustými rusými vlasy. Nehrozila jí ani boule, ani modřina, Sange ji neudeřil víc, než musel. Proč by to dělal?

Všichni se loučili jednou ranou.

Vyhlédla z okna.

"Hnuse, hnusáku, zůstaň živý," zašeptala. Slzy jí vhrkly do očí. "Hodně štěstí."

Na Velkém náměstí hrála hudba. Černě ohození mladíci a dívky v bundách zdobených výšivkami ze stříbrných drátků se zmítali v trhavém tanci.

Dlouhé, karmínově, oranžově a zeleně zbarvené vlasy za nimi vlály. Tanec byl uzavřen do kruhu, připomínal Sangrovi valčík z Netopýra. Hoch nevěděl, co je to netopýr a jen mlhavě, podle obrazu v brlohu, tušil, že valčík je tanec. Mimoděk si prohrábl tuhou, bronzově zbarvenou kšticí. Jeho vlasy měly přirozenou barvu, ježibaba si vlasy nebarvila a otcové? většinou žádné vlasy neměli.

Obyčejné vlasy na Velké Disko mohly číphochy podráždit. Bílé oblečení také. Pokusil se propíchnout podél špinavé zdi ohromného baráku, aby co nejdříve zmizel v některé z pasáží.

Nepovedlo se. Z několika stran ho uchopily silné, surové ruce.

"Copak je to tady za hlavičku?" řekl mazlivě velký číphoch s rozježenými, purpurově zbarvenými vlasy.

"Ukrad sem blbou barvu, nechytla se, no a co.." protáhl Sangre. "Měla bejt zelená, ale stála za..."

"Tak sem nemáš lézt," přerušil ho rudohlavý a rozehnal se po něm mohutnou pěstí. Sangre proti soupeři instinktivně namířil dranzírák. Číphoch se napíchl jako sele na rošt. Sangra překvapilo, jak snadno pronikla čepel do břišní dutiny. Uskočil, aby ho nezasáhl proud krve. Na vychloubání, že svůj bílý ohoz vylepší krví, zapomněl. Bylo to jeho první zabití. Ostatní číphošr se tvářili vyčkává ve.

"Ten blbec to přepísk, nemehlo, může si za to sám, nafoukanec," zaječela nějaká děvka. Nemyslela tím Sangra. Protlačila se až k němu. "Rychle, koukej ho pořádně okrást, ať nevypadáš jako hodné]. Ještě někomu dojde, že jsi špeh z Druhý Strany Opony. Jsi, že jo?"

Sangre řekl složitě sprosté slovo, které ve skutečnosti znamenalo NE a rychle svlékl mrtvého, který mezitím vykrvácel. Nechtěl ho zabít. Proč by to dělal?

Číphoš a dívky pokračovali v tanci, Sangra si dál nevšímal. Do soukromých věcí mezi vrahem a zavražděným nikomu nic nebylo. Hoch si navlékl koženkový

ohoz, ozdobený krví a dírou po bodné ráně přes bílý oděv. Čípohoz mu byl velký, ale za pomoci spousty přezek a jiných patentů se dal jakž takž přizpůsobit. Kalhoty si musel

Sangre dvakrát ohrnout, než je přetáhl přes kožené holiny. Mimoděk si při práci pohvizdoval valčík z Netopýra. O tělo se postarají městští počišťovači, MP. Tak se ve Městě říkalo potkanům.

Převlečený si Sangre připadal jiný, větší a silnější.

Vklouzl do pasáže. Páchla močí a zvratky. Pohybovala se v ní špinavá, zbídačelá individua, příliš stará a slabá, než aby se k někomu nabourala a nechala se živit. Baby ve Městě si nenechaly líbit násilí od každého blba.

Vometaci se procházeli pasáží, jako by jim patřila. Pojídali zbytky po silnějších. Vylizovali hořčici, kečup a zbytky cibule z papíru, prali se mezi sebou o vydatnější sousta. Občas některý oslovil pojídající:

"Šéfíčku, ta polívka už je volná?"

Dopíjeli zbytky piva, pojídali odložené plátky citronu. Nedokázali normálně krást. Každý, kdo si žrádlo ukradl, jim něco nechal. Prostě se to tak dělalo. A přece, o leckterých z nich se vyprávělo, že jsou ve skutečnosti někdo jiný. Jednoho z nich Sangre potají už delší čas špehoval.

Kroky, které zaslechl za svými zády, do pasáže nepatřily. Byly příliš mladistvé, pevné a pravidelné. Rychle se otočil, ruku na rukojeti nože.

Děvka byla oblečená jako čípholka. Vlasy měla zpoloviny azurově modré, z poloviny sladce růžové. Padaly jí kolem obličeje jako třásně. Pokud mohl Sangre odhadnout, byla to ta, která ho oslovila -a zastala se ho - na náměstí.

"Co za mnou lezeš," utrhl se na ni.

"Ale, ale, zrzku, snad se mne nebojíš?"

Řekl konvenční sprosté slovo. "Na nějaké laškování teď nemám čas."

"Kdo tu má blbé kecy o laškování? Vidím zajíce na válečné stezce." Odpověděl dalším sprostým slovem. Doporučila mu, aby nekecal.

"Nelez za mnou, povídám." Mohla se flakat, kde chtěla. "Nelep se na mne."

"Ve dvou nebudeme tak nápadný," odpověděla.

"Trhni si nohu," řekl.

Vypadalo to, jako by ho chtěla urvat a on před ní zdrhal. Při svém Inládí, ale v čípohošském ohozu vypadal jako buzerant a ona jako blbá baba, která se spletla. Přestal si jí všímat.

Vyšel z pasáže a okamžitě se ponořil do druhé, horší, temnější. Nebyly v ní osvětlené obchody, kde se ve dne i v noci kradlo, jen šedivě omítnuté, loupající se zdi, špína a rozmazané výkaly. Po zemi se kmitaly stíny MP.

Cesta se rozšířila do temného, ale obloze a hvězdám otevřeného dvorku, aby pokračovala tunelem, připomínajícím vlhkou chodbu ve skalách. Jen těžko se dalo dohlédnout od jedné slabě blikající žárovky k druhé. Chvillemi něco v temnotě kladlo odpor. Možná to byly pavučiny, možná něco jiného. Nestaral se o to. Proč by to měl dělat?

Černá díra průchodu vyplivla Sangra do ulice.

Pořád ještě se to dalo nazvat ulicí. Nebyla dlážděná, jen poplivaná zbytky asfaltu, pokud dokázal prorazit naplaveným pískem, ve kterém si dešťová voda vyryla rigoly. Osvětlovalo ji jen měsíční světlo. Špatně.

Na jedné straně čněly do výše brlohové baráky, kde okny, důsledně zatemněnými, jen zřídka probleskla jiskřička světla, na druhé stály jednotlivé domky. Byly původně zděné, ale musely na to zapomenout pod stěnami vyspravovanými vším, co se dalo najít.

Potkani z kanálů Černého Města se tady neschovávali. Táhlí dlouhým průvodem od jednoho domku ke druhému. Ozývalo se sténání, klení, z oken létaly kameny. MP neútočili. Proč by to dělali? Měli čas. Každý bude jednou jejich. Sangre sledoval jejich cestu.

Z jednoho domku, zvláště uboze vypadajícího, se ozvalo klení a střelba.

Počišťovači couvli a ukázněně ustoupili. Jejich proud obtékal nebezpečí uctivým obloukem.

Střelba!

Mít zbraň! Skutečnou zbraň, ne nějaký kámen či kuchyňský nůž. Lesklou, jemnou, trojhrannou dýku, která jako žihadlo vjede mezi žebra dřív, než si ten druhý uvědomí, co se stalo. Nebo[^] pistoli či revolver. Pro Sangra zbraň znamenala víc než žena. Ženy byly zadarmo a bylo jich dost. Někteří jeho otcové? měli pušky, v domě byl i kulomet, ale tyhle zbraně byly těžké a neskladné. Sangre chtěl pistoli nebo revolver.

Holka se držela ve stínu, sotva ji bylo vidět. Sangre počkal, až proud MP prořídne. Jeho lehké kroky splývaly s šuměním poslední tisícovky potkaních nohou. Proplížil se pod malou terasu a opatrně manipuloval se zámkem dvířek, vedoucích zřejmě do sklepa. Děvka se objevila za ním, Stála ve tmě před terasou. Nevšimla si, že horní dveře jsou pootevřené.

Nevrzaly, byly pečlivě namazané.

Hele, nelez za mnou pořád, chtěl právě říci Sangre, ale nestihl to. Z terasy švihla hbitá, svalnatá ruka, uchopila děvku za opasek, opsala jejím tělem oblouk nad zábradlím a prohodila ji dveřmi do slabě osvětlené místnosti. Vykřikla.

Sangre se napřímil. Zapomněl však, že nad ním je terasa, a uhodil se do hlavy. Rána ho neomráčila, byl zvyklý na horší, ale přece jen jím otrásla.

To stačilo, aby majitel silných rukou seskočil z terasy, uchopil ho za paže a několika kopanci ho nasměroval na terasu a do domku. Dveře za nimi zlověstně zaklaply.

Byli v pohodlně zařízené místnosti. Majitel domku byl svalnatý stařec s dlouhými, bílými vlasy. Mířil na Sangra a děvku revolverem. Pokynul jim ke křeslům.

"Sednout!" rozkázal.

Sangre zvažoval své šance. Kdyby se rychle vymrštil a chytil muže za ruku, nejspíš by ten zatracený dědek vystřelil někam do podlahy, a mezitím by mu Sangre mohl vykroutit zbraň. Děvka by se dědkovi mohla pověsit na druhou ruku. Ale musela by vědět, co má dělat. A museli by jednat rychle, stařec je silný. Jenže nemají možnost se domluvit, a ona by se na to stejně vykašlala, kdyby neměla šanci získat zbraň i pro sebe.

Z opěradla křesla vyjely železné pruhy a připoutaly ho. Pouta klapla i kolem jeho nohou. Otočil hlavu k děvce. Vedlo sejí stejně.

Dědek nedbale odložil revolver na stůl, který stál vedle něho. Pohvizdoval si melodii, kterou Sangre poznával.

Valčík z Netopýra.

"Skutečně sis myslel, že jsem si nevšiml, jak za mnou slídíš po pasážích? Znáš je, jsem v nich doma. Ty ne. Věděl jsem o každém tvém kroku po Městě. Čekal jsem tě, ale samotného." Podíval se na děvku. Sledovala ho očima, ve kterých byla spíš zvědavost než nenávisť. Sangre si uvědomil, co mu vadí na starcově řeči. Dědek nenadával a nemluvil sprostě, jen přesně, srozumitelně a úsporně. Bzučel si Valčík z Netopýra. Sangre by rád věděl, jak ta melodie zní opravdu, znal ji jen od ježibaby a její hudební sluch nebyl valný.

"Přišel sis pro zbraň," řekl muž. "Myslel sis, že kvůli hloupému kousku kovu, který náhodou střílí, si nechám zničit zámek nebo se dokonce nechám zabít? Ani nápad!"

"Dobrá," odpověděl Sangre a také se vyhnul nadávce. Odkudsi se v něm vynořilo přání se tomu muži podobat. "Ano, chci získat zbraň, jako každý.

Ona také. S obyčejným nožem člověk nevystačí a ani jeden z nás nepatří k takovým, kterým stačí ruce." Děvka přikývla. "Jenomže..."

"Jaké jenomže?"

"Vy se mnou skutečně mluvíte. To ještě nikdo neudělal."

"Ani matka?"

"Matka?" Slovo zaznělo současně z dvojích úst, ale stejně udiveně.

Muž se posadil.

"Zapomněl jsem, promiň. Vy znáte jen matku ke šroubu. Nu, proč bychom si nepovídali. Ptej se, na co chceš." Zase si začal hvízdát Valčík z Netopýra.

"Co je to vlastně zlo?" vychrlil ze sebe Sangre.

"Kde je Opona a co je na Druhé Straně?" vyhrkla ve stejném okamžiku^ děvka.

"Zlo? ¾es v něm. Je to zákon našeho života. Tady nesmí být nic dobrého, snad kromě jídla, vy mu říkáte žrádlo. Všechno dobro muselo zůstat na Druhé Straně Opony. Už dávno."

"Ale proč?"

"Nevím. Stalo se to v době, kterou nikdo živý nepamatuje a my nečteme a nepíšeme, známe jen to, co si pamatujeme. Vypráví se, že ti, kdo horovali pro dobro, byli hrozně hloupí. Nevím. Dobro je zkrátka na Druhé Straně Opony, zlo tady. Občas z Druhé strany přijdou misionáři Dobra, jako byl ten, kterého jsi oloupil o šaty."

"Skutečně nevypadal chytře," připustil Sangre. "Ale jak se sem dostal? Oponou se dá procházet? Kde tedy je?"

"Všude. Ale svět za ní je pro nás zlé oficiálně nepřístupný."

"A neoficiálně?" zeptala se děvka.

"Neoficiálně, má milá, se dá provést cokoliv." Zahleděl se do podivného zrcadla, zamlženého možná prachem, možná stářím a znovu začal hvízdát Valčík z Netopýra. "Jestli se tam vy dva chcete

vypravit, nechám si od vás bez odporu ukrást zbraně i střelivo. Ale žádný podraz, nebo vám ustřelím ruce dřív, než stačíte kýchnout."

"Prostě nás tam posíláš," řekla děvka.

Sangre se o podraz nehodlal pokoušet. Nevěděl přesně, co to má být, ale to slovo už slyšel. Každý podrazník se stal psancem. Nemohl nic ukrást, nikdo se od něj nenechal podvést, nemohl se nabourat k žádné babě, každý ho mohl na setkání zabít. Ani individua z pasáží ho mezi sebou nesnesla.

Starec položil před každého z nich solidně vypadající revolver a krabičku s náboji. Potom nespokojeně zamručel.

"Jste v mé moci, a spoutaní. Něco vám ukrást musím." Zatáhl děvku za vlasy. Modrorůžová paruka lehce sjela z hlavy a kolem děvčího obličeje se rozsypala popelavě plavá hříva. Muž se zasmál.

"Paničku zašmelíme.

Prošacoval Sangrovi kapsy. Když nic nenašel, stáhl mu bundu. Spokojeně zamlaskal, když viděl bílý misionářský hábit. Přes zábranu pout ho svlékl.

"Dobře se v něm spí," prohodil. Potom se znovu chopil pistole, namířil na Sangra a děvku a stiskl jakési tlačítko. Pouta vjela zpět do útrob křesel.

Devka se chopila revolveru, zkontrolovala, jestli je nabitý a kryla Sangra, než se oblékl. Hoch hrábl po revolveru a nábojích.

"Už někdo byl za Oponou?" Stařec se díval do zamlženého zrcadla a pohvizdoval si stále tutéž mučivě známou melodii. Neodpověděl.

"Zdrháme," řekl Sangre. Zmizeli s děvkou jako blesk.

Nakradli si potraviny, tlumok, do kterého by je složili, spací pytle, a nasedli do dostavníku. Byl to starý, vykuchaný autobus, tažený čtyřspřežím mohutných zvířat, jejichž jméno Sangre ani děvka neznali. Jeli, a nemluvili. Proč by to dělali? Míjeli nedotčené lesy, zvěř jim křižovala cestu. Otlučený dostavník dojel někam, kde řidič zařval:

"Obracíme!" Vystoupili, a šli dál pořád stejným směrem. Setmělo se a oni se uložili ke spánku, každý do svého spacího pytle.

"Hele, neblbni," pronesla děvka.

"Dej mi pokoj," zněla odpověď, kterou vzala spokojeně na vědomí a klidně usnula. Už jí neříkal, aby za ním nelezla.

Cesta byla jednotvárná. Trvala celý den. Noc přečkali v lese. Třetí den ráno narazili. Nevěděli, co to je, možná to připomínalo husté pavučiny.

Nebylo to vidět a nedalo se tím projít.

"Někdo tu chodí," řekla děvka, která pozorně zkoumala stopy na zemi. Tráva byla v některých místech nižší a řidší, mohla to být pěšinka. "Ale tudy neprocházejí tou věcí." V jejím hlase zněla nenávist. "Co kdybychom se nechali obrátit na dobro?"

"Nebo se staneme misionáři Zla," Sangre dodal několik sprostých slov.

"Nehodlám se vracet, když už jsem jednou tady.

Půjdu po stopě."

Cesta trvala ještě dva dny. K původně nezřetelné pěšince se přidávaly další a další, cesta se rozšiřovala, až promluvila jasnou řečí.

Sangre znechuceně udeřil do Opony, která o sobě dávala vědět jen lehkým opalizováním ve vzduchu. Rozběhly se po ní vlny, podobné duze. Sangre se vrhl do průchodu, který víc tušil, než viděl. Průchod chvíli váhal, než ho lapil.

Chlapec se zmítal jako moucha v pavučině, nepřírozeně uvězněn uprostřed pohybu. Vlnění se kolem něj soustřeďovalo, a potom...

Opona neřeklajwj, ale efekt byl stejný. Sangre byl vyplivnut takovou silou, až dopadl na zadek. Bolestně zaúpěl a odkulhal stranou.

Děvka to zkoušela jinak. Pomalu, jemně a vytrvale Oponu hladila, tiše něco povídala, až se Opona nechala přemluvit. Ta věc chvíli váhala, než ji vyvrhla. Vyvrhla ji jemněji než Sangra, dopad nebyl tak tvrdý. Ta věc musela být živá.

Ticho protal zvuk.

"Pozor," zasyčel Sangre a spolu s děvkou se rychle skryl za blízkým křovím.

Blížil se k nim malý průvod. V jeho čele šel bíle oděný misionář, který bez jakéhokoliv smyslu pro-melodii či rytmus, ale zato zaníceně zpíval. Za ním klopýtal průvod vometáků, bufetáků, sanktusáků a individuů.

"Pozná brána, kdy se někdo připojí k průvodu?" zeptal se tiše Sangre.

"Vím já? Nekecej a zkus to," poradila mu děvka. Přesně to měl Sangre v úmyslu. Ta věc nemohla být vševědoucí.

Lidé, kteří šli v průvodu, napodobovali misionářovy skřeky a podivně křepčili. Sangre s děvkou se mezi ně vmísili. Vypadalo to trochu jako na Velké Disko, jen místo hudby zněl falešný zpěv:

"Nás rád má pán, nás rád má pán, aleluja, aleluja..."

Museli dávat pozor, aby jejich pohyby byly dost křečovitě a zvuky, vycházející z jejich úst, nezněly muzikálně. Sangre si začal

prozpěvovat Valčík z Netopýra. Melodie neměla nic společného se zvuky znějícími vůkol a jemu aspoň trochu chránila sluch, vycvičený v ulicích Města do kočičí citlivosti.

Misionář šel, jako by Opona neexistovala. Lidé za ním se rukama spojili v řetěz, a Opona je polykala. Neplivala je. Sangre to pozorně sledoval.

Ochota Opony propustit člověka zřejmě závisela na jeho skřechení a křepčení. Třeba měla hudební sluch, a před zvuky, vydávanými průvodem, ustupovala. Hoch lehce nakopl děvku do kotníku, aby se pořádně zmítala a ječela. Sám udělal totéž.

Plomp!

Opona je propustila.

Vítejte v říši dobra!

hlásal transparent nad cestou. Kazatel kamsi zmizel. Lidé se kolem sebe rozhlíželi. Sangre pátral, kde uvidí nějaké dobro. Viděl jen krajinu, podobnou té, kterou právě opustil. Za ním se v duhových pableskách vlnila opona.

Vzal děvku za ruku a vydal se po cestě, která vypadala jako pokračování té, po které přišel.

"Jak se jmenuješ," zeptal se

"Soledad," odpověděla.

Individua stála na místě, kde je misionář nechal, přešlapovala a trpně čekala, co se stane. Po chvíli se Sangrovi a Soledad ztratila z očí.

Z lesa se vynořilo několik bíle oblečených svalovců. Sangre napjal svaly, připraven na útok.

"Co vy tady," řekl jeden z mužů celkem vlídně, "Vy jste se chtěli vyhnout křtu?" Sangre ani Soledad nevěděli, co to má být, křest.

"Jen jsme se šli trochu projít," řekla dívka. Bíle odění se oplzle -⅞sim⅛li V jejich 9⅜>ljčeuohjvlojiěcoslízského a současně krysího.

"Ach, ta láska. Chvilí sinedá pokojTPűj děteTnÉnirkmcfToda-už čeká."

"Nemáme nic proti malému osvěžení," řekl Sangre.

Byla chyba, že se odpojili od davu kajícíků. Teď na ně čekala plechová, otlučená vana s malým zbytkem špinavé tekutiny, která neměla s vodou společné už ani jméno. Chopily se jich ruce statných žen, oblečených do bílých šatů s červeným křížem, svlékly je a strčily do tekutiny, podobné koncentrátu špíny z pasáží. Vlasy jim nastříkaly čímsi smrdutým.

"To je proti vším," řekly.

Bílé strážě se zájmem přihlížely koupám Soledad. Plivla po nich. Rozesmály se.

Sangre o všech jen slyšel, netušil, jak vypadají. Nicméně, leckteré z individuí mohlo mít jakýkoliv hmyz.

Kupodivu, nikomu z příchozích nikdo neprohlédl šaty, revolvery tedy zůstaly utajeny. Dostavník, který stál poblíž, byl čistší a méně otlučený, než ten, kterým přijeli. Uvnitř páchl hůř. Zvířata, která ho táhla, byla hubenější a slabší.

Dostavník dovezl kajícíky na okraj Bílého Města. Vypadalo, krom barvy, stejně jako Černé Město. Sběrka krabic.

Bílá stráž příchozí nahnala do šerého, rozlehlého domu, do obrovského sálu, naplněného strohými, dřevěnými židlemi. Bylo jich málo, téměř se ztráceli. Na pódium vystoupil muž v blankytně modrém obleku s dlouhými bílými vlasy a hladkým bílým plnovousem.

"Rozhodli jste se odvrátit se od zla," řekl. "To je chvályhodné. Život v zóně dobra si však musíte zasloužit. Budete převýchováni, podrobeni tvrdé kázní a přísnému režimu. Váš rozvrh dne je následující:

V šest hodin ráno budíček, hygiena, snídaně.

Od sedmi do dvanácti výchova k práci.

Ve dvanáct oběd.

Ve dvanáct třicet vyučování mravním principům.

Od sedmnácti do osmnácti osobní volno.

Osmnáct třicet večeře, potom kultura.

Ve dvacetjedna hodin hygiena, spánek. Víím, že většina z vás nezná hodiny.

Naši strážní vás včas upozorní. Než komise rozhodne, že jste převychováni, a vyřadí vás, nemáte v zóně dobra žádná práva. Nejste tu, neexistujete.

Jste nelidé. Máte však povinnosti.

Pro začátek vás upozorňuji, že v zóně dobra se nekrade, nevraždí, nenadává a nepodvádí. Koná se tu dobro a správné věci. Rozuměno?"

Rozhlasový amplion zahrál znělku, která vzdáleně připomínala Valčík z Netopýra. Nebo to snad byl správný náпев?

Blankytně oděný muž pokynul bílým strážím. Svalovci energicky oddělili muže od žen, kterých bylo ostatně pramálo. Sangra s ostatními muži nahnali do velké místnosti, zaplněné řadami postelí. Každému postupně přidělili lůžko.

Sangre vyrůstal ve velké rodině. Ježibaba byla mladá, hezká a šikovná.

Nabourávali se k ní další a další otcové? s dětmi. Nakonec si zabrali celý brlohový barak. Přesto měl každý vlastní, třeba malou místnost. Nikdo se přece nechce nechat podřezat ve spánku. Něco takového, jako tenhle sál s postelemi, Sangre nikdy neviděl.

"Co koukáš," postrčil ho nejbližší stojící strážce. Nevypadal zle.

"Jen se rozhlížím," odpověděl Sangre a spolkl navyklé nadávky.

"Bývala tu nemocnice," zabručel strážce, "než jsme se s nemocemi vypořádali. Teď je tu sběrný tábor."

"Vypořádali s nemocemi?" podivil se Sangre. "A jak?"

"Prostě jsou zakázané." Sangre si všiml nezdravé barvy jeho pleti a zažloutlých očí. Zakázat nemoci? Za Oponou nebylo zakázané nic. Byly ovšem konvence.

V šest ráno budíček... Sangre se otřásl. Byl zvyklý na volnost.

Snídani si nemohl normálně ukrást. Podával ji strážce u okénka. Spočívala v čemsi nepojmenovatelném k pití a čemsi stejně nepojme-novatelném, ale kromě toho nepoživatelném na talíři. Jestli v zóně zla bylo dobré jen žrádlo - tedy jídlo - Sangre doufal, že v zóně dobra to bude naopak. Muž v blankytném obleku obcházel stoly a rozkazoval:

"Jezte! Jídlo je zdravé, nezávadné, přírodní a výživné." Ale sám nejedl.

Sangre snídani se zavřenýma očima a zatajeným dechem dostal do úst a posléze i do úporně se bránícího žaludku. Už se nedivil zažloutlé barvě strážce.

Při výchově k práci dostali do ruky šroubovák a přišroubovávali něco k něčemu jinému. Všechny prostory domu byly šeré a špatně osvětlené. Oběd připomínal snídani, byl však pestřejší barevně i pachově. Mravní výchovu přednášeli zvláště uslintaní misionáři, -⅞¾gre^snažiljostat od nich co nejdál, a co nejbliž k Soledad.

"Počkej^mñepři osoBmnfvoiffi⅛⅛^

byl strážci usměrněn k židlím, patřícím mužské skupině. Nechápal, proč od sebe stále oddělují muže a ženy. Pokoušel se poslouchat přednášky, ale oči se mu klížily. Muž po jeho levé straně zasténal a usnul, pomalu sklouzl z nepohodlné židle. V příštím okamžiku stál u něho strážce a nemilosrdně jím trásl:

"Ty nechceš poslouchat slovo dobra?" Muž se probral a nechápavě se rozhlížel kolem sebe. Přišel muž v blankytném obleku.

"Provinilci se odnímá osobní volno. Bude šroubovat," řekl.

"Asi je unavený, měl by si odpočinout," podotkl Sangre.

"A nechci slyšet žádné drzé řeči," utrousil blankyťák, než se důstojně odebral na pódium. Sangre mlčel. Snažil se držet hlavu zpříma a poslouchat přednášky, kterým nerozuměl, protože misionáři mluvili nezřetelně a nesouvisle.

"Má někdo nějaké dotazy?" zeptal se nakonec blankyťák. Sangre sebral odvahu a přihlásil se.

"Budeme se učit čtení a psaní?" zeptal se.

"Cože? Taková slova nejsou," podivil se blankyťák. Asi si revolverový dědek čtení a psaní vymyslel, usoudil Sangre.

Nadešla hodina osobního volna. Sangre seběhl ze schodů. Byl sám, ostatní zřejmě dali přednost odpočinku. Jen Soledad čekala u vchodu. Dům se zvenčí leskl, obložený bílými kachlíky. Měli hodinu času. Ulice, po které se vydali, byla lemována domy, obloženými kachlíky a vydlážděná světlým kamenem. Uprostřed se táhl pruh trávníku, ve kterém byly v pravidelných intervalech, na milimetr přesných, vysázeny bílé kvetoucí keře. Sangre se dotkl jednoho květu, a znechuceně ucukl.

"Umělý," řekl. Sklonil se, a opatrně přejel rukou travu. Nezůstala na ní ani špetka prachu. "Také umělá, a čistě umytá," dodal.

Muži a ženy, které potkávali, byli oblečeni ve světlých, pastelových barvách. Nikdo neměl psa, do čistoty města by se nehodil. Nebyli tu ptáci, snad proto, aby svým trusem nepotřísnili Město. Sangre si však, i když nevěděl proč, byl jistý, že v kanálech žijí potkani.

Některé ženy vezly kočárky s dětmi, nebo je za sebou táhly za ruku. V černém městě nikdo děti netahal. Vždycky se našel někdo, kdo měl na ně čas. Když dokázaly chodit a najít cestu domů, mohly jít, kam chtěly.

Lidé z Bílého Města se dívali na jejich černé šaty s odporem smíšeným se zvědavostí. Soledad si všimla, že zářivě barevné oděvy domorodců jsou často špatně ušité a lidem nepadnou.

Sangre se náhle otočil já obořil se na ženu oblečenou v růžovém.

"Co za námi lezete?" Žena se k nim přiblížila.

prozpěvovat Valčík z Netopýra. Melodie neměla nic společného se zvuky znějícími vůkol a jemu aspoň trochu chránila sluch, vycvičený v ulicích Města do kočičí citlivosti.

Misionář šel, jako by Opona neexistovala. Lidé za ním se rukama spojili v řetěz, a Opona je polykala. Neplivala je. Sangre to pozorně sledoval.

Ochota Opony propustit člověka zřejmě závisela na jeho skřečení a křepčení. Třeba měla hudební sluch, a před zvuky, vydávanými průvodem, ustupovala. Hoch lehce nakopl děvku do kotníku, aby se pořádně zmítala a ječela. Sám udělal totéž.

Plomp!

Opona je propustila.

Vfťejte v říří dobra!

hlásal transparent nad cestou. Kazatel kamsi zmizel. Lidé se kolem sebe rozhlíželi. Sangre pátral, kde uvidí nějaké dobro. Viděl jen krajinu, podobnou té, kterou právě opustil. Za ním se v duhových pablescích vlnila opona.

Vzal děvku za ruku a vydal se po cestě, která vypadala jako pokračování té, po které přišel.

"Jak se jmenuješ," zeptal se

"Soledad," odpověděla.

Individua stála na místě, kde je misionář nechal, přeřlapovala a trpně čekala, co se stane. Po chvíli se Sangrovi a Soledad ztratila z očí.

Z lesa se vynořilo několik bíle oblečených svalovců. Sangre napjal svaly, připraven na útok.

"Co vy tady," řekl jeden z mužů celkem vlídně, "Vy jste se chtěli vyhnout krtu?" Sangre ani Soledad nevěděli, co to má být, křest.

"Jen jsme se šli trochu projít," řekla dívka. Bíle odění se oplzle -
⅞⅜⅛⅛-⅜⅛⅛⅜ obličejícíijylojiěco
slizkého a současně krysího.

"Ach, ta láska. Chvíli si nedá pokoj. Pujc už čeká."

"Nemáme nic proti malému osvěžení," řekl Sangre.

Byla chyba, že se odpojili od davu kajícníků. Teď na ně čekala plechová, otlučená vana s malým zbytkem špinavé tekutiny, která neměla s vodou společné už ani jméno. Chopily se jich ruce statných žen, oblečených do bílých šatů s červeným křížem, svlékly je a strčily do tekutiny, podobné koncentrátu špíny z pasáží. Vlasy jim nastříkaly čímsi smrdutým.

"To je proti vším," řekly.

Bílé stráže se zájmem přihlížely koupám Soledad. Plivla po nich. Rozesmály se.

Sangre o všech jen slyšel, netušil, jak vypadají. Nicméně, leckteré z individuí mohlo mít jakýkoliv hmyz.

Kupodivu, nikomu z příchozích nikdo neprohlédl šaty, revolvery tedy zůstaly utajeny. Dostavník, který stál poblíž, byl čistší a méně otlučený, než ten, kterým přijeli. Uvnitř páchl hůř. Zvířata, která ho táhla, byla hubenější a slabší.

Dostavník dovezl kajícníky na okraj Bílého Města. Vypadalo, krom barvy, stejně jako Černé Město. Sběrka krabic.

Bílá stráž pfíchozí nahnala do šerého, rozlehlého domu, do obrovského sálu, naplněného strohými, dřevěnými židlemi. Bylo jich málo, téměř se ztráceli. Na

pódium vystoupil muž v blankytně modrém obleku s dlouhými bílými vlasy a hladkým bílým plnovousem.

"Rozhodli jste se odvrátit se od zla," řekl. "To je chvályhodné. Život v zóně dobra si však musíte zasloužit. Budete převychováni, podrobeni tvrdé kázní a přísnému režimu. Váš rozvrh dne je následující:

V šest hodin ráno budíček, hygiena, snídaně.

Od sedmi do dvanácti výchova k práci.

Ve dvanáct oběd.

Ve dvanáct třicet vyučování mravním principům.

Od sedmnácti do osmnácti osobní volno.

Osmnáct třicet večeře, potom kultura.

Ve dvacetjedna hodin hygiena, spánek. Víím, že většina z vás nezná hodiny.

Naši strážníci vás včas upozorní. Než komise rozhodne, že jste převychováni, a vyřadí vás, nemáte v zóně dobra žádná práva. Nejste tu, neexistujete.

Jste nelidé. Máte však povinnosti.

Pro začátek vás upozorňuji, že v zóně dobra se nekrade, nevraždí, nenadává a nepodvádí. Koná se tu dobro a správné věci. Rozuměno?"

Rozhlasový amplion zahrál znělku, která vzdáleně připomínala Valčík z Netopýra. Nebo to snad byl správný nápěv?

Blankytně oděný muž pokynul bílým strážím. Svalovci energicky oddělili muže od žen, kterých bylo ostatně pramálo. Sangra s ostatními muži nahnali do velké místnosti, zaplněné řadami postelí. Každému postupně přidělili lůžko.

Sangre vyrůstal ve velké rodině. Ježibaba byla mladá, hezká a šikovná.

Nabourávali se k ní další a další otcové? s dětmi. Nakonec si zabrali celý brlohový barak. Přesto měl každý vlastní, třeba malou místnost. Nikdo se přece nechce nechat podřezat ve spánku. Něco takového, jako tenhle sál s postelemi, Sangre nikdy neviděl.

"Co koukáš," postrčil ho nejbližší stojící strážce. Nevypadal zle.

"Jen se rozhlížím," odpověděl Sangre a spolkl navykklé nadávky.

"Bývala tu nemocnice," zabručel strážce, "než jsme se s nemocemi vypořádali. Teď je tu sběrný tábor."

"Vypořádali s nemocemi?" podivil se Sangre. "A jak?"

"Prostě jsou zakázané." Sangre si všiml nezdravé barvy jeho pleti a zažloutlých očí. Zakázat nemoci? Za Oponou nebylo zakázané nic. Byly ovšem konvence.

V šest ráno budíček... Sangre se otřásl. Byl zvyklý na volnost.

Snídani si nemohl normálně ukrást. Podával ji strážce u okénka. Spočívala v čemsi nepojmenovatelném k pití a čemsi stejně nepojme-novatelném, ale kromě toho

nepoživatelném na talíři. Jestli v zóně zla bylo dobré jen žrádlo - tedy jídlo - Sangre doufal, že v zóně dobra to bude naopak. Muž v blankytném obleku obcházel stoly a rozkazoval:

"Jezte! Jídlo je zdravé, nezávadné, přírodní a výživné." Ale sám nejedl.

Sangre snídani se zavřenýma očima a zatajeným dechem dostal do úst a posléze i do úporně se bránícího žaludku. Už se nedivil zažloutlé barvě strážce.

Při výchově k práci dostali do ruky šroubovák a při šroubování něco k něčemu jinému. Všechny prostory domu byly šeré a špatně osvětlené. Oběd připomínal snídani, byl však pestřejší barevně i pachově. Mravní výchovu přednášeli zvláště uslintaní misionáři, - a snažili se zjistit od nich co nejdál, a co nejblíže k Soledad.

byl strážci usměrněn k židlím, patřícím mužské skupině.

Nechápal, proč od sebe stále oddělují muže a ženy. Pokoušel se poslouchat přednášky, ale oči se mu klížily. Muž po jeho levé straně zasténal a usnul, pomalu sklouzl z nepohodlné židle. V příštím okamžiku stál u něho strážce a nemilosrdně jím třásl:

"Ty nechceš poslouchat slovo dobra?" Muž se probral a nechápavě se rozhlížel kolem sebe. Přišel muž v blankytném obleku.

"Provinilci se odnímá osobní volno. Bude šroubovat," řekl.

"Asi je unavený, měl by si odpočinout," podotkl Sangre.

"A nechci slyšet žádné drzé řeči," utrousil blankyťák, než se důstojně odebral na pódium. Sangre mlčel. Snažil se držet hlavu zpříma a poslouchat přednášky, kterým nerozuměl, protože misionáři mluvili nezřetelně a nesouvisle.

"Má někdo nějaké dotazy?" zeptal se nakonec blankyťák. Sangre sebral odvahu a přihlásil se.

"Budeme se učit čtení a psaní?" zeptal se.

"Cože? Taková slova nejsou," podivil se blankyťák. Asi si revolverový dědek čtení a psaní vymyslel, usoudil Sangre.

Nadešla hodina osobního volna. Sangre seběhl ze schodů. Byl sám, ostatní zřejmě dali přednost odpočinku. Jen Soledad čekala u vchodu. Dům se zvenčí leskl, obložený bílými kachlíky. Měli hodinu času. Ulice, po které se vydali, byla lemována domy, obloženými kachlíky a vydlážděná světlým kamenem. Uprostřed se táhl pruh trávníku, ve kterém byly v pravidelných intervalech, na milimetr přesných, vysázeny bílé kvetoucí keře. Sangre se dotkl jednoho květu, a znechuceně ucukl.

"Umělý," řekl. Sklonil se, a opatrně přejel rukou travu. Nezůstala na ní ani špetka prachu. "Také umělá, a čistě umytá," dodal.

Muži a ženy, které potkávali, byli oblečeni ve světlých, pastelových barvách. Nikdo neměl psa, do čistoty města by se nehodil. Nebyli tu ptáci, snad proto, aby svým trusem nepotřísnili Město. Sangre si však, i když nevěděl proč, byl jistý, že v kanálech žijí potkani.

Některé ženy vezly kočárky s dětmi, nebo je za sebou táhly za ruku. V Černém Městě nikdo děti netahal. Vždycky se našel někdo, kdo měl na ně čas. Když dokázaly chodit a najít cestu domů, mohly jít, kam chtěly.

Lidé z Bílého Města se dívali na jejich černé šaty s odporem smíšeným se zvědavostí. Soledad si všimla, že zářivě barevné oděvy domorodců jsou často špatně ušité a lidem nepadnou.

Sangre se náhle otočil a obořil se na ženu oblečenou v růžovém.

"Co za námi lezete?" Žena se k nim přiblížila.

"Vy jste z Druhé Strany? Ráda bych si s vámi popovídala. Znáám tu příjemnou hospůdku. Mohu vás pozvat?"

"Proč ne?" opáčil Sangre. Zajímali ho zdejší lidé a předpokládal, že on zase může zajímat je. Žena je zavedla do hospody a pokynula muži, oblečenému v modrých šatech a červené zástěře.

"Jídlo a pití pro tři," objednala. To, co se za okamžik ocitlo na stolku, nebylo možno srovnávat s jídlem ze šerého domu. Téměř se to vyrovnalo jídlu v Černém Městě. Hladově se na ně vrhli.

"Máte zbraně?" zašeptala růžová žena. Sangre kopl pod stolem Soledad do kotníku a zeptal se:

"Říkala jste něco?"

"Klid," vydechla růžovka. "Tady jsme v bezpečí. Potřebovala bych, abyste zabili mého manžela. Už to s ním nevydržím. Jsem tak nešťastná," zaslzela. Sangre ani Soledad nevěděli, co to je, manžel.

"Proč si ho nezabijete sama?" zeptala se Soledad. "Je to snad váš manžel."

"Nemám zbraň," řekla růžovka. "A neumím to. A za zabití člověka, navíc vlastního manžela, by mne deponovali, i kdybych dokázala, že mne týral." Sangre se v tom nevyznal.

"Kam by vás deponovali? Do zóny zla?"

"Ne. Nevím kam, ale bylo by to hrozné."

"Mohu vás naučit pár užitečných triků, jak zabít beze zbraně," nabídla ženě Soledad. "Ale ne dnes. Máme málo času."

"Já přece nemohu sama zabíjet," zasténala žena. "Jsem ze zóny dobra. Zaplatím vám. Hodně peněz. Budete mít po starostech."

"Jenže my proti vašemu manželovi nic nemáme," rozzlobil se Sangre. "Proč bych ho zabíjel? To by byl podraz! A nevím, k čemu jsou ty vaše peníze."

"Vždyť jste nelidé, nemůžete být potrestáni. A v zóně zla se zabíjí. Prošlo by vám to, aspoň jednou."

"Nezabijeme někoho, koho jsme v životě neviděli, zvláště, když se nám nechce. "Ze zóny zla jsme odešli, abychom se dali na cestu dobra. Šli jsme tam, kde se nekrade, nezabíjí, nelže..."

"A proč myslíte, že vás sem vůbec pouštíte?" zasyčela růžovka. "Abyste za nás dělali špinavou práci. Já si vás najdu. Pár dnů tady a změknete!"

Zpátky museli klusat Lidé na ulici se zastavovali a volali: Do toho; do toho. Sangre a Soledad nevěděli, jestli se jim neposmívají, ale na tom nezáleželo. Nesměli přijít pozdě, už poznali, že sebemenší porušení kázně se trestá. Bez dechu vyběhli na schodiště šerého domu.

"Co takhle zdrhnout?" vydechla Soledad.

"Už zase? Není kam," oddechoval těžce Sangre.

"Zpátky."

"Jak?"

"Máme zbraně."

"Ano, a já o ně nehodlám přijít."

Večeře vypadala stejně jako oběd barevně, pachově i chuťově.

Hodinu kultury zaplnil sborový zpěv neznámých písní.

Tak plynuly dny v šerém domě. Na jeho obyvatelích lpělo znamení zóny zla.

Sangre a Soledad neustále měnili směry svých vycházek, aby se nesetkali s růžovkou. Setkávali se s jinými, kteří byli ochotni jim zaplatit za podrazy. Sangre všechny zakázky odmítal. Nehodlal za nikoho jíst horkou kaši. Proč by to dělal?

Začali se lidem vyhýbat. Bílé Město bylo plné těch, které odmítli.

Jednou spatřili pohřební průvod. V jeho čele kdosi nesl velký obraz ženy, ve které poznali růžovku.

"Manžel ji zabil," řekla dívka stojící za Sangrem. Soledad se podívala na svého druha. Pokrčil rameny.

Po prvním měsíci dostali za šroubování čehosi k něčemu jinému nějaké peníze. Málo, ale stačilo, aby své čípácké ohozy vyměnili za pastelové obleky, jaké se nosily v zóně dobra. Přestali být nápadní a lidé je již neobtěžovali žádostmi o podrazy. Jednoho dne však zažloutlý strážce oslovil Sangra.

"Brzy vás vyřadí," řekl. Sangre překvapeně zvedl hlavu. Nějak se smířil s tím, že zbytek života stráví v koloběhu šerého domu. Na sliby o vyřazovací komisi, která je někdy propustí na svobodu, již zapomněl. "Dostanete přidělený byt a budete potřebovat peníze."

"Ty vaše peníze," povzdychl si Sangre. "Jsou jako váš Bůh jen na to, aby komplikovaly jednoduché věci

"Bůh stvořil hranici mezi dobrým a zlým, aby dobro nebylo nakaženo zlem," strážce opakoval větu z mnohokrát vyslechnutých přednášek. Sangre se ušklíbl.
"Nebo aby zlo nebylo nakaženo dobrem."

"Na tom právě teď nezáleží." Strážce se obezřetně rozhlédl kolem sebe. "Já se musím dostat za Oponu. Jsem nemocný a tam jsou lékaři. Jak přinutím lékaře, aby mne léčil?"

Sangre mu to řekl, připadalo mu to jednoduché. Strážce se na něj vyčkávavě díval. Sangre pochopil. Zavedl ho ke své posteli, hrábl do tlumoku a vytáhl dranžfrak, který - jak to bylo dávno - ukradl ježibabě. Ukázal ho strážci.

"Tohle stačí," zabručel a významně se dotkl několika dávných jizev v obličeji, nesoucích známky šití.

"Koupím ho," vyhrkl strážce.

"Copak vy nemáte ani obyčejné kuchyňské nože?" podivil se Sangre.

"Ne," ujistil ho strážný. "Jsou zakázané. Jídlo se prodává už naporcované." To byla pravda. Sangre nikdy v obchodě neviděl jiné než rozkrájené potraviny. Lidé zóny dobra měli mnoho zákazů a příkazů, a ti, kteří si zákazy vymýšleli, byli zřejmě neuvěřitelní strašpytlové.

Podal strážci nůž a bez počítání zastrčil do kapsy balíček bankovek. Za pouhý nůž - bylo to hodně peněz. Vysvětlil tedy strážci, jak se dostane do Města, jak najde lékaře a navrhl mu, aby navštívil jeho ježibabu. Snad tím by mohli být vyrovnáni.

Příští den nebyl strážce na svém místě. Buď se dostal za Oponu, nebo byl chycen. Vystřídal ho jiný, silnější a mohutnější.

O penězích neřekl Sangre ani Soledad. Navrhl jí něco jiného.

"Muži a ženy, kteří tady chtějí žít spolu, dělají něco, čemu se říká manželství.. My šlím, že bychom to měli udělat také, nebo nás rozdělí a... Nevím, co všechno mohou udělat."

"Zůstat tu sama? Ne!" vyděsila se Soledad.

"Dobrá. Vyjednám to s blankyťákem."

Blankyťák, velitel sběrného tábora, vytřeštil na Sangra oči.

"To nejde! Jste přece nečlověk."

"Ona také. Jsme kající a proto musíme žít počestně," nadhodil Sangre. Velitel zaváhal, ale potom zavrtěl hlavou.

"Nejde to. Jste bezprávní. A nemohu vám přidělit samostatnou místnost, na manželské páry nejsme zařízení."

"Nechceme samostatnou místnost. Chceme se jen vzít. Šlo by to zařídit?"

Vím, že to nebude zadarmo." Strčil veliteli do ruky balíček peněz od strážného. Bylo zajímavé, jak tady peníze zlepšovaly lidem náladu.

Veliteli se rozjasnila tvář, ale potom si lépe prohlédl barevné papírky, které měl v ruce.

"Nečlověče, co se to opovažujete, strkat mi takové primitivní padělky. Zavolám na vás policii!"

"A nebude vám to nic platné," ušklíbl se Sangre. "Jsem přece nečlověk." Otočil se na podpatku a odešel.

Podraz, byl to od strážce čistý podraz.

Chtěl pn večeři promluvit se Soledad, aby jí řekl, že jim nezbývá, než utéci, lhostejno, kam. Měli příliš mnoho nepřátel. Jenže Soledad a mnoho dalších na večeři nepřišlo. Jídlna byla poloprázdná. Sangre se zeptal nejbližšího strážce, který se šoural za nehty, kam se poděli.

"Nejspíš už je vyřadili," řekl strážce znuděně. "O koho ti jde?" Sangre neměl důvod, aby mu to neřekl: "Jo, holka, tu mohli poslat kamkoliv. Vzdej to, kamaráde."

Sangre, bledý vztekem, zavrtěl hlavou.

"Tvrdohlavý? Počkej, až ti dají papíry, a pak ji zkus najít. Stejně se ti to nepovede." Lhostejně se zahleděl do prázdna, cosi žvýkal a dál se šoural za nehty.

Sangre a zbytek kajících byli vyřazení o dva dny později. Náhle stáli se svými skrovnými zavazadly před šerým barakem, v ruce papíry, ušpiněné černou barvou.

Přijel dostavník. Vyklonil se z něho řidič a vyvolával:

"Pojeďte se mnou, dostanete ubytování, slušnou práci a obědy zadarmo."

Vyřazení se hrnuli do dostavníku, šťastní, že jim někdo řekl, co mají dělat. Co asi udělala Soledad, když byla vyřazená a přijel dostavník, zamyslel se Sangre. Po týdnech strávených v její společnosti si myslel, že by to měl vědět. Sedl si na zídku a a hleděl na lidi, nastupující do dostavníku.

"Vy s námi nejedete?" zeptal se řidič. Sangre zavrtěl hlavou. Bylo to jednoduché, neposlechnout. Čekal. Až dostavník odjede, Soledad se určitě objeví.

Ne. Nemohla na něj ve dne v noci čekat jako věrný pes. Ale daleko být nemohla, a Sangre byl odhodlán ji najít, i kdyby měl kroužit v ulicích Bílého Města celé věky.

Hodil si lehký tlumok přes rameno. Šel bílou ulicí, kterou ozařovalo sterilizované světlo slunce. Vychutnával svobodu. Nahlížel do parků, do hospůdek, na známá místa.

Cesta ho zavedla na náměstí. Bylo podobné náměstí Černého města, až na barvu domů a čistotu ulic. Stejně jako tam, i tady hrála hudba. Hrála Valčík z Netopýra. Ale byl to skutečný Valčík z Neto-'pýra? Od tančících se tentokrát Sangre neodlišoval barvou vlasů ani oblečením, jenom tlumokem. To stačilo. Postupně ho obklopila zeď lidí. Mlčeli a dívali se.

Poznával mezi nimi ty, kterým odmítl podrazy. Poprvé v životě dostal skutečný strach. Začal se rozhlížet po pasážích, ve kterých by mohl zmizet.

"Nikam nepůjdeš," řekl nějaký mohutný mladík, Sangre měl pocit, že už ho někdy viděl. "Budeš s námi tancovat."

"Teď právě nemám kdy," namítl Sangre a vykročil. Jenže lidi stáli kolem něho, krivě se pochechtávali a nikdo mu nechtěl uvolnit cestu.

"S dovolením," řekl a namířil proti lidské zdi, kterou byl zajat. Odpověděl mu zlý smích.

Tehdy na Velké Disco aspoň věděl, co se čípakům nelíbí. Dnes nevěděl ani tohle. O to víc se bál.

Vytrhl z kapsy revolver a vystřelil. Jednou, dvakrát, třikrát. Nevěděl, jestli někoho trefil. Ale lidé se rozutekli a cesta byla volná. Na jak dlouho? Vběhl do nejbližší pasáže.

Pasáže, žíly a tepny Bílého Města. Byly čistší, než ty v Černém Městě. Ale jak zacházel hlouběji a hlouběji, potkával vometáky a podivná individua. V zóně dobře? Ale byli tady. Zápachu, typického pro pasáže, přibývalo.

Kroky, které zaslechl za svými zády, do pasáže nepatřily. Byly příliš mladistvé, pevné a pravidelné. Rychle se otočil, ruku na rukojeti revolveru.

"Soledad," řekl, "zatraceně, musíš za mnou pořádně lézt?"

"Ve dvou se to lépe táhne."

Jako by protrhl pavučinu. Poznával bufety. Zašel do jednoho a ukradl si jídlo. Soledad ho po chvíli napodobila.

"Šéfíčku, budete ten citron nebo je volnej?" zeptal se jakýsi vometák.

Pasáže, žíly a tepny světa.

Pokračoval v cestě, protrhával další a další neviditelné pavučiny. Pasáž čím dál tím víc páchla zvratky a močí. Potom se před ním cosi zamlžilo a on do té mlhy vešel. Soledad za ním.

Viděli známý pokoj. Starci chyběl jen blankytný oblek. Napřáhl ruku. První se jí chopila dívka a vešla. Sangre ji následoval. Vyskočili ze zrcadla.

"Dnes žádná pouta," požádal Sangre.

"Ovšem, že ne," odvětil stařec. "Koloběh krve Města pokračuje. Podívej."

Ukázal na zrcadlo. Sangre do něho pohlédl, zrcadlo ho současně přitahovalo a děsilo. Viděl divoký, kruhový vír, ze kterého občas vyplouvaly na povrch věci, postavy, tváře. Viděl malého zrzavého chlapce, ramenatého číphocha, bělovlasého starce. Viděl Soledad, svou ježibabu, bělovlasou stařenu.

Viděl lidi v černých ohozech i pastelových oblecích. Kruhy se protínaly a znovu rozpojovaly.

"Vidím, že chápeš," řekl stařec. "Není Černé Město a Bílé Město, není říše zla a říše dobra. Není dokonce ani Opona, kromě té, která je v našich mozcích. Víš to?" •

"Ano," řekl temně Sangre. "Myslím, že jsem to pochopil."

"Dobrá. Tvé místo je teď zde a já mohu odejít. Už nemusím tobě ani nikomu jinému odpovídat na otázky." Obrátil se a vyšel ze dveří.

Sangre se znovu zahleděl do zrcadla. Až po chvíli si uvědomil šustot tisíců potkaních nohu, vyčukávajících zlověstný rytmus Valčíku z Netopýra.

MP. Nakonec dostanou každého. Pohlédl na Soledad, a společně vyběhli na terasu. Po starci nebylo ani stopy. Mohl vejít do zrcadla, šel však k potkanům. Dobrovolně. Nešli se podívat, zda v okolí městští počišťovači ohlodávají kosti.

Proč by to dělali?

ilustroval Vladimír Hanuš